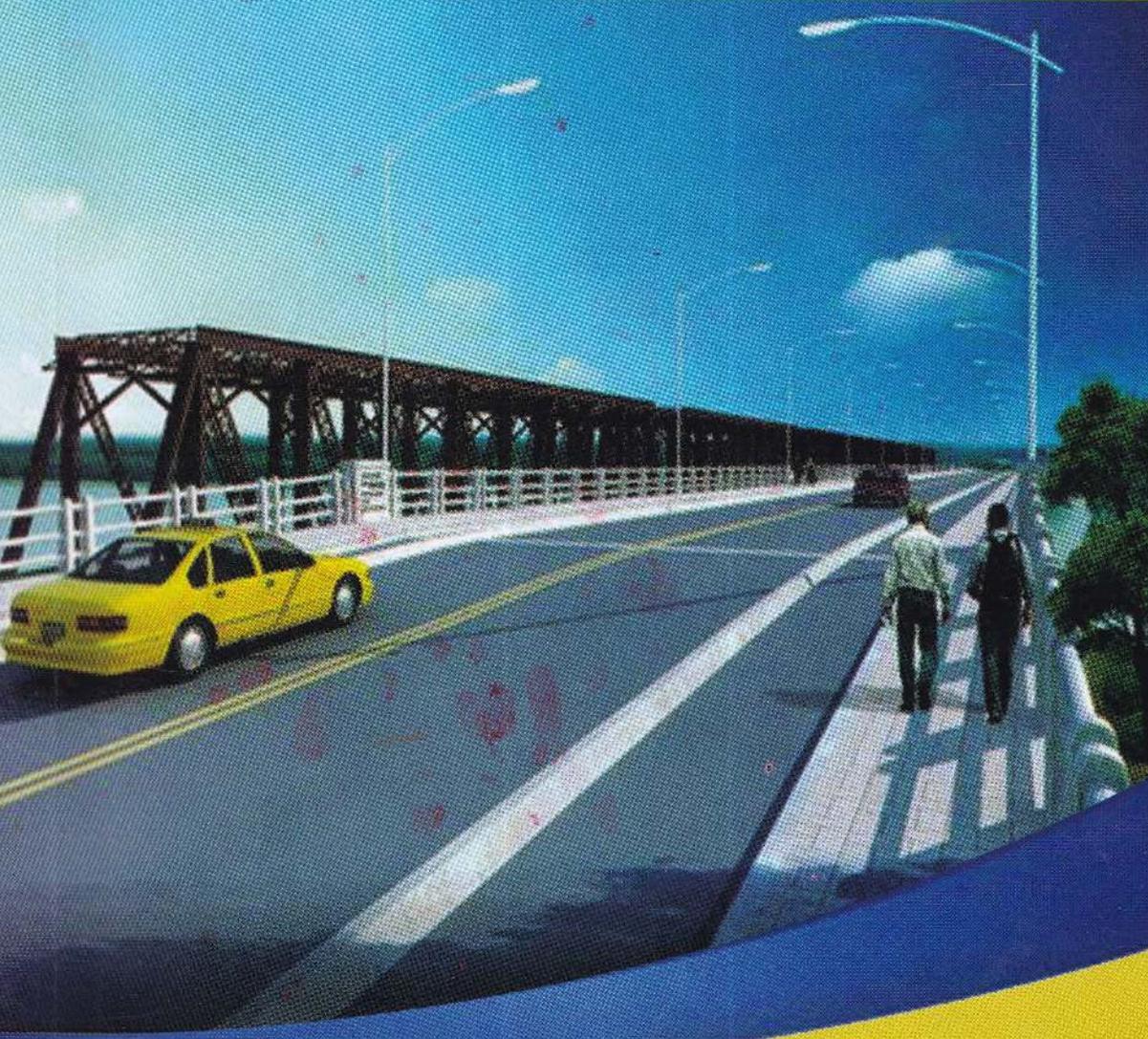

கோவிட்-2012

மட்டக்களப்பின் மரும் மாற்றமும்

பிரதேச செயலக கலாசாரப் பேரவை
மன்றமுனை வடக்கு
மட்டக்களப்பு

கோநட்

ரூபதாவது ஒன்று முத்தயிழ் விழாச் சிறப்புமலர்

மட்டக்களப்பின் மருபும் மாற்றமும்

வெளியீடு

பிரதேச செயலக கலாசாரப்பேரவை
மன்முகன வடக்கு - மட்டக்களப்பு

2012

பேருந்து

மன்றில் எம் கலைகளைக்
கண்ணென மதிப்போம்

கருபதாவது ஒண்டு முத்தமிழ் விழாச் சிறப்பு மலர்

மலர்க் குழு

பேராசிரியர். சி. மெளனகுரு

திரு. க. கணேசானந்தம்

திரு. மு. சதாகரன்

திரு. வி. மைக்கல் கொலின்

திரு. கி. பாக்கியராசா

திரு. கதிர் பாரதிதாசன்

திருமதி. தி. ஹரிதாஸ்

கணினி வடிவமைப்பு

மல்டி விழங்

வெளியீடு

பிரதேச செயலக கலாசாரப்பேரவை
மன்றுகள் வடக்கு - மட்டக்களப்பு

2012

மன்றுகள் வடக்கு
பிரதேச கலாசார பேரவை - 2011

தலைவர்

திரு. எஸ். கிரிதரன்

பிரதேச செயலாளர்

செயலாளர்

திரு. மு. சதாகரன்

கலாசார உத்தியோகத்தர்

உபசெயலாளர்

திரு. வி. மைக்கல் கொலின்
மனித வள அபிவிருத்தி உத்தியோகத்தர்

பேரவை உறுப்பினர்கள்

பேராசிரியர். சி. மெளனகுரு

திரு. க. கணேசானந்தம்

திரு. கி. பாக்கியராசா

திரு. கதிர் பாரதிதாசன்

திருமதி. தி. ஹரிதாஸ்

திரு. வத. ரவீந்தரமுர்த்தி

திரு. எஸ். சந்திரகுமார்

திருமதி. ம. மகேந்திரன்

திருமதி. சு. வேதநாயகம்

திரு. நா. சிவலிங்கேஸ்வரன்

திரு. அன்பழகன் குருஸ்

திரு. தேவ அலோசியஸ்

திருமதி. ம. சிவஞானசோதிகுரு

திரு. எ. பிரியகாந்தன்

திரு. எஸ். பாக்கியநேசன்

பிரசுரச செய்யகே குலாசாரி போனை

யன் முறை வடக்கு - அட்க்களைப்

ஏ. வெந்த வணக்க நீதியில்
மு. எல். சுப்ரமணியர், திரு. வி. வெந்துவாசி, திரு. வி. வெந்துகோவனி, திரு. வி. வெந்துவேலியன்,
திரு. ஏ. விஸுத்தன், திரு. க. ராம்பிள, திரு. ச. வெந்துவெந்துவன், திரு. வி. வெந்துவேலியன், திரு. வி. வெந்துவேலியன்,
திரு. ச. வெந்துவெந்துவன், திரு. வி. வெந்துவெந்துவன், திரு. வி. வெந்துவெந்துவன், திரு. வி. வெந்துவெந்துவன்,
திரு. வி. வெந்துவெந்துவன் : திரு. க. வெந்துவெந்துவன், திரு. வி. வெந்துவெந்துவன், திரு. வி. வெந்துவெந்துவன்

வாழ்த்துச்செய்தி

மன்முனை வடக்கு பிரதேச கலாசாரப் பேரவையால் இவ்வருடம் நடாக்கப்படும் முத்துமிழ் விழாவையொட்டி வெளியிடப்படும் ‘தேனகம்’ மலருக்கு வாழ்த்துச் செய்தி வழங்குவதையிட்டு பெரும் உவகை கொள்கின்றேன்.

மன்முனை வடக்கு பிரதேச கலாசார பேரவை துமிழ் பேசும் மக்களின் பண்பாட்டியலை மையப்படுத்தி ஆண்டு தோறும் துமிழ் மொழிக்கும் பண்பாட்டிற்கும் விழாவைடுத்து அதன் ஆவணப்பதிவாக ‘தேனகம்’ சிறப்பு மலரையும் வெளியிடும் நிகழ்ச்சியானது அனைவருக்கும் புத்தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவல்லதாகும்.

ஆவணப்படுத்தலில் விழா மலர்கள் மிகச்சிறந்த இடம் பெறக்கூடியவை. அந்த வகையில் ‘தேனகம்’ சிறப்பு மலரும் தமது பிரதேசம் சர்ந்த பண்பாடு பாரம்பரியங்களை காலத்துக்கு காலம் ஆவணப்படுத்தி வந்திருப்பதை நீன் அறிவேன்.

அந்த வகையில் இவ் வருட ‘தேனகம்’ மலரும் சிறந்த ஆவணப்பதிவாக அமைவதையிட்டு வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிப்ப தோடு, இப்பணி நல்ல முறையில் வெற்றி பெற முன்னின்று உழைக்க பிரதேச செயலாளருக்கும் அவரோடு தோலோடு தோள் நின்று பங்களிப்புச் செய்த பிரதேச கலாசார பேரவை உறுப்பினர்களுக்கும், பிரதேச செயலை உத்தியோகத்தர்களுக்கும் எனது வாழ்த்துக்களையும், பாராட்டுக்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

திருமதி.பி.எஸ்.எம்.சார்ஸ்ள்

மாவட்டச் செயலாளர்,
மாவட்டச் செயலகம்,
மட்டக்களப்பு.

துவிந்துரை

மண்முனை வடக்கு பிரதேச கலாசாரப் பேரவையால் வருடந்தோறும் நடாத்தப்படும் முத்தமிழ் விழாவின் பொருட்டு வெளியிடப்படும் ‘தேனகம்’ மலில் இருபதாவது மலை வெளியிடுவதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியும், மனதிறைவும் கொள்கின்றேன்.

இரு சமூகத்தின் பண்பாட்டையும், பாரம்பரியங்களையும் தக்க வைத்துக்கொள்வதும் அதன் வேர்களை ஆவணப்பதிவாக்கி அடுத்த தலைமுறையினருக்கு கையளிப்பதும் ஒரு சமூக பெறுமதிமிக்க கைங்கரியமாகும்: இக்கைங்கரியத்தை மண்முனை வடக்கு பிரதேச கலாசாரப் பேரவை தமது ‘தேனகம்’ மலர் வெளியிட்டின் மூலம் வருடந்தோறும் நிறைவேற்றி வருவது யாவரும் அறிந்ததே.

அந்த வகையில் இவ்வருட தேனக மலரும் அத்தொடர்ச்சியின் மற்றுமொரு பரிமானமாகவும், ஆவணப்பதிவாகவும் அமைந்திருப்பது மகிழ்ச்சி, பண்பாடுகளும், பாரம்பரியங்களும் வேகமாக மாற்றமடைந்து கொண்டு வரும் இக்கால கட்டத்தில் அம்பரடகளையும், அதன் தற்கால மாற்றங்களையும் ‘மரபும் மாற்றமும்’ எனும் தலைப்பில் பதிவாக்கி யுள்ளது இம்மலர். இதில் 12 தலைப்புக்களில் 12 விடயப்பொருள்கள் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. ஓவ்வொரு தலைப்பும் தான் சார்ந்த விடயங்களில் மரபு ரிதியானதும், தற்கால நவீனத்துவமான மாற்றங்களையும் பதிவாக்கியுள்ளது. எமது பாரம்பரிய சமூகத்தின் வாழ்வியலை மீட்டிப் பார்க்க இம்மலர் நிச்சயம் உதவுமென நான் நம்புகிறேன்.

எமது மண்முனை வடக்கு பிரதேச மக்களின் வாழ்வியலை புதிய தோரு கோணத்தில் பார்க்கும் இம்மலை வெளிக்கொண்டவதில் ஒத்துழைத்து கலாசார பேரவை உறுப்பினர்கள், மற்றும் ஏழுத்தாளர்கள் உள்ளிட்ட அணைவரையும் நன்றியுடன் நினைவு கூருகின்றேன்.

திரு. எஸ். கரிதான்

பிரதேச செயலாளரும்,
கலாசார பேரவைத் தலைவரும்,
மண்முனை வடக்கு, மட்டக்களப்பு.

வெளியீட்டுரை

‘தேனகம்’ மலரினை கணதியான மலராகவும், மட்டக்களப்பு மன்முனை வடக்கின் வரலாறு, பண்பாடு, ஆசியவற்றின் தரவுகளைத் தரும் ஆவணப்பதிவாகவும் வெளியிடும் முயற்சி கடந்த 2010ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஆரம்பமானது. கடந்தகாலத்தில் வெளிவந்த இருமலர்களும் அனைவருக்கும் ஓர் ஆவணமாக பயன்பட்டமையை நாம் நன்கறிவோம்.

இவ்வாண்டில் மட்டக்களப்பின் பண்பாடு இன்றைய ஆழலுக்கு ஏற்ப மாறிவந்துள்ளது என்பதைப் பதியவிரும்பினோம். நாம் எலக்ட்ரோனிக் யுகத்தில் இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். இந்த யுகம் பண்பாட்டை தலைகீழாக புரட்டிப்போடுகின்ற யுகம். இக்காலத்தில் பண்பாடு எப்படி இருந்தது, எப்படி மாறியது என்பதை இம் மலரின் கட்டுரைகள் உங்களுக்கு உணர்த்தும்.

நவீனத் துவத்தின் வருகை எமக்கு நல்லதையும் கொண்டுவந்துள்ளது. கெட்டதையும் கொண்டுவந்துள்ளது. பண்பாடு என்பது அசையாத குட்டை நீர் அல்ல அது மாறும் தன்மையது. பண்பாட்டின் மரபை அறிந்து கொள்ளலும், அதன் மாறும் தன்மையைப் பரிந்து கொள்ளலும் மிகவும் அவசியம் என நாம் கருதியதன் வெளிப்பாடே இம்மலராகும்.

இம் மலர் வெளிவருவதற்கு ஒத்துழைத்த பிரதேச செயலாளருக்கும், கலாசார பேரவை உறுப்பினர்களுக்கும், ஆக்கங்கள் வழங்கிய அறிஞர்களுக்கும். வாழ்ந்துரை வழங்கிய மதிப்புக்குரிய அரசாங்க அதிபர் அவர்கட்டும், நிதி உதவி நல்கி யோருக்கும் மற்றும் மலரை சிறப்புற வடிவமைத்த திரு. த. சங்கர் அவர்களுக்கும், மலரை சிறப்புற அச்சிட்டு தந்த ஷெரோனி அச்சகத் தினருக்கும் மற்றும் பல வழிகளிலும் உதவிய அனைவருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

திரு. மு. சதாகரன்

கலாசார உத்தியோகத்தரும்
கலாசார பேரவை செயலாளரும்
மன்முனை வடக்கு
மட்டக்களப்பு

1. மட்டக்களப்பிள் மரபும் மாற்றமும் - இயற்கைவளம்
த. மதிவேந்தன்
2. மட்டக்களப்பிள் மரபும் மாற்றமும் - ஒந்துசுமய வாழ்வியல்,
வழியாட்டுச்சபங்குகள்
கலாபூஷணம். எஸ். எதிர்மன்னசிங்கம்
3. மட்டக்களப்பிள் மரபும் மாற்றமும் - மாந்திரிகம்
கலாநிதி. வடிவேல் இன்பமோகன்
4. மட்டக்களப்பிள் மரபும் மாற்றமும் - பழக்கவழக்கங்கள்
கலாபூஷணம். கவிஞர். தேனுரான்
5. மட்டக்களப்பிள் மரபும் மாற்றமும் - உனவு
திருமதி. ராதா ஞானரெத்தினம்
6. மட்டக்களப்பிள் மரபும் மாற்றமும் - ஆடை ஆபரணங்கள்
கலாபூஷணம். செல்வி. க. தங்கேஸ்வரி
7. மட்டக்களப்பிள் மரபும் மாற்றமும் - விளையாட்டுக்கள்
திருமதி. சுந்தரமதி வேதநாயகம்
8. மட்டக்களப்பிள் மரபும் மாற்றமும் - கட்டடக்கலை
ஆர். ஸ்ராண்லி பிரபாகரன்
9. மட்டக்களப்பிள் மரபும் மாற்றமும் - தொழில்கள்
திருமதி. றூபி வலன்ரீணா பிரான்சிஸ்
10. மட்டக்களப்பிள் மரபும் மாற்றமும் - தொடர்பாடல்
எஸ். மோசேஸ்
11. மட்டக்களப்பிள் மரபும் மாற்றமும் - போக்குவரத்து
கத்ரி பாரதிதாசன்
12. மட்டக்களப்பிள் மரபும் மாற்றமும் - கூட்சி முறைகள்
கவிக்கோ. வெல்லவூர்க் கோபால்
13. கலைஞர் கெளரவம்

மட்டக்களப்பின் மரும் மாற்றமும்

த. மதிவேந்தன்

இயற்கைவளம்

இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்தின் மத்தியில் அமைந்த மட்டக்களப்பு மாவட்டம் ஏறத்தான 22,121 கெக்டேயர் பரய்ளாவை உள்ளடக்கியுள்ளது. இது ஐந்து நிலத் திணைகளில் நான்கினை அழகேய மையப்பெற்றுள்ளது. இந்நானிலங்களும் மட்டக்களப்பிற்குச் சிறப்புச் சேர்க்கின்ற, மட்டக்களப்பு வாவியின் இரு மருங்கிலும் பரந்துபட்டுள்ளது. வாவியின் கிழக்கே ("எழுவான்கரை") நெய்தல் நிலமும், மேற்கே ("படுவான்கரை") மருதமும் மூல ஸலயும் குறிஞ்சியும் அமையப்பெற்றுள்ளது.

மட்டக்களப்பின்

இயற்கை வளங்கள் இந்த

நானிலத்தினுள்ளும் உள்ளடக்கியித்துவம் கூடிய காடுகள், புல்வெளி கள், கண்டல் நிலங்கள், சேற்று நிலங்கள், கடற்கரை மனற்தரைகள், நன்னீ நிலைகள்,

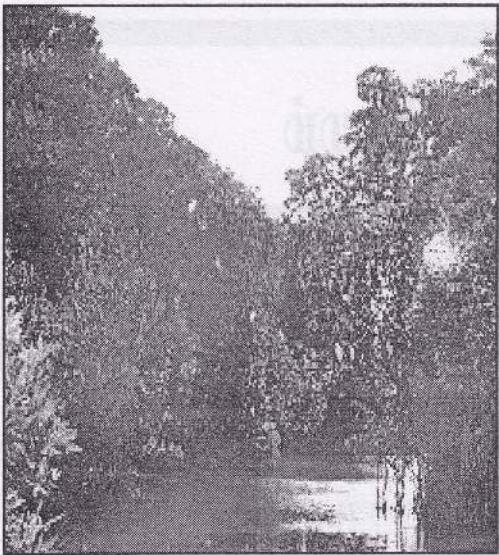
தோணாக்கள், வயல் வெளிகள், முருகைக் கற்பாறைகள், கடற்புற்கள் மற்றும் அதனை ஆதாரமாகவும், நேரடியாகவும் மறைமுக மாகவும் அண்டி வாழும் பல்வகை உயிரினங்கள்.

கீழ்வரும் பகுதி சில முக்கிய வளங்களின் தற்

போதைய நிலை யினைக் கருத்திற்கொண்டு தரப்பட்டுள்ளது.

கண்டல் காடுகள் (Mangroves)

கண்டல் காடுகள் சேறுகலந்த உவர் நீர்ப்பரப்பில் வாழ்வதற்கு பிரத்தியே கமாக இசைவாக்கமடைந்த தாவரங்களாகும். இவை மட்டக்களப்பின் மூன்று பிரதானமான கடந்ரேரிகளைச் (மட்டக்களப்பு, வாழைச் சேனை, பனிச் சங்கேணி) குழுவுள்ள பகுதிகளில் பிரதானமாகக் காணப் படுகின்றது.

கண்டல் காடுகள்

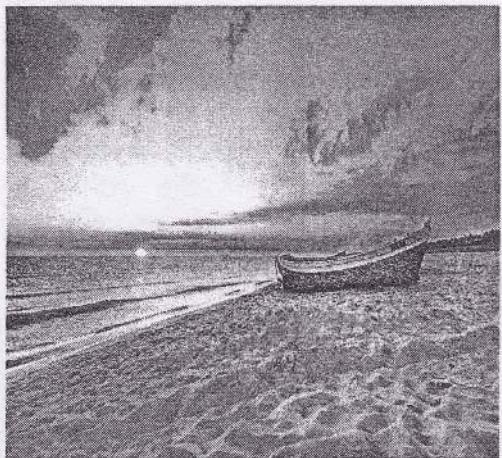
மட்டக்களப்பிலூள் மொத்த கண்டல் பரம்பலில் 10% இற்கும் அதிகமான பரம்பல் போரதீவுப்பற்று (11.8%), கோறளைப்பற்று மேற்கு (12.5%), கோறளைப்பற்று வடக்கு (16.8%), கோறளைப்பற்று (15%) மற்றும் ஏறாவூர்ப்பற்று (17.8%) ஆகிய பிரதேச பிரிவுகளில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது (DPS, 2009/2010).

Pinto (1986) இன் கணிப்பீட்டின்படி, மட்டக்களப்பில் கண்டல் தாவரங்களின் பரம்பல் 1,520 கெக்டையர்களாகும். ஆனால் தற்போது இவை 1,303 கெக்டையர்களாகக் குறைவடைந்துள்ளதாக Niyas (2011) இல் வெளியிட்ட நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதற்கான பிரதான காரணிகளாக மனிதச் செயற் பாடுகளே அமைந்துள்ளனன. உதாரணமாக உட்கட்டமைப்பு அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகள் (பாலங்கள், மதகுகள், பாதைகள்) இறால் வளர்ப்பு பண்ணைகளின் அதிகரிப்பு, சட்ட பூர்வமற்ற காணிச்சலீகரிப்பு மற்றும் கடந்த காலங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளின் போது கண்டல் தாவரங்கள் அழிக்கப்பட்டமை போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றைவிட 2004 ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட சுனாமி அனர்த்தத்தின் போது கடற்கரையை அண்டிய சில கண்டல் காடுகள் பாதிப்புக்குள்ளாகியிருள்ளன (மட்டக்கழி, கண்டலடி, வாகரை, கதிரவெளி). உதாரண

மாக, 1982இல் கொக்கட்டிச்சோலையில் இறால் பண்ணைக்காக 75% ஆன கண்டல் காடுகள் அதாவது 120 கெக்டேயர் (160 கெக்டேயர் காடுகள்) கல்கீரிக்கப்பட்டது. 1987இல் இடம்பெற்ற இனக் கலவரத்தின் போது இந்நடவடிக்கை கைவிடப்பட்டது. தற்போது வரை இந்நிலப்பரப்பு கண்டல்தாவர வளர்ச்சிக்கு உகந்ததாக அமையவில்லை.

கடற்கரை மணற் தரைகள்

(Coastal shorelines)

மட்டக்களப்பின் கடற்கரைமணற் தரைகளின் அண்ணளவான நீளம் 103 km ஆகும். இது தெற்கே பெரியகல்லாறிலிருந்து வடக்கே கதிரவெளிவரை பரந்துபட்டுள்ளது. இதன் பெரும்பாலான பகுதி சமதரையான தாகும். இம்மணற் தரைகள் வேறுபட்ட காலப் பகுதிகளில் பல்வேறுபட்ட மாற்றங்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. GreeTech (2009) இனால் செய்யப்பட்ட ஆய்வின்படி, கடந்த 50 ஆண்டு காலப்பகுதியில் (1956 - 2007), 1.2 சதுர கிலோமீற்றர் கடற்கரைமணற் தரைகள் புதிதாக உருவாகியும், 1.1 சதுர கிலோமீற்றர் கடற்கரை மணற் தரைகள் அரிப்புக்கள்ளாகியிருள்ளன. இவை ஜந்து பிரதேச செயலாளர் பிரிவுகளில் அவதானிக் கப்பட்டுள்ளது (கோறளைப்பற்று வடக்கு, கோறளைப்பற்று, வாழைச்சேனை, ஏறாவூர் பற்று, மணமுனை வடக்கு, மண்முனை தெற்கு எருவில்பற்று).

மட்டக்களப்பில் மன்னைகழ் வு, உள்ளூர் பிரதேசங்களில் காணப்படுகின்ற ஆறுகள் மற்றும் நதிக்கரைகளை அண்டிய பிரதேசங்களில் பிரதானமாக நடைபெறுகின்றது. NECCE (2010) இன் ஆய்வின்படி, காயான்கேணியில் அதிகளவில் மன்னைகழ் வு இடம்பெற்றிருப்பதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கரையோரம் பேணல் திணைக்களத்தின் 2006 ஆம் ஆண்டு அறிக்கையின்படி, மக்கள் குடியிருப்புகள் அமைந்த கிழக்குக் கரையோரப் பகுதிகளில் கடல்மண் அகழ்வு ஒரு வருடத்திற்கு ஒரு கிலோமீற்றர் கரையோரப் பகுதிக்கு 500 - 1000 கணமீற்றர்கள் ஆகும் (500 - 1000 m³ / km / year).

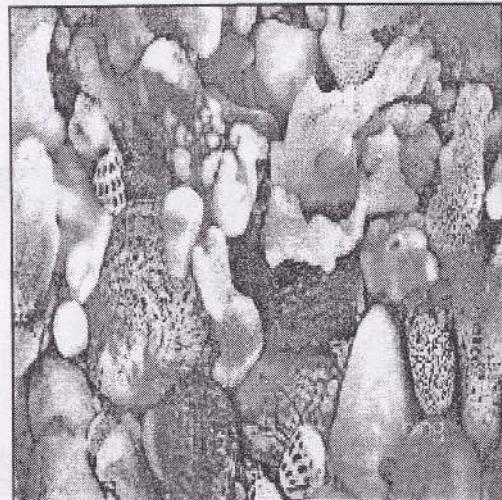
மட்டக்களப்பு வாவியானது இரண்டு ஆற்றுவாய்களினுடாக கடலுடன் கலக்கின்றது. வடக்கே பாலமீன்மடு மற்றும் தெற்கே கல்லாறு. இவ்வாற்று வாய்கள் காலநிலை மாற்றங்களுக்கேற்ப பொதுவாக மாரி காலங்களில் திறந்தும், கோடைகாலங்களில் முடியும் காணப்படும். ஆனால், கடந்த 2004 சனாமியின் பின்னர் வடக்கேயுள்ள ஆற்று வாய் நிரந்தரமாக திறந்தும் தெற்கேயுள்ள ஆற்றுவாய் நிரந்தரமாக முடியுமள்ளது.

2011ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பில் ஏற்பட்ட வெள்ள அனர்த்தத்தின் தாக்கத்தைக் குறைப்பதற்காக நாவலடியில் 5 - 8 மீற்றர் அளவிலான கடற்கரை மணற்பகுதி வெட்டிய கற்றப்பட்டு, மட்டக்களப்பு கடநீரேரி கடலுக்கு திறந்துவிடப்பட்டது. இது இவ்வருட இறுதிக் குள் கரையோரத்தில் பல பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. அவை பின்வருமாறு.

- வெட்டி அகற்றப்பட்ட பகுதி 500 - 600 மீற்றர் வரையில் கடலரிப்புக் குள்ளாகி விரிவாக்கப்பட்டிருந்தது.
- வெட்டி அகற்றப்பட்ட பகுதியில் 1.5 - 2 மீற்றர் ஆழமான மணல்பகுதி கடலரிப்புக்குள்ளாக்கப்பட்டிருந்தது.
- வாவியைச்சுற்றியுள்ள ஏற்ததாழ 0.5 ஏக்கருக்கும் அதிகமான நிலப்பகுதி யானது வாவியினுள் அகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

- 300 மீற்றர் நீளமான கரையோரப் பலையம், 600 மீற்றர் நீளமான கரையோரப் பாதையும் கடலரிப்புக்குள்ளாகி இழக்கப்பட்டுள்ளன.
- 400 - 500 மீற்றர் நீளமும், 100 - 250 மீற்றர் அகலமானதுமான ஓர் கடல் மேடை (Sea bed) கடற்கரையிலிருந்து 50 - 100 மீற்றர் தொலைவில் உருவாகியுள்ளது. இதன்காரணமாக கடல் நீரோட்டத்தில் மாறுதல்கள் ஏற்படக்கூடும். இது மேலும் கடலரிப்பினை பருவப்பெயர்ச்சி மாற்றத்தின் போது (monsoons) ஊக்கவிக்கக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் உள்ளன.

முருகைக்கற்பாறை (Coral reefs)

குறுப்பாலை.

பிரதான முக்கியத்துவமுடைய இவ்வளம் பலவிதமான செயற்பாடுகளால் சிதைக்கப்படுகின்றன. மீன்பிடி முறைகள், சுற்றுலாத்துறை, சுண்ணாம்பு தயாரிப்பு போன்ற மனித செயற்பாடுகள். புயல், சூறாவளி, சுணாமி போன்ற இயற்கை அனர்த்தத்தின் போது அலைகளின் பாதிப்புக்களினால் இவை பாதிக்கப்படுகின்றன.

Kirupairajah (2000) இன் ஆய்வின் படி, கோறளைப்பற்றி பிரதேச செயலகப் பிரிவுக்குப்பட்ட கல்குடா பிரதேசத்தில் சராசரியாக 85 தொன் எடையுள்ள உயிர் முருகைக்கற்கள் ஒரு வாரத்திற்கும்,

சராசரியாக 100 தொன் எடையுள்ள இறந்த முருகைகற்கள் ஒரு நாளைக் குமாக அகற்றப்படுவதனான். இதன் காரணமாக சராசரி யாக ஓவ்வொரு வருடமும் 5 – 8 ஏக்கர் கரையோர நிலம் அரிப்புக்குள்ளாகின்றது. 1999 ஆம் வருடம் இது 8 ஏக்கர்கள் ஆகும்.

சுனாமிக்குப் பின்னரான கள் ஆய்வு களின்போது குறிப்பிடத்தக்கவும் முருகைக் கற்கள் கல்குடா மற்றும் குருக்கள்மடம் கரையோரங்களில் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தமை அவதானிக்கூடியதாக இருந்தது. சுனாமிக்குப் பின்னரான முருகை கற்பாறைகளின் அளவு, அதன் மாற்றங்கள் பற்றிய சரியான அளவையியல் தரவுகள் (quantitative information) இன்னும் பெறப்படவில்லை.

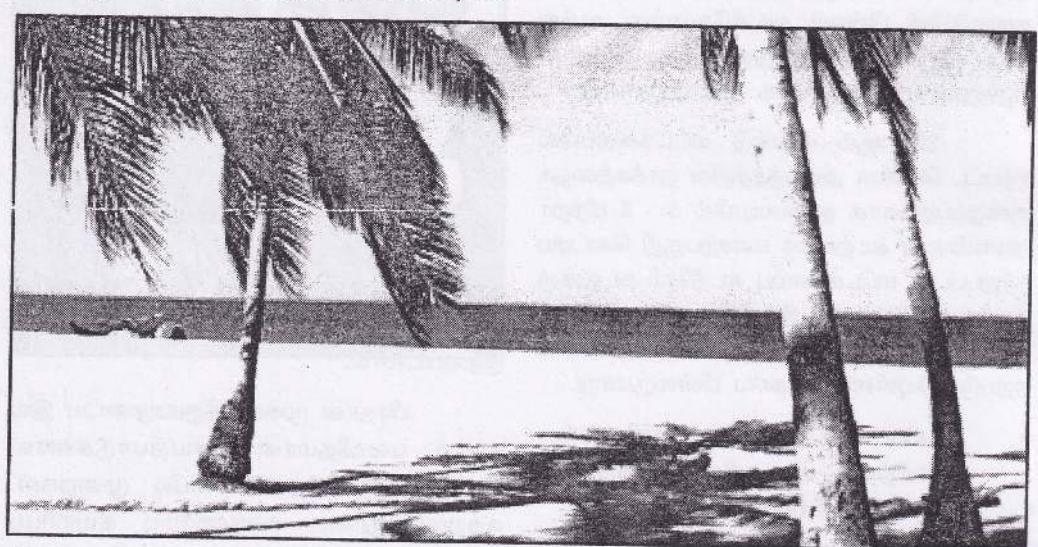
தோணாக்கள் (Thona)

களப்புகள் அல்லது ஆறுகள் அல்லது கடநீரேரிகளுக்கு இடைப்பட்டதான்

தனித்த அமைப்பாகவும் காணப்படும். தோணாக்கள் வேறுபட்ட வடிவங்களிலும், அளவுகளிலும், காணப்படும் (Mathiventhan and Jayasingam, 2003). மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் முப்பதுக்கும் அதிகமான கரையோர கிராமங்களில் தோணாக்கள் அமைந்து காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக களுவாஞ்சிக்குடி, பாலமீன்மடு, சத்துருக்கொண்டான், புன்னைக்குடா, பாலயடி தோணா, சித்தாண்டி, கல்குடா, இறாலோடை, காயான்கேணி, மாங்கேணி போன்றவை. இத் தோணாக்கள் 2004 ஆம் ஆண்டு சுனாமியின் போது சில பகுதிகளில் புதிதாக உருவாக்கி யும், மற்றும் சில பகுதிகளில் அதன் அளவிலும் தோற்றுத்திலும் மாறுபட்டும் மேலும் சில பகுதிகளில் மறைந்துபோட்டுமள்ளன.

மேலும்..

மட்டக்களப்பு மாவட்டம் கடந்த முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக போரின்பிடியில்

இயல்புகளைக் கொண்ட சிக்கல்தன்மை வாய்ந்த ஓர் குழலியற் தொகுதியாக தோணாக்களை கருதமுடியும். இவை உள் நாட்டுக்குரியவை, நன்னிரின் இயல்புடையவை, கடலுடன் பருவகாலங்களுக்கேற்ப (மாரிகாலம்) தொடர்பினை ஏற்படுத்தக்கூடிய வாறான தோற்றப்படுகளைக் கொண்டவை. சிலவேளைகளில் கடலுடன் தொடர்பற்று

அகப்பட்டு இருந்தமையினால், இயற்கை வளங்கள் (காடுகள், கண்டல் நிலங்கள், நன்னீர் நிலைகள், கடற்புறகள், முருகைக்கற்பாறைகள்) தொடர்பான சரியான அளவையியல் தரவுகள் ஒழுங்குறப் பெறப்பட்டவையாகவோ அல்லது பதியப்பட்டவையாகவோ இருக்கவில்லை. இது ஓர் பாரிய இடைவெளி

யினை மட்டக்களப்பின் இயற்கை வளங்கள் சார்பாக ஏற்படுத்தியுள்ளது.

எனவே மட்டக்களப்பின் தற்போதைய இயற்கை வளங்கள் தொடர்பான சரியான தரவுகள் பெறப்படவேண்டியது இன்றியமையாதது. நம்பகத்தன்மையான தரவுகள் பெறப்படுமிடத்து, கடந்த காலங்களில் எவ்வாறு இந்த இயற்கை வளங்கள் மாற்றத்திற்குள் ளாகியுள்ளன என்பதைப் பற்றி அறிய முடிவதுடன், அதன் தேவை, முக்கியத்தவம் என்பவற்றை விளக்கிக்கொள்வதுடன், எதிர் காலச் சந்ததிக்கு விட்டுச்செல்ல பேண்தகு முறையில் அவற்றைப் பேணவும் (sustainable management), அவற்றை மீண்டும் புதுப்பிக்க அல்லது மீஞ்சுருவாக்குவதற்கான முயற்சி களை மேற்கொள்ளவும் உதவுயாக அமையும்.

03. Niyas (2011). Mangroves and Environment. Marine and Coastal Resources Conservation Forum (MCRCf), International Union of Nature (IUCN), Country Office, Sri Lanka (Tamil version).

04. Green Tech (2009). A review of coral reefs on the east coast of Sri Lanka. Distribution, ecology, status and threats. Final report Pp93, Annexure 04, August 2010. NEC / PO / TECS (III) / 08 / 18. NECCDEP / Green Tech Consultants. ADB Loan 2017 (SRI) SF ; North East Coastal Community Development Project (NECCDEP).

05. NECCDEP (2010). Batticaloa district coastal resource profile. Final January 2010. ANZDEC Ltd. Resource Development Consultants. ADB LOND 2027(SRI) SF ; North East Coastal Community Development Project (NECCDEP).

06. Kirupairajah (2000). Lime industries and their impacts on the environment of kalkudah division. Thesis submitted in partial fulfillment of the requirements for the degree of Bachelor of Arts, Eastern University, Sri Lanka. (Tamil version).

07. Mathiventhan, T. and Jayasingam, T. (2003). Preliminary investigation of ecosystem of fresh saline water marshes ("Thonas") in the east coast of Batticaloa. 3rd Annual Research Session (ARS). Selected papers. p. 122 – 139.

உசாத்துணை

01. DPS (2009 / 2010). Statistical Hand Book– 2009 / 2010. Batticaloa District. District Planning Secretariat, Batticaloa.

02. Pinto (1986). Mangroves of Sri Lanka. Colombo, Sri Lanka. Natural Resources, Energy and Science Authority of Sri Lanka.

மட்டக்களப்பின் மரும் மாற்றமும்

கலாபுவணம்
எஸ்.எதிர்மன்னசிங்கம்

நெதுசுமயவாழ்வியல் - வழிபாட்டுச் சடங்குகள்

LD ட்டக்களப்பு வாழ் தமிழர் தனித்துவமான சடங்கு முறைகளைத் தம் வாழ்வியல் நடைமுறையில் கொண்டுள்ளனர். இதனை நாம் வாழ்வியல் சடங்கு, வழிபாட்டுச் சடங்கு என இரு பிரிவாகப் பிரிக்கலாம்.

வாழ்வியல் சடங்குகள்

வாழ்வியல் சடங்கு அவர்களது பிறப்பு தொடக்கம் மரணம் வரை காணலாம். இச் சடங்கு களை “மங்கலம்” “அரங்கம்”

அமங்கலம்:

மரணச்சடங்கு, கல்லை வைத்தல், எட்டுச் சடங்கு, முப்பத்தோராம் நாள் சடங்கு, ஆண்டுத் திவசம், மாளயம் என அமையும்.

பழந் தமிழ்
மக்களிடையே
இவ்

வகையான சடங்கு முறைகள் வாழ் வியலில் கைக் கொள்ளப்பட்டனவா என்பதனை

இச்சந்தரப்பத்தில் நாம் நோக்க வேண்டும். சங்க இலக்கியமான அகநாநாறு 86ம் பாடலில் திருமணச் சடங்கு பற்றி மிக விரி வாக காணப்படுகின்றது. உழுத்தம் பருப்பு டன் சமைத்த செவ்விய பொங்கலோடு பெரிய சோற்றுத்திரளை ஆக்கி வைத்து மரத்தூண்கள் நிறுத்திச் செய்த அழகிய பந்தலின் கீழ் புது மணல் பரப்பியுள்ள மனையின் கண் விளக்கினை ஏற்றி மாலைகளைத் தொங்க விட்டு விடியற்காலை மணப் பெண்ணர் உச்சியில் குடத்தினையும் கையில் புதிய

மங்கலம்:

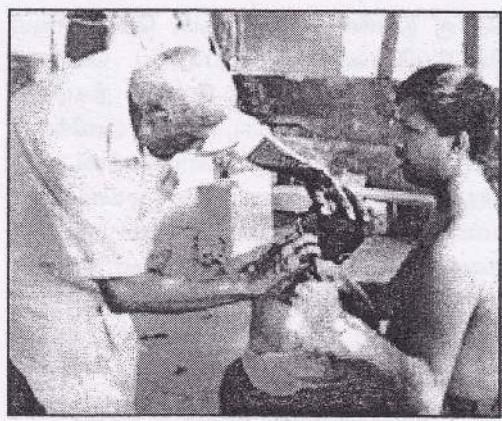
மருங்கை, காதுகுத்துவல், அரை நான் பூட்டுதல், பல்லுக்கொழுக்கட்டை சொரிதல், பிறந்தநாள், சாமத்தியம் (பூப்பு நீராட்டுதல்), திருமணம், கலத்தில் போடல்,

அகன்ற கலத்தினையும் எடுத்துச் செல்வர். அப்போது மகனைப் பெற்ற தூய மகளிர் நால்வர் கூடினின்று கற்பின் வழாது பலபேறுக ணைப் பெற்று கணவனை விரும்பிப் பேணி வாழவேண்டும் என வாழ்த்துவர். பொதுவாகச் சங்க காலப்பகுதியில் மக்கள் கைக்கொண்ட திருமணச் சடங்கு முறைகளைக் கீழே நோக்குவோம்.

1. பந்தல் அமைத்து அலங்கரித்தல்
2. முரசு முழங்குதல்
3. உறவினர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உணவளித்தல்
4. பெண்ணை அலங்கரித்து விதானத் தின் கீழ் இருத்தல்.
5. முது பெண்ணீர் மணமகளுக்கு குடங்களும் கலங்களும் வழங்குதல்
6. முருகனை வணங்குதல்
7. புதல்வரைப் பெற்ற மகளிர் மன மக்களை வாழ்த்துதல்
8. இராக்காலத்தில் மணமகளை மன மகனுக்கு சுற்றுத்தார் அளித்தல்.

இனி நமது மட்டக்களப்பு மாநில தமிழ் மக்களிடையே காணப்படும் வாழ்வியல் சடங்கு முறைகளைப் பற்றிப் பார்க்கலாம்.

ஒரு குழந்தை பிறந்து முப்பதாம் நாள் நடைபெறும் முருங்கைச் சடங்கு பற்றி நோக்கலாம் முப்பதாம் நாள் நெருங்கிய உறவினர் சகலருக்கும் அழைப்புக்கொடுத்து குழந்தையின் தலைமுடியை இறக்கி(வழித்து) பெண் குழந்தையாக இருந்தால் காது குத்துதல் நடைபெறும் ஆரம்ப காலத்தில் ஆண்குழந்தைக்கும் காது குத்தி ‘கடுக்கண்’ அல்லது “மின்னி” அணிவித்தனர். பின்னர் முறை மாமனை அழைத்து தொட்டில் கட்டி குழந்தையை மாமனே முதன் முதலில் தொட்டிலில் போட்டு அரை நாண் (அறுநாக்கொடி) இடுப்பில் அணிவிப்பர். அரைநாண் வெள்ளியில் அல்லது தங்கத்தில் செய்யப் படும். பின்னர் குழந்தைக்கு மாமன் தொடக்கம் ஏனையோரும் நகைகளை அணிவிப்பர். அதனைத் தொடர்ந்து விருந்துண்டு எல்லோரும்

மகிழ்ச்சியுடன் இச்சடங்கினை நிறைவேசய்வார்.

அடுத்தபடியாக பல்லுக் கொழுக் கட்டை சொரியும் சடங்கினைக் குறிப்பிடலாம். குழந்தைக்கு பல்லுளைத்ததும் இது நடைபெறும். இச்சடங்கில் உறவினர்களுக்கு அழைப்புவிடுத்து எல்லோரும் வந்த பின்னர் பல்வடிவில் செய்த கொழுக்கட்டைகளை குழந்தையின் தலைமேல் சொரிவர். ஏனைய சிறு பிள்ளைகள் அதனை பொறுக்கி சாப்பி வேர். இவ்விதம் இந்நிகழ்வு நடைபெறும்.

அடுத்ததாக பெண்பிள்ளையாக இருந்தால் “சாமத்திய சடங்கு நடைபெறும்”. பெண் பிள்ளை பராயம் அடைந்ததும் முதலா வதாக முறைமாமிக்கு சொல்லி அனுப்பப் படும். அதன் பின்னர் கண்ட தண்ணி வார்த்தல் இடம்பெறும். முதலாவது தண்ணிக் குடத்தை முறைமாமி ஊற்றுவார். அதன் பின்னர் எல்லோரும் முழுக வார்த்து புத்தாடை (பட்டாடை) உடுத்து நகைகள் அணிவித்து, உழுத்தங்களி உணவை சாப்பிடக்கொடுத்து ஏனைய நடைமுறைகளைப் பெய்வார். பின்பு நல்லதொரு நாளில் உறவினர், நண்பர்கள், சகலரையும் அழைத்து சாமத்திய சடங்கினை வெகு சிறப்பாக செய்வார். சடங்கில் கலந்து கொண்ட அனைவரும் பிள்ளைகளுக்கு பரிசுகளை வழங்கிச் செல்வார்.

வாழ்வியலில் அடுத்த முக்கிய சடங்கு ‘திருமணச் சடங்கு’ஆகும். திருமணம் செய்து வைப்பதற்கு முன்னர் “கேட்டுப் போதல்” நிகழ்வு இடம்பெறும். நல்ல பொருத் தமானதொரு மாப்பிள்ளையை பார்த்து நல்ல

தொரு நாளில் உறவினரும், பெரியோரும் கேட்டுப்போவார்கள் அப்போது கொழுக் கட்டை பெட்டி கொண்டு போகும் நிகழ்வும் இடம்பெறும். கொழுக்கட்டைகள் அவிக்கும் போது விசேடமாக ஒரு கொழுக்கட்டையை, அதனை ‘மாப்பிள்ளை கொழுக்கட்டை’ என்பர் அதற்குள் தங்கமோதிரம் ஒன்றை வைத்து அவித்துக்கொண்டு செல்வர். ஏனைய பலகாரப் பெட்டிகள் யாவற்றையும் வெள்ளத் துணியினால் முடிக்கொண்டு செல்வர். தொடர்ந்து பொருத்தம் எல்லாம் சரியாயின் திருமணத்திற்கு நாள் குறித்து அத்தினத்தில் வீட்டில் அல்லது கோயிலில் கல்யாணச் சடங்கு நடைபெறும். கோயிலிலும் சரி வீட்டிலும் சரி ஒம்ம் வளர்த்து முறைப்படி தாலி கட்டும் நிகழ்வு இடம்பெறும். அதற்கு முன்னால் மாப்பிள்ளை தோழன், தோழி ஆகியோர் ஒழுங்கு செய்யப்படுவர். முதலில் மாப்பிள்ளைக்கு பால் தப்பி முழுக வார்ப்பர். அதே போன்று பெண்ணுக்கும் பால் தப்பப்பட்டு முழுக வார்க்கப்படும். மாப்பிள்ளை அழைப்பு, பெண் அழைப்பு என இரு நிகழ்வுகள் இடம் பெறும். மாப்பிள்ளையை அழைத்து வந்ததும் வாசலில் வைத்து மாப்பிள்ளைத் தோழனால் கால் கழுவப்படும். அப்போது மாப்பிள்ளை மோதிரம் ஒன்றை தோழனுக்கு போடும் (அணிவிக்கும்) சம்பிரதாயம் கடைப் பிடிக்கப்படும்.

திருமணச் சடங்கு நிகழ்வில் இதன் பின்னர் பல நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும். பெண் கணப் பெற்றோர் மணமகளை மாப்பிள்ளைக்கு தாரைவார்த்துக் கொடுத்தல் (கைபிடித்தல்) தாலிகட்டுதல், அம்மி மிதித்தல், அருந்ததி காட்டுதல், மெட்டி அணிதல், குடத்தினுள் போடும் மோதிரத்தினை எடுத்துக் காண்பித்தல் (இந்நிகழ்வில் பெண் ஆணுக்கு விட்டுக் கொடுத்துப் போதல் எனும் சம்பிரதாயம் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றது). இதனை தொடர்ந்து பெற்றோரும் ஏனையோரும் மணமக்களை வாழ்த்துதல் யாவும் இடம்பெறும் பின்னர் வீட்டில் முக்கிய நிகழ்வு ஒன்று இடம் பெறும் இதனை “கலத்தில் போடுதல் என்பா” (கலம் என்பது பாத்திரம்) இந்நிகழ்விற்கு கூடுதலான முக்கியத்துவத்தினை பெரியோர்கள் வழங்குவர். கிராமப் புறங்களில் கலத்தில் போடும் நிகழ்விற்கு அதிக முக்கியத்துவம் வழங்கப்

படுகின்றது. கலத்தில் சோறு கறி முதலான வற்றை வைத்து மணமக்களுக்கு சாப்பிடக் கொடுப்பர். அடுத்த பிரதான நிகழ்வு “கால் மாறுதல்” மணமக்கள் மாப்பிள்ளை வீட்டிற்கு செல்லும் நிகழ்ச்சி. அங்கு மாப்பிள்ளை வீட்டில் விருந்து உபசாரம் நடைபெறும். இதனை ‘மாப்பிள்ளை சோறு’ என்று அழைப்பர். இவ்விதம் பல சம்பிரதாயங்களுடன் திருமணச்சடங்கு நிறைவுபெறும். அடுத்தாக தமிழகத்தில் இடம்பெறும் “வளைகாப்புச் சடங்கு” எமது மாநிலத்தில் இடம்பெறுவதில்லை.

இனி அமங்கலச் சடங்குகளை நோக்கலாம் இதிற் பிரதானமாக மரணச் சடங்கே உள்ளது. மரணம், கிரியைகள், கொள்ளிக்குடம் உடைத்தல், எட்டுக்கு கல்லை வைத்தல், வைகுந்த அம்மானை படித்தல், வாழிப்பாடல், முப்பத்தோராம் நாள் அந்தரட்டி, ஆண்டுத் திவசம், மாளயம் என்பவற்றை குறிப்பிடலாம். ஒருவர் மரணம் அடைந்ததும் முதலில் உறவினருக்கு விசளம் (செய்தி) அனுப்புவர். அதன் பின்னர் பந்தல் போட்டு, சாதிக்கேற்றப்படி கூரைமுடி வைத்து வெள்ளை கட்டிப் பறைமேளம் ஒழுங்கு செய்வர். கூரைமுடி கட்டுவது கிராமத்திற்கு கிராமம், சாதிக்கேற்ப அமைவுறும். கூடுதலான மரணச் சடங்கு சவத்தை அடக்கம் செய்வதாகவே அழையும். வசதி படைத்தவர்கள் உடலை ஈப்பர். திராவிடின் பழைய முறை அடக்கம் செய்வதாகவே அழைந்திருந்தது. பின்னர் ஆரியருடைய நடைமுறைகளும் தாக்கத்தை உண்டு பண்ணியதால் எரிக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. நம் முதாதையர் அடக்கம் செய்தமையா வேயே பின்னர் அய்வுகளை மேற்கொண்ட புதைபொருள் ஆய்வாளர்கள் எலும்புகளையும், மண்டையோடுகளையும் வைத்து எவ்வாறான மனிதர்கள் இருந்துள்ளார்கள் எனும் முடிவுகளை மேற்கொண்டனர். சவத்தை எப்பதால் ஒரு பிடிச்சாம்பல் மட்டுமே மிஞ்சும். அதுவும் கரைக்கப்பட்டு விடும். முன்னர் வாழ்ந்த சமுகத்தைப் பற்றிக் காலப் போக்கில் எந்தவிதமான தகவல்களும் பெற முடியாது போய்விடும்.

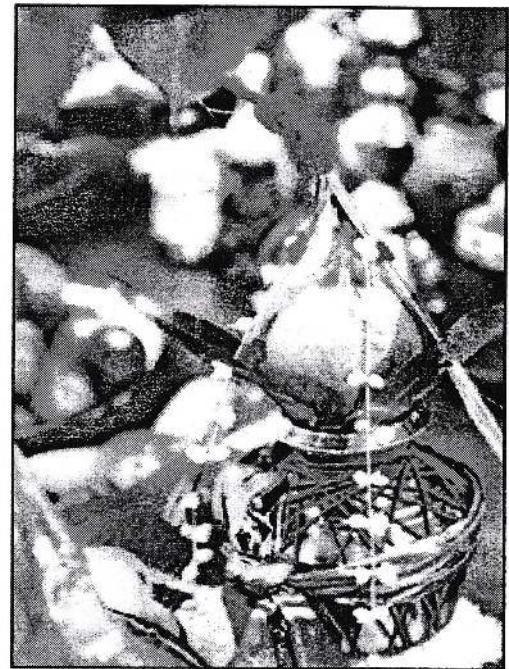
மரணச்சடங்கில் சவ அடக்கத்திற்கு பின்னர் வீட்டிற்கு எல்லோரும் வந்ததும்,

“மாத்துக் கொடுக்கும் நிகழ்வு’ இடம்பெறும்” “மாத்து” என்பது மரணச்சடங்கில் கலந்து கொள்ள வந்தவர்கள் அனிந்திருந்த ஆடைகளுக்கும் பதிலாகச் சலவைத் தொழிலாளியினால் வேறு ஆடைகள் வழங்கப்படுவதாகும். களைந்த ஆடைகளைச் சலவைத் தொழிலாளி எடுத்துச்சென்று அதனை வெழுத்து திரும்பவும் கொண்டுவந்து ஒப்படைப்பார்.

இனி மரண வீட்டில் அயலவர்கள் ‘துக்கச்சோறு’ சமைத்திருப்பார். அதனை எல்லோரும் உண்பார். பின்னர் அன்றிரவு கண் விழிக்கும் நிகழ்வு இடம்பெறும். அப்போது ‘வைகுந்த அம்மானை’ படிக்கப்படும். எட்டு நாட்கள் தொடர்ந்து படித்து எட்டாம் நாள் கல்லை வைக்கும் நிகழ்ச்சியின் போது வாழிபாடி முடிவுபெறும். இரவில் கண் விழிப்ப வர்கள் தாயக்கட்டை விளையாட்டு, கடதாசி (காட்ஸ்) விளையாட்டு முதலான விளையாட்டுக்களை விளையாடி விடிய விடியக்கண்விழிப்பார். துக்கத்தை வீட்டாருக்குப் போக்கும் பொருட்டே இவற்றையெல்லாம் செய்வார். எட்டுக் கழிந்த பின்னர் முப்பத்தோராம் நாள் சடங்கு இடம்பெறும். உறவினர்கள், நண்பர்கள் எல்லோருக்கும் அழைப்பு விடுத்து, மரணம் அடைந்தவர் பற்றிய நினைவு மலர் அச்சிட்டு, உணவு பரிமாறி இந்த நிகழ்வையும் நிறைவேற்றுவார். பின்னர் அண்டுத் திவசம், மாளையம் என்னும் சடங்குகளையும் முறையாகச் செய்து துக்கத்தைப் போக்கிக் கொள்வார். மட்டக்களப்பு மாநில மக்களின் வாழ்வியலில் இடம்பெறும் இச்சடங்குகள் யாவும் சம்பிரதாயங்களின் படி கிராம மக்களால் கைக்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

வழிபாட்டு சடங்குகள்:

மட்டக்களப்பு வாழ் தமிழர் தனித்து வமான வழிபாட்டுச் சடங்கு முறைகளையும் தம் வாழ்வியல் நடைமுறையில் கொண்டுள்ளனர். இதனை இரு பிரிவுக்குள் அடக்கலாம். ஒன்று கோயில்களில் நடைபெறும் சடங்குகள் மற்றும் வீடுகளில் இடம்பெறும் சடங்குகள். இச்சடங்குகள் பற்றி விரிவாக நோக்கு முன்னர் ஆரம்ப காலத்தில் நம் பழந்தமிழ் மக்கள் வாழ்வில் எவ்வாறான சடங்குகள்

அனுட்டிக்கப் பட்டனவென்பதை பார்க்க வேண்டும்.

சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றான திருமுருகாற்றுப்படையில் முதன் முதலாக சடங்கு பற்றி கூறப்படுகின்றது.

“மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ வந்தனர் வேள்வி யோர்க்கும்மே”

இதிற் பார்ப்பனர் வேதங்களில் கூறப்படும் சடங்குகளைத் தவறாது செய்து ஒழுகு வர் என்று கூறப்படுகின்றது. தொல்காப்பியரும் சமயச் சடங்கு முறையில் மக்கள் வெறியாட்டு நிகழ்ச்சியினை எவ்வாறு மேற்கொண்டனரென்பதை தொல்காப்பியர் பொருளத்திகாரத்தில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

“வெறியறி சிறப்பின் வெல்லாய் வேலன் வெறியாட்டயர்ந்த காந்தனும்...” என அழகன் முருகன் மீது உருவந்து வெறியாட்டம் நிகழ்த்திய தன்மையினை எடுத்து விளக்குகின்றது.

இனி இங்கு நடைமுறையிலுள்ள கோயிற் சடங்குகள் பற்றியும், வீடுகளில் நடைபெறும் சடங்குகள் பற்றியும் பார்க்கலாம்.

கோயிற் சடங்குகள்:

கோயில்கள் எனும் போது, கண்ணகி அம்மன் கோயில்கள், மாரியம்மன் கோயில் கள், திரெளபதி அம்மன் கோயில்கள், வயிரவர் கோயில்கள், நாகதம்பிரான் கோயில் கள், காளி கோயில்கள் என சடங்குகள் நடைபெறும் கோயில்கள் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் ஏராளமாக உள்ளன.

மட்டக்களப்பில் வைகாசி மாதம் என்றாலே கோயிற் சடங்குகளை கட்டத் தொடங்கிவிடும். வைகாசி மாதம் பூரணை தினத்தில் அம்மன் குளுத்தி (குளிர்த்தி) நடைபெறும் அதற்கமைய நாட்சடங்குகளை ஒழங்கு செய்து கொள்வர். ஆரம்ப காலத்தில் எல்லா கோயில்களிலும் தெய்வம் (பேய்) ஆடி கட்டுச்சொல்லி பலிகொடுத்து சடங்கு கள் நடைபெற்றன. சடங்குகள் நடைபெறும் கோயில்களில் பெரும்பாலானவை வருடத் திற்கு ஒரு தடவை கதவு திறந்து பூசைகள் நடைபெறும் கோயில்களாக உள்ளன. வைகாசிப் பூரணையில் நிறைவுபெற்று கதவு முடினால் அடுத்த ஆண்டு வைகாசி மாதம் பூரணைக்கு முன்னதாக கதவு திறக்கப்படும். பூசை செய்யபவர்களை பூசாரி அல்லது கட்டாடி என அழைப்பர். திரை திறந்து பூசையாகும் போது மந்திரங்களே உச்சாடனம் சொல்லப்படும். பூசைகள் நடைபெறும் போது தெய்வங்கள் உருவேறி பேயாட்டம் ஆடுவர். அந்தச் சமயத்தில் பக்தர்கள் தமது குறைகளைச் சொல்லிக் கட்டுக் கேட்பார். தெய்வம் (பேய்) கட்டுச் சொல்லும். அந்தக்குறுத்தில் பாவிக்கப்படும் சொற்களாக ஆசான், குஞ்சான், மலையேறிவிட்டது போன்றவை ஒலிக்கும். தெய்வங்கள் ஓடிச்சென்று உள்ளே சாட்டைக் கயிற்றை எடுத்து வந்து நல்ல வாட்சாட்ட மானவர்களிடம் கொடுக்கும். தங்களுக்கு கையில் அல்லது காலில் சாட்டை அடிக்கும் படி சன்னத்துடன் கூறும். நன்றாக சாட்டை அடித்தால் சந்தோஷத்தில் உள்ளே சென்று மடையொன்றை எடுத்து வந்து சாட்டை அடித்தவர்களுக்கு தெய்வங்கள் வழங்கும். மடையில் வெற்றிலை பாக் குப்பழம், தேங்காய்ப்பாதி என்பன இருக்கும்.

தெய்வங்கள் ஆடுகின்ற சந்தர்ப்பத்தில் மந்திரம் தெரிந்த பூசாரிமார் வந்திருந்தால் மந்திரத்தால் தெய்வங்களை கட்டிப் போடுவர். உடனே தெய்வங்கள் படுகளப் போட்டுவிடும். (விழுந்து விடுவர்) அப்போது கோயிற் பெரிய பூசகர் வந்து மந்திர உச்சாடனம் செய்து கட்டை அவிப்பபார். திரும்ப தெய்வம் எழுந்து ஆடும். இறுதி நாள் அன்று பலி கொடுக்கும் நிகழ்வு சில கோயில்களில் இடம்பெறும். கோழி, ஆடு முதலானவற்றின் கழுத்தை அறுத்து தெய்வங்களுக்கும் பலி கொடுப்பார். சில கோயில்களில் “நரபலி” கொடுக்கும் வழக்கம் இருந்து தற்போது சட்டத்தின் மூலம் அதனை நிறுத்தியுள்ளனர். நரபலி எனும் போது தலைப் பூசாரி தனது கையைக் கத்தியால் அறுத்து அதிலிருந்து வடியும் இரத்தத்தை தெய்வம் உறிஞ்சிக் குடிக்கும். இவ்வாறு தெய்வமாடி பலிகள் கொடுப்பது எல்லாக் கோயில்களிலும் நடைபெறுவதில்லை. அநேகமான சடங்குகள் நடைபெறும் கோயில்கள் தற்பொழுது சாதாரணமான பின்னையார், முருகன், சிவன் கோயில்களில் நடைபெறும் பூசைகள் போன்று நடைமுறைக்கு வந்துள்ளன.

இனி கண்ணகி அம்மன் கோயிற் சடங்குகளில் நிறைவு நாள் குளிர்த்தியும், வாழியும் பாடி நிறைவு செய்யப்படும். சடங்கு நடைபெறும் நாட்களில் அம்மன் காவியம் படிக்கப்படும். இருவர் சேர்ந்து உடுக்கு அடித்துப் பாடும் போது, கேட்பதற்கு மிகவும் இனிமையாக இருக்கும் கிராமத்திற்கு கிராமம் கோயில்களுக்கு ஏற்ப சடங்குகள் வித்தியாசப்படும். காளி கோயில்களில் ஒரு வகையான சடங்குகளும், திரெளபதை அம்மன் கோயில்களில் ஒரு வகையான சடங்கும் நடைபெறுவதோடு அநேகமான கோயில்களில் இறுதியில் தீ மிதிப்பு நடைபெறும். இதனைத் ‘தீப்பள்ளையம்’ என அழைப்பார். அதன் பின்னர் சர்க்கரை அமுது, தண்ணீச் சோற்றுப் பள்ளையம் ஆகியன நடைபெறும். இந்நிகழ்வில் சகல பக்தர்களும் கலந்து கொள்வார். நேர்த்திக்கடனாக வரும் பொருட்கள் கோழி, ஆடு, ஏனைய பொருட்கள் யாவற்றையும் ஏலத்தில் விற்பனை செய்வார்.

தங்க நகைகள், வெள்ளி நகைகள், ஏனைய பொருட்கள் யாவும் களஞ்சிய அறையில் பாதுகாப்பாக வைக்கப்படும்.

வீட்டுச் சடங்குகள்:

வீடுகளில் செய்யப்படும் சடங்குகள் தற்பொழுது அருகிப்போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. கிராமப் புறங்களில் மாத்திரம் ஒரு சில வீடுகளில் நடைபெறுகின்றன. இச் சடங்குகள் நடைபெறும் வீடுகளில் வயிரவர் பந்தல்கள் இருக்கும். காலையில் தண்ணீச் சோற்றுப் பள்ளியமும், சர்க்கரை அழுதும் செய்து, மாலையில் வயிரவர் பூசை செய்யப்படும். வீட்டில் இச்சடங்குகளை செய்யும்போது வாழைக்குலை பழக்கப்போடுதல், மா இடித்தல் (வயிரவர் ரொட்டிக்கு) என்பன இடம்பெறும். சர்க்கரை அழுத்திற்காக மூன்று அல்லது ஐந்து “கன்னிமார்” (இளம் பெண்கள்) ஒழுங்கு செய்யப்படுவர். பூசை முகத்தில் அவர்கள் வரிசையாக உட்காந்தி ருப்பர். வெள்ளைப் பாவாடை சட்டை, வெள்ளை முக்காடு என்பன அணிந்திருப்பர். பூசையில் படைக்கப்படும் சகல அழுதுப் பொருட்களும் பலகாரம், பழங்கள், பாணக்கம் என்பன படைக்கப்படும். பூசையின் பின்னர் அவர்கள் தத்தம் வீட்டிற்கு அனுப்பி வைக்கப்படுவர். பூசாரி ஒருவரே வந்து மந்தி ரங்கள் படித்து இப்பூசையினை செய்வார். இதேபோன்று இரவு நடைபெறும் வயிரவர் பூசைக்காக ரொட்டி சுடப்படும் பெண்கள் இதனைச் செய்வார். கஞ்சா கலந்த ரொட்டி யும் மூன்று அல்லது ஐந்து கடுவர். இதனைச் சாப்பிடுவதற்காக முதியவர்களும் இளைஞர்களும் ஆவலாக இருப்பர். வையிரவர் பூசையினையும் ஒரு பூசாரி வந்து வயிரவர் காவியம் எல்லாம் பாடி சிறப்பாகச் செய்வார். ரொட்டி யுடன் சேர்த்து மொந்தன் வாழைப்பழங்களும் கரும்பு முதலானவையும் பந்தலில் படைக்கப்படும்.

இவ்வித வழிபாட்டுச் சடங்குகளும் வாழ்வியல் சடங்குகளும் சமயத்தில் மக்கள் கொண்டுள்ள பற்றினையும் நம்பிக்கையினையும் பறைசாற்றி நிற்கின்றன. வருடந்

தோறும் இதனைச் செய்யாமல் விட்டால் நோய், துன்பம், கஷ்டம், எல்லாம் ஏற்படும் என மக்கள் ஆழமாக நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். இவையெல்லாம் எமது பண்பாட்டு பாரம்பரியத்தின் மேன்மையை எடுத்துகாட்டுவனவாக இருந்தன.

இன்றைய காலகட்டத்தில் இவற்றிற் பல மறைந்து விட்டதனையும், மெல்ல மெல்ல மறைந்து வருவதனையும் அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. முறைந்து வரும் சடங்குகளில் ஒன்றாக மருங்கைச் சடங்கைக் கொள்ளலாம். மருங்கைச் சடங்கு, பல்லுக்கொழுக் கட்டை சொரியும் சடங்கு என்பன நகரப்புறத்தில் மிக அருகி விட்டன.

சாமத்தியச் சடங்கில் அண்மைக் காலங்களில் புது வகையான சில வளமைகள் தோன்றி விட்டன.

திருமணச்சடங்கில் கேட்டுப்போதல் முறை நவீன முறைக்கு ஏற்ப திரிப்படைந்துள்ளது. நவீனத்துவத்தின் வருகையின் பின் பழைய மரபுகள் பல அழிந்து விட்டன.

மட்டக்களப்பில் கடந்த 50 வருடங்களுக்குள் ஏற்பட்டு விட்ட சமுகப் பழநிலைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றும் இடப்பெய்வு, சமஸ்கிருத மயமாக்கம், எலக்ரோனிக் மீடியாக்களின் வருகை என்பன மட்டக்களப்பின் பாரம்பரியம் வேகமாக மாறுவதற்குரிய காரணிகளாகின்றன.

தந்தை கரம்பிடித்து தாலி எடுத்துக் கொடுத்த வழைமை போய் பிராமணர் சமஸ்கிருத மந்திரமுறைத்துத் திருமணம் செய்யும் முறையே இன்று பிரதான முறையாகியமை சமஸ்கிருத மயமாக்கத்தின் விளைவே எனலாம்.

மரணவீட்டுச் சடங்குகள் பலவும் மாறி வருகின்றன. இறந்தவரைப் புதைக்கின்ற பழைய நிலைமை அருக எரிக்கின்ற பழக்கம் பரவலாகி வருகிறது. புதைக்கின்றபோது சைவக் குருக்களின் செயற்பாடுகள் பிரதான இடத்தைப் பிடித்துக் கொள்கின்றன.

காலம் வேகமாக மாறுகிறது. காலமாற்றத்தின் பொது விதிக்குள் மட்டக்களப்பு மாத்திரம் விதிவிலக்காக இருக்கமுடியுமா?

DLTகளின் மரும் மாற்றம்

கலாநிதி. வழவேல் ஸ்பெஷாகன்

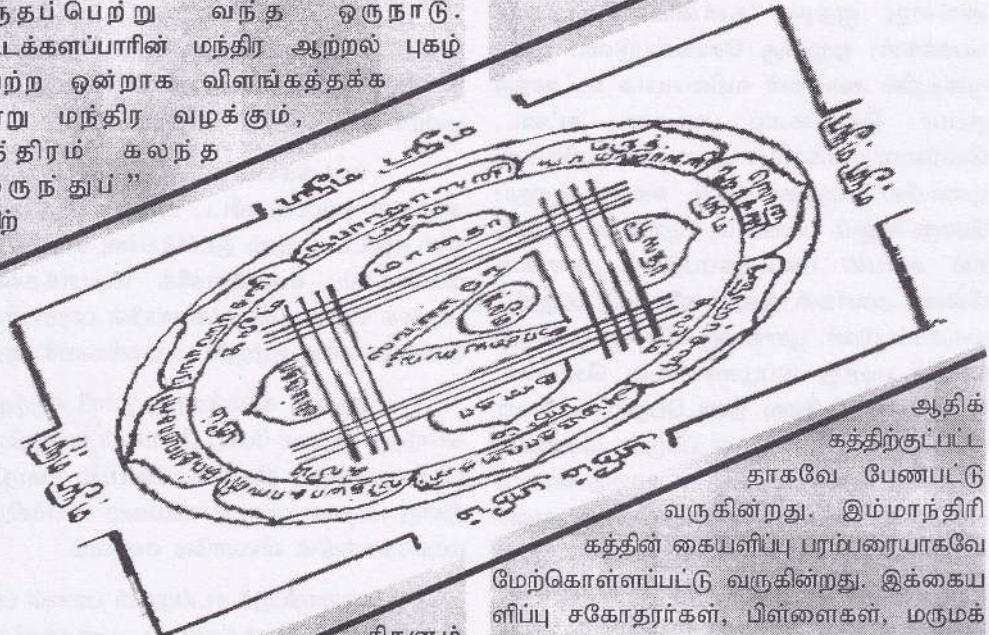
மாந்திரிகம்

Lட்டக்களப்பில் மாந்திரிகம் பெறும் முக்கியத்துவத்தை வீ.சி.கந்தையா அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவார்.

“தமிழ்ப் புலமையோடு கலை வளங்களும் நிறைந்து விளங்கும் இம்மட்டக்களப்புத் தமிழகம் பண்டை நாளிலிருந்து மந்திரிப் பயிற்சிகளாலேயே ஈழத்தின் மற்றைய பகுதிகளிற் கருதப் பெற்று வந்த ஒருநாடு. மட்டக்களப்பாரின் மந்திர ஆற்றல் புகழ் பெற்ற ஒன்றாக விளங்கத்தக்க வாறு மந்திர வழக்கும், மந்திரம் கலந்த பயிற்

பிரதேசங்களைவிட மாந்திரிகச் செயற்பாட்டில் சிறந்து விளங்கியது என்பதையும் இம் மந்திரம் இம்மக்களின் நாளாந்த வாழ்வியல் செயற்பாட்டில் முக்கியமானதோரு சக்தியாக விளங்கியது என்பதையும் அறிகின்றோம்.

மட்டக்களப்பில் மாந்திரிகம் குறித்த பரம்பரையின்

சிக்ஞாம்

இங் குள் ஊ

இன் நாளாந்த வாழ்

விலே எப்போதும் பின்னிப்

பிணைந்ததாகவே அறிகின்றோம்”

இக்குறிப்பின் மூலம் மட்டக்களப்பு பிரதேசம் இலங்கையில் தமிழர் வாழும் ஏனைய

அதிக கத்திற்குப்பட்ட தாகவே பேணப்பட்டு வருகின்றது. இம்மாந்திரிகத்தின் கையளிப்பு பரம்பரையாகவே மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. இக்கையளிப்பு சகோதரர்கள், பிள்ளைகள், மருமக்கள், போன்றோருடாகவே மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. இவ்வாறான ஒரு பாரம்பரியதொடர்ச்சி பேணப்பட்டு வரும் சந்தர்ப்பத்தில் குறித்த பரம்பரையில் வந்த இளைய உறுப்பினர்கள் மாந்திரிகத்தைப் பயில்வதற்கு ஆர்வம் காட்டாத போது குறித்த நபருடன் அந்த மாந்திரிக மருபு அழிந்து விடுகின்றது. குறித்த பாரம்பரியத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்

படுத்தும் அப்பரம்பரையின் இறுதி நபரின் மரணத்தின் பின்னர் அவர் வைத்து பாதுகாத்த மாந்திரிகம் தொடர்பான ஆவணங்களை ஏனையவர்களுக்கு தெரியக் கூடாது எனக்கருதி அழித்துவிடுகின்றனர்.

மட்டக்களப்பில் மாந்திரிகத்தை ஏனையவர்களுக்கு தெரியாமல் பேண வேண்டும் என்பதில் இவற்றைப் பைத்துப் பாதுகாப்போர் ஆர்வமுடையவர்களாக விளங்குகின்றனர். இது தங்களின் தனித்துவத்தைப் பேணுவதற்குரிய சிறந்த மார்க்கம் எனக்கருதியே இவ்வாறு பாதுகாக்கின்றனர்.

மந்திரவாதிகள் குறித்த சமூகத்தில் முக்கியத்துவமுடையவர்காளாக விளங்குவதால் அவர்களை குறித்த சமூகத்தினர் மதிப்புக்கும் மரியாதைக்கும் உரியவர்களாக கருதுவதுடன் அவர்கள் மேல் மக்களுக்கு அச்சத்துடன் கலந்த உறவுநிலை எப்போதும் நிலவும். இவ் அச்சத்துடன் கலந்த உறவுநிலையை தொடர்ந்து தக்கவைத்துக் கொள்வதற்காக கீழ்க்கண்ட உபாயங்களைக் கையாள்வார்கள்.

1. மந்திரவங்கள் தொடர்பான பல வாய்மொழிக் கதைகள் சமூகத்தில் உலவ விடுவார்கள். இக் கதைகள் மாந்திரிகத்தினது சிறப்பையும் மந்திரவாதிகளினது அதிமானிடத் தன்மையையும் பற்றாற்றுவனவாகவும் அமையும்.
2. தாங்கள் மாந்திரிகம் தொடர்பான சகல விடயங்களையும் இரகசியமாகவே வைத்திருப்பர். இது மாந்திரிகத்தை மக்கள் உயர்வாக மதிப்பதற்கும் மக்கள் நம்பிக்கை வைப்பதற்கும் உரிய காரணங்களில் ஒன்றாக அமைகின்றது.
3. மந்திரவாதிகள் தங்களை மந்திரவித தான்மையில் சிறந்தவர்களாக காட்டிக் கொள்வதுடன் மந்திரத்தால் எதையும் சாதிக்கும் சக்தி உண்டென்னும் நம்பிக்கையையும் மக்களிடையே ஏற்படுத்தியிருப்பர்.

4. மக்கள் தங்கள் மாந்திரிக சக்தியை நம்ப வைப்பதற்காக சில சாமத்தியமான விடயங்களை மக்கள் முன் நிகழ்த்திக்காட்டி மக்களை அவர்களைப் பற்றி அதிசயிக்கும் விதத்தில் நடந்து கொள்வார்கள்.

மாந்திரிகம் தொடர்பாக “மந்திரவாதிகள் தங்கள் மந்திரிக் கணக்கில் சேராத வர்களுக்கு அந்தக் கைவினைத் தொழிலின் இரகசியங்களைக் கூறாது மறை முகமாகவே வைத்திருப்பார்கள். பொதுவாக இவர்களிடத் தில் அறிய முடியாத புதிரான குணங்கள் காணப்படும்” என இதனை ஜார்ச் தாம்சன் அவர்கள் குறிப்பிடுவார். இவற்றால் மக்களிடம் “மந்திரம் ஒன்றே எவற்றையும் தவறாது பலிக்கச் செய்ய வல்லது அற்புதமான எதையும் சாதிக்கவல்லது தீராத நோயைத் தீர்க்கவல்லது என்ற நம்பிக்கை இப்படி மக்களிடையே ஊன்றி வளர்ந்து ஸ்தாது”. இவை மந்திரவாதிகள் இருப்பைக் குறித்த சமூகத்தில் தொடர்ந்து தக்க வைத்துக் கொள்வதற்கு பங்காற்றும்.

மந்திரத்தை கணவன் மனைவி பிரிவி, சட்டமன்றத்தில் முக்கு வெல்வதற்கு, பசு/தாய்மாருக்கு பால் சுரக்க, தொழில்கள் பலியாமல் போக, பேய் விலக்க, வேட்டையில் வெற்றி கிடைக்க, வேட்டை தடுக்க, ஆண்-பெண் இணைவுக்கான வசியம், கணவன் மனைவி அன்பாய் இருப்பதற்கான வசியம், சூதில் வெல்ல, மந்திரவாதி தனக்கு தீங்குவராது பாதுகாக்க (உடற்கட்டு மந்திரம்), சுகப்பிரசுவம் ஏற்பட, பிள்ளை இல்லாதோர் பிள்ளைப் பேற்றை பெற்றுக் கொள்ள, பாம்பு கடித்த விசம் பரவாமல் தவணை போட, கட்டுண்ட தெய்வத்தை கட்டவிழ்த்து தொடர்ந்து ஆடவைக்க போன்ற பல தேவைகளுக்காக பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். இவற்றைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்.

1. கோயில் சடங்கு வழிபாட்டை மேற்கொள்வதற்கான மந்திரிகம்.
2. உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்கான மாந்திரிகம்.
3. நோய் நீக்கத்திற்கான மாந்திரிகம்

4. பாதுகாப்பை ஏற்படுத்துவதற்கான மாந்திரிகம்
5. தீய விளைவுகளை உண்டு பண்ணு வதற்கான (சூனியம்) மாந்திரிகம்
6. வசியத்தை ஏற்படுத்துவதற்கான மாந்திரிகம்

சமகாலத்தில் சடங்கு வழிபாடு, தீமையை ஏற்படுத்தல், ஏற்பட்ட தீமையில் இருந்து மீட்புப் பெறுதல் என்பவற்றுக்காகவே மாந்திரிகம் கூடுதலாகப் பயிலப்படுகின்றது. அடுத்து பல்வேறு தேவைகளுக்காகப் பயிலப்படும் மாந்திரிகங்களுக்கான சில உதாரணங்களை நோக்குவோம்.

கிராமப் புறங்களில் வாழும் விசயந்துக்கள் தீண்டுவதனால் அடிக்கடி பாதிப் புக்குள்ளாகின்றனர். சில வேளைகளில் விசம் தீண்டிய ஒருவரை வைத்தியசாலைக்கு கொண்டு செல்வதற்கான அவகாசம் கூட இளைஞர்களுக்கு கிடைப்பதில்லை. இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் மாந்திரிகம் இவர்களுக்கு கைகொடுக்கின்றது. “விசக்கடி வைத்தியம்” என்பது மாந்திரிகத்தில் சிறப்பாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. பாம்பு தீண்டிய ஒருவருக்கு செய்யப்படும் மாந்திரிகம் பல கட்டங்களில் நிகழும் அவ்வாறாயின் என்ன பாம்பு தீண்டியள்ளது எனவும் அறிய முயற்சிப்பர். இதற்காக மேற்கொள்ளும் செயற்பாடே கீழே தரப்படுகின்றது.

“மிளகினை பாம்பு கடித்தோன் வாயில் இட அங்கே கைக்கின் விழும் இல்லை.

அமிர்தமாகில் மூர்க்கனுமாம்,
புளிக்கின் வளலையதாகம் புளித்துக் காரில் விரியனாம் செங்கண்
சிவக்கில் இலந்தியதாம்,
துவர்த்திருந்தால் புடையனதாம்,
இனித்தால் நல்லபாம்பு”

இம்முறையின் மூலம் பாம்பு தீண்டியள்ளது என்பதை அறிந்தால் முதல் நடவடிக்கையாக விசம் உடற்பகுதிகளுக்கு ஏற்மால் “தவணை போடுதல்” என்னும் செயற்பாட்டை மேற்கொள்வார். தவணை போடுவதற்காக வலக்கையின் பெருவிரலையும் சுட்டிவிரலையும் இணைத்து வெள்ளைச் சுண்ணாம்

பைப் பூசி, பாம்பு கடித்தவரின் காலை இடக்கையால் மேலிருந்து கீழ் நோக்கி தடவிய வண்ணம் கீழ் வரும் மந்திரத்தை உச்சரிப்பர்.

“ஓம் திருப்பரமேஸ்வரனும் திருப்பரமேஸ்வரியும் திருவேட்டைக்கு சென்றிருந்த போது திருப்பரமேஸ்வரி கழுத்தில் இருக்கும் திருமாங்கல்யம் அறுத்து விழக்கண்டு திருப்பரமேஸ்வரன் கையினாலே திருப்பூட்டுப் பூட்டினாற் போலே நானும் அப்பூட்டுப் பூட்டினேன் எட்டிமுட்டி கட்டுப்பட்டு நிற்கவே சுவாகா”

மந்திர உச்சரிப்பு முடிவில் காலின் பாம்பு தீண்டிய பகுதிற்கு மேலாக விரலில் உள்ள சுண்ணாம்பால் வட்டமாக புசி தவணை போடுவார். இவ்வாறு தவணை போட்டதும் விசம் மேற்கொண்டு உடற்பாகங்களுக்கு பரவாது என நம்புகின்றனர். தொடர்ந்து சிகிச்சை அளித்து விசத்தை உடலில் இருந்து மாந்திரிக வைத்தியத்தின் மூலம் இல்லாது செய்துவிடுவார். விரிவஞ்சி அப்பகுதிகள் தவிர்க்கப்பட்டன.

மேற்குறித்தது நன்மையை ஏற்படுத்தும் மாந்திரிகச் செயற்பாடாகும். அடுத்து தீமையை ஏற்படுத்தும் மாந்திரிகம் ஒன்றின் பயில்வை நோக்குவோம்.

தீமையை ஏற்படுத்தும் மாந்திரிகங்களில் ஆண்-பெண் இணைவுக்காகவும்

இணைந்தவர்களைப் பிரிப்பதற்காகவும் மேற்கொள்ளும் மாந்திரகங்கள் குறிப்பிடத் தக்கவை. இவ் ஆண்-பெண் இருவரும் கணவன் - மனைவி, காதலன்-காதலி என்னும் இரு பிரிவினராக இருக்கலாம். இங்கு பிரிவுக் காள மாந்திரிக் பயில்வை நோக்குவோம். இதற்காக செய்யப்படும் சடங்கும் பிரயோகிக் கும் மந்திரமும் கீழே தரப்படுகின்றது.

சடங்கு:

பின்னையாருக்கு ஒரு மடை, காளிக்கு ஒரு மடை வைத்து யந்திரம் கீறி யந்திரத்தில் பிரிவுக்காக மந்திரத்தை பிரயோகிக்கும் இருவரினது பெயரையும் யந்திரத்தில் எழுதி பின்வரும் மந்திரத்தை உச்சரிப்பர்,
மந்திரமும் அதற்குரிய யந்திரமும்:

“ஓம் கல் மலையில் கல் காட்டில்
குதித்து எழுந்து வாழும்
குரங்கினங்கள் நீங்களும்
உங்கள் தேவிமாரும்
சீறிச் சீறி சினந்து சினந்து
பிரிந்து பிரிந்து போனால்
போலே இன்னார் மகன் இன்னாரும்
இன்னார் மகள் இன்னாளும்
ஒருவர் முகம் ஒருவர் பாராமல்
பிரிபிரிந்து போகவே சிவாகா”

மந்திரத்தை பல தடவை உச்சரித்து மாந்திரிக் சக்தியை யந்தரத்தில் செலுத்தி குறித்த யந்திரம் கீறப்பட்ட தகட்டை குறித்த பெயருக்குரியவர்களின் வீட்டுக் கூரையில் செருகிவிடுவர் அல்லது அவர்களின் வாசலில் புதைத்துவிடுவர். அதன் பின்னர் மிகவும் நெருக்கமாய் இருந்த ஆணும் பெண்ணும் பிரிந்து விடுவார்கள் என்றும் அவர்களின் பிரிவுக்கு அவர்களுக்குள்ளே ஏற்பட்ட ஏதாவ தொரு கருத்து முரன்பாடு, அல்லது வெளிச்சக்தியால் ஏற்படும் ஏதாவதொரு நிகழ்வு காரணமாக அமையும் என்றும் இச்குழ்வை ஏற்படுத்துவதற்காக குறித்த மாந்திரிகம் விளங்குமென்றும் நம்புகின்றார்கள்.

குறித்த ஆண்-பெண் இருவரினதும் பிரிவிற்கு காரணம் மாந்திரிக் செயற்பாடே என்பதை அறிந்தால் குறித்த ஆண்-பெண்

இருவரினதும் பிரிவைத் தடுப்பதற்குரிய எதிர் மாந்திரிக் செயற்பாட்டைப் பிரயோகித்து அவர்களின் பிரிவைத் தடுக்க முயற்சிப்பார்.

மந்திரவாதிகளால் மேற்கொள்ளப் படும் மாந்திரிக் செயற்பாடுகள் மூன்று படிநிலைகளைக் கொண்டதாக விளங்கும் என்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். அவை விருப்பம், செயல், மந்திர ஆணை என்பனவாகும். இதன்படி இங்கு நோக்கிய இரண்டு மாந்திரிக் செயற்பாட்டிலும் முதலாவதில் விருப்பமாக பாம்பு தீண்டியவரின் விசத்தை உடற்பாகங்களுக்கு பரவாது தடுத்தலும் இரண்டாவதில் இருவரின் (ஆண்/பெண்) பிரிவும் அமைந்திருந்தது. இரண்டிற்கும் இரண்டு வேறுபட்ட மாந்திரிக் சடங்குகளும் சடங்குகளின் ஊடான மந்திரத்தின் பிரயோகமும் அமைந்திருந்தது. மந்திரப் பிரயோகம் குறித்த தெய்வத்திடம் குறித்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் படி கட்டளையிடுவதாக அமைந்திருக்கும். சடங்கானது ஆணையை நிறைவேற்றுவதற்காக ஏவிவிடப்படும் தெய்வத்துக்குரிய இச்சையைப் பூர்த்தி செய்யும் பொருட்களை வழங்கும் செயற் பாடாக சில சந்தர்ப்பங்களில் அமையும்.

நல்ல மாந்திரிக் செயற்பாட்டில் ஈடுபடும் மந்திரவாதிகளுக்கு கிடைக்கும் மதிப்பும் மரியாதையும் தீய மாந்திரிக் செயற்பாட்டில் ஈடுபடும் மந்திரவாதிகளுக்கு கிடைப்பதில்லை. நல்ல மாந்திரிக் செயற்பாட்டில் ஈடுபடும் மந்திரவாதிகளை மக்கள் தங்களுக்கான சிறந்த வழிகாட்டியாக கொள்கின்றனர். ஆனால் தீய மாந்திரிக் செயற்பாட்டில் ஈடுபடும் மந்திரவாதிகளை மக்கள் சூனியக்காரனாக கருதுகின்றார்கள். ஏனெனில் நல்ல மாந்திரிக் செயற்பாட்டில் ஈடுபடும் மந்திரவாதிகள் கிராமத்தையும் கிராம மக்களையும் பாதுகாப்பதாக கருதுகின்றனர். அதேநேரம் தீய மாந்திரிக் செயற் பாட்டில் ஈடுபடும் மந்திரவாதிகள் கிராமத்திற்கும் கிராம மக்களுக்கும் தீங்கு செய்வதாக கருதுகின்றனர்.

மக்களின் பாதுகாப்பிற்காக செயற் பட்ட மந்திரவாதிகள் மக்களுக்கு தீங்கு செய்வதற்காக மாந்திரிக்குத்தை பயன்படுத்துவதனால் ஆரம்பகாலங்களில் மாந்திரத்திற்கு

இருந்த மதிப்பும் முக்கியத்துவமும் சமகாலத் தில் குறைவடைந்துள்ளதென்றே கூற வேண்டும். இதனால் இளைய தலைமுறையினர் மாந்திரிகத்தை பயில்வதில் சமகாலத் தில் ஆர்வம் காட்டுவது குறைவாகவுள்ளது. மாந்திரிகப் பயிற்சியில் ஈடுபாடுடையவராக இருப்பது சமூகத்தில் தமக்கு இருக்கும் முக்கியத்துவத்தை, தனித்துவத்தை சிதைத்து விடும் எனக் கருதுகின்றனர். இதனால் பாரம் பரியமாக மாந்திரிகத்தை பேணிவந்த தலைமுறையின் இளைய உறுப் பினர்கள் மாந்திரி கம் தங்கள் பரம்பரைக்கு களக்கத்தை தரக்கூடியது எனக்கருதி அவற்றைப் பயில் வதில்லை. அதேவேளை மந்திரவாதிகள் தங்கள் பரம்பரையைச் சாராதோருக்கு அவற்றைக் கற்றுக்கொடுக்கவும் விரும்புவதில்லை அவ்வாறு கற்றுக்கொடுக்காத தற்கு தனது பரம்பரையின் தனித்துவம் குறைந்துவிடும் தன்னிடம் கற்றுக்கொள்ளும் மாந்திரிகத்தால் தனக்கே தீங்கு ஏற்படுத்தி விடுவார்கள் என்னும் நோக்கங்கள் காரணமாக அமைகின்றன. ஏனையவர்களுக்கு கற்றுக்கொடுக்கும் சந்தர்ப்பம் சில மந்திரவாதிகள் மாந்திரிகத்தின் முக்கியமான உச்சியிப்புக்களை (சொற்கள், எழுத்துக்களை) மந்திரங்களில் இருந்து எடுத்துவிட்டுக் கற்றுக்கொடுக்கின்றனர். இம்மந்திரங்களை அவர்கள் பிரயோகிக்கும்போது அவை பல்ளைத் தருவதில்லை (பலிப்பதில்லை). இவ்வாறான காரணங்களால் முற்காலத்தில் மாந்திரிகம் பலித்தது போல் இப்போது பலிப்பதில்லை என மக்கள் அபிப்பிராயம் கொண்டுள்ளனர்.

பற்குறிப்புக்கள்.

- வீ.சி. கந்தையா, 1964, மட்டக்ளப்பு தமிழகம், ஈழகேசரிப் பொன்னையா நினைவு வெளியீட்டு மன்றம், யாழ்ப்பாணம், ப:338.

- தகவல் : கணபதிப்பிள்ளை,வே. விவசாயம் 78, 4ஆம் வகுப்பு, அம்பிளாந்துறை, 08.08.2010.
- இவ்வேட்டுப் பிரதி வீமாப்போடி சிவகுரு அவர்களால் வைத்து பாதுகாக்கப்பட்டது. இப்போது வெல்லாளி மாரியம்மன் கோயில் பூசாரியாக இருக்கும் அவரின் மகன் சிவகுரு மகாலிங்கசிவம் அவர்களால் வைத்துப் பாதுகாக்கப் படுகின்றது.
- தாம்சன்.ஜார்ஜ்,1990, மனித சமூக சாரம், மொழிபெயர்ப்பு கோ.கேசவன், சென்னை புக் ஹவுஸ்பி) லிட், சென்னை ப:115
- வீ.சி. கந்தையா , 1964, ப.342
- பேராசிரியர் சோ. கிருஸ்னராஜா அவர்கள் 27.01.2008 இல் அம்பிளாந்துறை வடக்கைச் சேர்ந்த வினாயக மூர்த்தி அவர்களிடம் இருந்து பெற்ற கையெழுத்துப் பிரதியில் இருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.
- மேலது.
- மேலது.
- தகவல் : தவலிங்கம்,செ. அம்பிளாந்துறை வாலையம்மன் கோயில் பூசாரி, 48, கா.பொ.த (உ/த), அம்பிளாந்துறை, 05.07.2010.
- சிவகப்பிர மணியம் ஆ.1999, மந்திரமும் சடங்குகளும், ப: 29
- தகவல்: லோகேஸ்வரன்,தா, கமம், 40, கா.பொ.த (உ/த) அம்பிளாந்துறை, 18.07.2010.
- தகவல்: தாமேதரம்.க, அம்பிளாந்துறை 04.10.2010.

மட்டக்களப்பின் மரபும் மாற்றமும்

கலைஞர்
வினாக்கள்

பழக்கவழக்கங்கள்

ஒரு சமூக பண்பாட்டில் பழக்க வழக்கங்களும், பண்பாடும் ஒரு இனத்தின் அடையாளச் சின்னங்களாக உள்ளன. ஒவ்வொரு சமூகமும் தங்களை அடையாளப்படுத்தும் பழக்க வழக்கங்களைக் கொண்டுள்ளன. தொட்டு வாழ்ந்து வரும் எமது முதாதையாக்கள் தாம் சர்ந்தும், தனது சமூகம் சர்ந்தும் சகலருக்கும் நன்மையளிக்கக்கூடிய பழக்க வழக்கங்களை உருவாக்கி, அவற்றை வாழ்வில் கடைப்பிடித்தும் வந்துள்ளார்கள்.

அப் பழக்க வழக்கங்கள் தனிச் சிறப்பு மிக்கவை. அப் பழக்க வழக்கங்களை

ஒரே மாதிரி இல்லாமல் காலத்திற்குக்காலம் மாற்றமடைத்தன்டு. கல்வி வளர்ச்சி, பொருளாதார வளர்ச்சி, பிரசமுக ஊட்டுவல், நாகரீக வளர்ச்சி போன்றவை காரணமாக பழக்க வழக்கங்கள் மாறிச் செல்வதுண்டு. எனினும் பாரம்பரிய பழக்க வழக்க முறைகளை நாம்

காலா காலமாக இனந்தலைமுறையினர் கடைப்பிடித்து வருவதனாடாக அவை தலைமுறை தலைமுறையாக கையளிக்கப்பட்டு பேணப்பட்டு வருகின்றன. எனினும் பழக்க வழக்கங்கள்

ஆராயின் அவற்றிலுள்ள சிறப்புக்களை நாம் விளங்கிக்கொள்ள முடியும்.

மட்டக்களப்பு மக்களும் ஒரு காலத்தில் தனித்துவமான பழக்கவழக்கங்களை தன்னகத்தே கொண்டிருந்தார்கள். அவ்வாறு ஒரு காலத்தில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு தற்போது மறைந்துபோயுள்ள முக்கிய பழக்கவழக்கமுறைகள் சிலவற்றை கீழ்வரும் அடிப்படையில் நோக்கலாம்.

01. உணவு சார் பழக்க வழக்கங்கள்
- 02 உடைசார் பழக்க வழக்கங்கள்
03. பிறப்பு தொடர்பான பழக்க வழக்கங்கள்
04. திருமணம் தொடர்பான பழக்க வழக்கங்கள்
05. மரணம் தொடர்பான பழக்க வழக்கங்கள்
- 06 மொழி வழக்கு தொடர்பான பழக்க வழக்கங்கள்
07. பொதுவான சில பழக்க வழக்கங்கள்

01. உணவு சார் பழக்க வழக்கங்கள் :

உணவு என்பது உடல் ஆரோக்கியத்திற்கு முக்கியமானதாகும். உணவே மருந்து என்பர். நாம் உண்ணும் உணவு உடலுக்கு நன்மையளிக்க வேண்டுமே தவிர தீமையளிக்கக் கூடாது. மட்டக்களப்பு மக்கள் சிறந்த உணவுப் பாரம்பரியமுறைகளைக் கொண்டிருந்தார்கள். மட்டக்களப்பு மக்களது பிரதான உணவு அரிசிச் சோறாகும். முன்று வேளையும் ‘சோறு’ உண்ணும் பழக்கத்தை அக்காலத்தில் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் தற்போது இப்பழக்கம் மாறிவிட்டது. நகரப் பகுதியில் ஒருவேளைதான் சோறு உண்ணு கிறார்கள்.

காலையில் ‘தண் ணீர் சோறு’ (பழஞ்சோறு) சாப்பிட்டார்கள். மண்பானையில் சமைத்த தண்ணீர்ச் சோறு தேக ஆரோக்கியத்திற்கு மிகவும் சிறந்தது என்பதை அக்காலமக்கள் நன்கு அறிந்து வைத்திருந்தார்கள். மேலும் சோறு சமைக்கும் போது சோறு பதமாகி வரும் நேரம் வரும் தண்ணீர் (கணினி தண்ணீர்) இதை எடுத்து பிள்ளைகளுக்குக் குடிக்கக் கொடுப்பார்கள். இது பிள்ளைகளின் ஆரோக்கியத்திற்கு மிகவும் நல்லதாகும். அதுபோல் ‘அரிசித் தவிடும்’ பிள்ளைகளுக்கு கொடுத்து வந்தார்கள். ஆனால் இவ்வணவுப் பழக்கங்கள் எல்லாம் தற்போது இல்லாமலே போய்விட்டது. தற்போது பிள்ளைகளுக்கு டின்களிலும், பைகளிலும் அடைக்கப்பட்ட உணவுகளையே அதிகம் கொடுக்கிறார்கள். இது பிள்ளைகளின் ஆரோக்கியத்திற்கு நல்லதல்ல.

மட்டக்களப்பு மக்களுக்கு மீன் இலகுவாகக் கிடைத்தமையால் கறியாக மீனையே விரும்பிச் சாப்பிடும் பழக்கம் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பழக்கம் இன்றும் உள்ளது. எனினும், அக்கால மக்கள் உடனுக்குடன் பிடித்த மீனை (உபிர் மீனை) சாப்பிட்டார்களே ஒழிய பழைய மீனைச் சாப்பிடும் பழக்கம் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனால் தற்காலத்தில் மீனை குளிர் சாதனப் பெட்டியில் வைத்து இரண்டு மூன்று நாட்க ஞக்குப்பின் சாப்பிடுகின்றார்கள்.

சேனைப்பயிர் செய்கை மூலம் தமக்கு வேண்டிய தானியங்களையும், கிழங்கு களையும் உற்பத்தி செய்து கொண்டார்கள். அக்கால மக்கள் நஞ்சற்ற உணவையே உட்கொண்டார்கள். மரக் கறிகளை மாட்டெருவை பசுளையாக இட்டே உற்பத்தி செய்து கொண்டார்கள். ஆனால் தற்காலத்தில். அரிசி, காய்கறிகள், பழங்கள் எல்லாமே நஞ்சாக உள்ளது. இரசாயன உரப்பாவனை, கிருமிநாசினி தெளித்தல், பொருட்களின் நீண்ட நாள் பாவனைக்காக சேர்க்கப்படும் கலப்படங்கள் எல்லாமே உணவை நஞ்சாக மாற்றியுள்ளது.

அக்கால மக்கள் உணவை விறகு அடுப்பிலேயே சமைத்துக்கொண்டார்கள். சமையலுக்கு மண் பாத்திரங்களையே பயன்படுத்தும் பழக்கம் கொண்டிருந்தார்கள். மண் பாத்திரங்களில் சமைப்பது சுகாதாரரீதியாக நன்மை பயப்பதாக அமைந்திருந்தது.

மேலும் எமது முதாதையர்கள் உணவு உண்ணுவதற்கு பாத்திரங்களாக வட்டி, சேவரக்கால், படிகம் ஆகிய மூன்றையும் உபயோகப்படுத்தினார்கள். இப்பாத்திரங்கள் யாவும் எம்முன்னோர்களின் பழக்க வழக்கங்களை புடம்போட்டுக் காட்டும் சின்னங்களாகும். சின்னவர்களுக்கு சின்ன வட்டி, பெரியவர்களுக்கு பெரியவட்டி. வட்டி யல் ஆய்விடுவதால் நன்மையுன்னு. விரைவாகச் சூடாறும், நஞ்சுசுத்தன்மையையும் எடுத்து விடும். வட்டி கெளரவத்திற்குரியதொன்றாகவும் இருந்தது. ‘வட்டியில் சாப்பிட்டால் கட்டுடைல் போகாது.’ இது அவர்கள் முது மொழியாகும். வட்டியைத்தாங்குவது ஒரு அடி உயரமுள்ள சேவரக்கால். சாப்பாட்டை

உயர்மாக சேவரக்காலில் வைத்தே சாப்பிட்டனர். இச்சேவரக்காலில் வட்டியை வைத்து உணவுறந்துவது உடல் சமநிலைக்கும் ஏற்ற தாக அமைந்ததோடு உணவுக்கு மரியாதை கொடுப்பதாகவும் அமைந்திருந்தது. சாப்பிட்ட பின் கழிவு நீர் ஊற்றுவதற்கு படிகம் என்ற பாத்திரத்தைப் பயன்படுத்தினார்கள். ஆனால் இப்பாத்திரங்களில் சாப்பிடும் பழக்கம் தற்போது அடியோடு இல்லாமல் போய் விட்டது. இப்பாத்திரங்களுக்குப்பதிலாக தற்போது சில்லர் பிளேடுகளும், பீங்கான் கோப்பைகளும் பயன்படுத்துகின்றார்கள். கடைகளில் சேவியற் பொலித்தீன் பாவனைகளும் வந்து விட்டன. பொலித்தீன் பாவனைகள் கூடி பல நோய்கள் வருவதற்குக் காரணமாகிவிடுவதையும் காண்கிறோம்.

ஜம்பொன்னால் செய்த செம்பை அக்காலத்தில் தன்னீர் ஒதிக்கொடுப்பதற்குப் பயன்படுத்தினர். தேனீர், கள்ளு குடிப்பதற்கு சிரட்டையைப்பாவித்த காலமும் உண்டு. நன்றாகச் சீவி எடுக்கப்பட்ட சிரட்டையில் தேனீர்குடித்தால் குட்டை விரைவாக உறிஞ்சிக் கொள்ளும், சுவையும் கொடுக்கும். இதுபோல் தூர இடங்களுக்கு செல்வதற்கும், தலையாத்திரைகளின் போதும் சுரக்குகில் தன்னீர் கொண்டு செல்லும் பழக்கமும் அக்காலத்தில் இருந்தது. இவ்வாறான பயண நேரங்களில் உணவைச் சீலை முடிச்சில் கட்டிக் கொண்டு செல்லும் பழக்கமும் கொண்டிருந்தார்கள்.

மேலும், வெற்றிலை போடும் பழக்கம் பொதுவாக எல்லா இடமும் இருந்தது. வீட்டிற்கு வரவேரை நன்கு உபசரிக்கும் பண்பு கொண்ட மட்டக்கள்பு மக்கள் உறவினர்கள் யாராவது வீட்டிற்கு வந்து விட்டால் வரவேற்று முதலில் வெற்றிலை வட்டாவை கொடுக்கும் பழக்கம் இருந்தது. இதற்காக அழகிய அரச இலை வட்டாக்களை அக்கால மக்கள் பாவித்தனர். வெற்றிலைபோடும் வயதுபோன முதியவர்கள் கையில் வெற்றிலை பாக்கை வைத்து பெருவிரலால் நன்றாகக் கசக்கி கசக்கி மூக்கில் வாசம் வரும் மட்டும் காத்திருந்து பின் வாயில் போட்டு உழிழ் வார்கள். இப்பழக் கத்தைப்போல் புகையி லையை கையால் கிள்ளி எடுத்து பற்களிலே நன்கு உரசி வெற்றிலை பாக்கோடு உட்ரண்ணில் எம் கலைகளை கண்ணேன மதிப்போம்

கொள்ளும் பழக்கமும் கொண்டிருந்தார்கள் காரணம் கேட்டால் பல்லுக்கு உறுதி என்பா. கண்ணாம்பைச் சேமித்து வைக்கக் ‘கிளவடு’ என்னும் பாத்திரத்தைப் பாவித்தார்கள். அது போல் ‘வல்லுகம்’ பாவிக்கும் பழக்கமும் இருந்தது. போடிமார்கள், வியாபாரிகள் தொழிலாளிகள் வல்லுகம் பாவிப்பார். ஒரு வல்லுகம் உள்ளே முன்று அறையாகப் பிரிக் கப்பட்டிருக்கும். ஒரு அறையில் வெற்றிலை, பாக்கு, ஏலம், கறுவா, கராம்பு இருக்கும், இரண்டாவது அறையில் கிளவடு, பாக்கு வெட்டி, இடியுரல் இருக்கும். முன்றாவது அறையில் ‘சிலியன் காக்’ இருக்கும். ஒரு சிலியன் என்பது 50 சதமாகும். குறைந்தது ஒரு சிலியனாவது அதற்குள் இருக்கும். இவ்வல்லுகத்தை இடுப்பில் கட்டிக் கொண்டு எங்கிலும் செல்லும் வழக்கம் இருந்தது. இவையெல்லாம் தற்போது காணமுடியாத பொருட்களும், பழக்கங்களும் மாகும்.

02 ஆடை, அணி சார் பழக்க வழக்கங்கள்:

அக்காலத்தில் இளம் பெண்கள் பாவாடைத்தாவணியும், வயது முதிர்ந்த பெண்கள் பச்சை வடம் 16 முழச்சேலையும் அணிந்தனர். ஆண்கள் 8 முளகாரிக்கை வேட்டி அணியும் பழக்கமே இருந்தது. 5 முழத்தை இடுப்பில் சுற்றி 3 முழத்தை தோளில் போடுவர். சிலர் உடம்பை மூடி மறைத்தும் கொள்வர். வெளியூர் செல்வதாயினும் இவ்வுடையுடனேயே சென்றனர். சேட் அணியும் பழக்கம் அக்காலத்தில் மிகவும் குறைவு. இவ்வுடைகள் யாவும் கைத்தறி உடைகளாக இருந்தன. இவை உடம்பிற்கு மிகவும் சௌகரியமாக இருந்தன.

அணிகலன்களாக பெண்கள் தங்கத் தினாலான தோடு, மூக்குத்தி, கொண்டைக் குத்தி, கால் கறணை, அடியல் காப்பும் அணிவர். ஆண்கள் கழுத்தில் கறணை, காதில் மின்னி, கையில் காப்பு. அணிவர். இவைகள் வெள்ளியில் ஆணதாகும். மேலும் பச்சை குத்தும் பழக்கமும் அக்காலத்தில் இருந்தது. ஆனால் தற்போது இப்பழக்கங்கள் எல்லாம் மிகவும் குறைந்து விட்டது.

03. பிறப்பு தொடர்பான பழக்க வழக்கங்கள் :

இரு குழந்தை பிறந்ததும் குழந்தைப் பிறப்பு தொடர்பான நடைமுறையில் 'மருத்து விச்சி' முக்கியமானவராகின்றார். இவரை 'தலையாரிப்பெண்' என்றும் அழைப்பார். படிப்பறிவு குறைவெனிலும் அனுபவமுறிஸ்சி கொண்ட இவர்களே குழந்தை பிறந்து 31ம் நாள்வரை சகல பராமரிப்புக்களையும் மேற்கொள்வார்கள். பெண் குழந்தைகளுக்கு காதுகுத்தி தோடு போடுவதும், ஆண்களுக்கு மின்னி போடுவதும் இவர்களே. பெற்றோர் குழந்தை பிறந்து 31ம் நாள் செய்யும் மருங்கைச் சடங்கை பிறந்த குழந்தைக்கு பணிவிடை செய்தவர்களுக்கு நன்றி பாராட்டும் விருந்துபசாரமாவே செய்வார். இதனைப் 'பரத்தை' என்பார். பரத்தை என்பது விருந்தைக் குறிக்கும். இது மருத்துவிச்சி, நாவிதன், சலவைத் தொழிலாளி ஆகியோரைக் கெளரவிக்கவே நடத்தப்பட்டது. இவ்விருந்தை தீல் 'கயல் மீன் கறி' முதன்மை பெறும். வீட்டில் விருந்து முடிந்ததும் பணிசெய்த தொழிலாளிகளுக்கு தனித்தனி ஒலைப் பெட்டியில் சமைத்த உணவு கொடுத்தனர். நாவிதனுக்கு மட்டும் பெட்டியில் சமைக்காத அரிசி, தேங்காய், மரக்கறி போன்றனவும் கொடுக்கப்படும் பழக்கம் வழக்கில் இருந்தது. ஆனால் இந் நன்றிக்கடன் கொடுக்கும் பழக்கம் தற்போது இல்லை எனலாம். அக்காலத்தில் குழந்தைகள் வீட்டிலே பிறந்ததால் இந்நடைமுறை பின்பற்றப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் தற்போது குழந்தைகள் வைத்திய சாலையில் பிறப்பதனால் மேற்குறிப்பிட்டோரின் பங்களிப்பு இல்லாது போய்விட்டது. இச் சடங்கு செய்யும் நடைமுறைகூட தற்காலத்தில் இருப்பினும் அப்பழையநோக்கம் இல்லாது மறைந்து விட்டது எனலாம்.

குழந்தைகளுக்கு 'குறுநல் பொட்டு வைப்பது' அக்கால மக்கள் பழக்கங்களில் ஒன்று. இது எவ்வாறு செய்யப்படுகின்ற தெனில் அரிசிக்குறுநல் கப்பியை ஓட்டில் வைத்து நன்றாகக் கருகும்படி வறுப்பார். அதைப் பின் அம்மியில் வைத்து அரைத்து பின் அதை தேங்காய் எண்ணெயிட்டு காய்ச்சி எடுப்பார். இதுவே குறுநல் பொட்டாகும். இப்பொட்டை குழந்தைகளுக்கு வைப்ப

தன் மூலம் கெட்ட பேய்பிசாக்களின் பார்வை, கண்ணாறு போன்றவை குழந்தைகளுக்கு வராது காப்பதாக அம்மக்கள் நம்பினார். இது போலவே குழந்தைகளுக்கு மருங்கைக்காப்பு அணிவித்தும் மகிழ்வார். தற்காலத்தில் இப்படியான பழக்கவழக்கங்கள் அருகிக் காணப்படினும் அதனை நவீன அலங்காரப் பொருட்கள் பதிலீடு செய்கின்றன.

04. திருமணம் தொடர்பான பழக்க வழக்கங்கள்:

திருமண நடைமுறை தொடர்பாக நோக்குகையில், வழக்கமான திருமண சடங்கு சார் அங்கங்களுக்கு மேலதிகமாக உள்ள சில அடிப்படைப் பழக்கவழக்கங்கள் சிலவற்றை இங்கு நோக்கலாம். திருமணத் திற்கு வரண்பார்ப்பதற்கு பெரும்பாலும் தான் சார்ந்த குடிவழி முறை பார்க்கும் பழக்கம் இருந்தது.. தாய்வழி குடி சார்ந்தவரே மாப்பிள்ளையாக அமைவார். இடை இடையே வடசேரி, தென்சேரி பிரிவையும் பார்ப்பார். வெளியூர் மாப்பிள்ளையாயின் கிராமத்து குடிநிலை முதல்வர்களால் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு தீர்மானம் மேற்கொள்ளப்படும். இத்தெரிவு முறையில் சிக்கல்கள், முறிவுகள் வருமாயின் வன்னிமையின் தீர்வு வேண்டப் பட்டது. இவரே சமூகக் கட்டுப்பாட்டை மீறிய நடைமுறைகளுக்கு தீர்வு சொல் பவர். ஆனால் தற்காலத்தில் திருமணத்திற்கு குலம், கொத்திரம் பெரிதாகக் கொள்ளப்படுவதில்லை. காதல் திருமணங்கள் இவற்றையெல்லாம் மீறியதாகும்.

பெண்பார்க்கச் செல்லும் வீட்டில் பெண்ணைப் பரிசோதனை செய்யும் வழக்கமும் இருந்திருக்கிறது. அதாவது ஒரு செம்பில் கொஞ்சம் நீரை ஊற்றி பெண்ணிடம் கொடுக்க அதை அப்பெண் வந்திருக்கின்ற அனைவருக்கும் கொடுத்து மீதியும் காட்ட வேண்டும், எல்லோருக்கும் கொடுக்க முடியாது நீர் முடிந்து விட்டால் அப்பெண் சிக்கன வாழ்வுக்குரியவள்ள எனக் கூறி நிராகரித்து விடுவார்கள். அதுபோல் ஒரு வெற்றிலையை கிழித்து சிறு பாதியில் சுண்ணாம்பையும் பூசி பெண்ணிடம் கொடுக்க அதை அப்பெண்

வந்திருக்கின்ற மாப்பிள்ளை வீட்டார் அனைவருக்கும் கொடுத்து மீதியும் காட்ட வேண்டும். இதனை அப்பெண் சரியாக நிறைவேற்றி விட்டால் பெண் பிடித்ததாக ஏற்றுக்கொள்வார்கள். இவையெல் லாம் தற்போது இல்லாமல் போன அக்கால பழக்கவழக்கங்களாகும்.

கல்யாணத்திற்கு மாப்பிள்ளையைக் கூட்டி வரும்போது வெள்ளைச் சீலைபிடித்து மாப்பிள்ளைக்கு குடைபிடித்தே கூட்டிவருவர். இரவு ஆனாலும் இந் நடைமுறை பின்பற்றப் பட்டது. சீன வெடி கூட்டு இவ் வாறு மாப்பிள்ளையை அழைத்துவரும் பழக்கம் தற்போது மறைந்து விட்டது. திருமணம் நடைபெறும் பெண் வீட்டில் ஊள்வீட்டுத் தலைவாசலில் மணமகனின் குடி வரிசைப்படி கும்பம், சீலைபோட்டு கூரைமுடி வைப்பர். திருமணச் சடங்கிற்கு வருவோர் மாப்பிள்ளையின் குடி எது என்பதை வைத்திருக்கும் கும்பங்கள் வாயிலாக அறிந்து கொள்வர்.

திருமணத்தில் தாலியை மணமகனி டம் கிராமத்தின் முதன்மைக் குடித் தலைவரே எடுத்துக் கொடுக்க மணமகன் தாலி கட்டுவார். திருமணத்தின் பின் 'கலத்தில்போடுதல்' நடைபெறும். இதில் 'தலைச்சோறு கொடுத்தல்' என்பது தலைவி தலைவனுக்குச் சோறு கொடுப்பதையும், 'மனச்சரம்' என்பது தலைவன் தலைவிக்கு உணவுட்டுவதையும் குறிப்பதாகும். முதலிரவு அன்று மாப்பிள்ளைக்கு பனைஒலைப் பெட்டி யில் மறுக்கு, பிட்டு வைக்கப்படும். மறுக்கும் பிட்டும் வாழ்வில் இடர்பாடுகளும், துன்பங்களும் வருவது இயற்கை என்பதை உணர்த்தும். அடுத்து நடைபெறும் கால் 'மாறிப் போதல்' நிகழ்வுக்கு 7 பலகாரப் பெட்டியும், கோழிச்சுடை பழுத்த வாழைக் குலையும், தயிர்க்காவும் கொண்டு செல்வர். தயிர்ப் பானையை இதற்காக பெரிய பானையாகச் சொல்லி செய்துகொள்வார்கள். இவற்றைக் காத்தாடியின் இரண்டு பக்கங்களிலும் கட்டிக் கொண்டு செல்வர். இப்பழக்க வழக்கங்களை இல்லாம் தற்காலத்தில் சில வடிவம் மாறியும், சில இல்லாமலும் போய் விட்டது.

05. மரணம் தொடர்பான பழக்க வழக்கங்கள்:

மரணச் சடங்கில் சவுக்கட்டில் கட்டும் பழக்கம் இன்று அருகிலிட்டது. நாலுபோர் தூக்கிச்செல்லும் மரபும் மாறி இன்று ஆடம்பரப் பெட்டியில் வாகனத்தில் கொண்டு செல்லுகின்றார்கள்.. பறையடிப்பதும் குறைந்து விட்டது. ஒவிபெருக்கியில் பாடல் (துக்கப்பாடல்) போடுகிறார்கள் மரணவீடு ஓர் ஆடம்பர நிகழ்வு போல் அமைந்து விடுகிறது. வருவோருக்கு சோடா, தேனீ, வெற்றிலை வட்டா கொடுத்து வரவேற்கப் படுகிறார்கள்.. இரவில் மது பானங்களின் பாவனைமும் நடைபெறுகிறது. அம்மானை பாடுவதும் அடியோடு நின்று விட்டது.

அதுபோல் பஞ்சமி, அமாவாசையில் ஒருவர் இறந்தால் மரண ஊர்வலத்தில் தீப்பந்தம் முன்கொண்டு செல்லப்படுவதோடு முன்பின் சீமைப்பந்து ஏறிந்தும் செல்வர். இவையெல்லாம் வழக்கொழிந்து போன பழக்கவழக்கங்களாகும்.

06 மொழி வழக்கு தொடர்பான பழக்க வழக்கங்கள்:

பேசும் பழக்கத்தில் மொழிவழக்கு முக்கியமானதாகும். மட்டக்களப்பு மக்களின் நடைமுறை யிலிருந்த / இருக்கும் ஒருசில மொழி வழக்கு தொடர்பாக நோக்கலாம். நேத்து என்னஞ்ச நீ - நேற்று என்ன செய்ய நீங்கள்

வெதச்சொழிஞ்சா - விவைத்து முடிந்து விட்டதா?

எங்கால வாறா - எங்கிருந்து வருகிறாய்?

பண்டுகுடி முதாதையர்களால் பேசப் பட்டு வந்த இவ்வாறான பேச்சுமொழிச் சொற்கள் இன்று நகர் பகுதியில் வழக்கொழிந்தாலும் கிராம வழக்கில் நடைமுறையிலுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

பண்ணைய மக்களின் பழக்கவழக்கச் சொற்களில் பண்பு இருக்கிறது. அவர்கள் பேசும் தமிழ் சிலேடையாகத் தோன்றலாம். ஆராயின் இலக்கண அமைதி தோன்றும். இதற்குப் பலநூறு சொற்களைக் கூறலாம்.

'போட்டு வா' என்பார்கள். 'என்னா ஒடம் பெல்லாம் அட்டாய் இருக்கு' என்பர். 'போடு' என்ற சொல் பழக்கால நூல்களில் காணப் படவில்லை. 'போகடு' என்பது தான் அதன் இயல்பான உருவம். அதுபோலவே 'போகட்டு' என்பதே போட்டு என்று சிதைந்து வந்தது.

'வீரமும் களத்தே போட்டு வெறுங்கையோ டிலங்கை புக்கான்..'
(கம்பராமாயணம்)

அதுபோலவே 'அட்டு' என்றால் அழுக்கு / ஊத்தை என்று அர்த்தம். 'மறுகா' என்றால் 'பிறகு' என்று அர்த்தம். இவ்வாறான சொற்கள் இங்கு ஏராளமாக உள்ளன. இவை இன்று நகர் பகுதியில் வழக்கொழிந்து விட்டாலும் கிராமங்களில் நடைமுறையிலுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

பொதுவான சில பழக்கவழக்கங்கள்:

எமது முன்னோர் ஆரோக்கியமாக வாழ்வதற்கு ஏற்றவாறு பல்வேறு நடைமுறைப் பழக்கவழக்கங்களைக் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களின் இல்லிடங்களைப் பார்க்கையில் ஒலைமட்டை, நிரை கட்டி களிமண் கவர் வைத்த வீட்டில் வசித்தனர். களிமண் வீட்டில் வசித்த அம் மக்கள் தரையில் சாணம் போட்டு பன்னல் மரத்தினது சில்லிக் கொட்டையால் தரையை மினுக்கிக்கொள்வர். இது தரைக்கு அழைக்கும், சுத்தத்தையும் கொடுத்தது. சாணம் தொற்று நீக்கியாகும். சாணத்தால் மெழுக்கப்பட வீட்டில் நூள்முகள் வருவதில்லை.

வீட்டில் உயிரினங்கள் வழக்கும் பழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்தது. ஆடு, மாடு, கோழி முதலியவற்றை அதிகமாக வளர்த்தனர். இவற்றால் தங்களது தேவையை தாங்களே பூர்த்தி செய்து கொண்டனர். மது என்னும் போது தென்னங்கள்ளையும், பனங்கள் ளையுமே ஒரு காலத்தில் பாவித்தார்கள்

ஆண்கள் நீண்ட மீசை வைக்கும் ஒரு பொறிமுறை வழக்கிலிருந்தது. சிலர் இளமையிலிருந்தும், பலர் முதுமையின் பின்னும் தாடி, மீசை வளர்ப்பது இயல்பு. தாடி வைத்த முதியவர்களை மக்கள் இயல் பாகவே மதிப்பர். இன்று முத்த பிரஜை

களுக்கு கொடுக்கிற மதிப்பும் மரியா தையும் தாடி, மீசை வைத்த பிரஜைகளுக்கு அன்று கிடைத்திருக்கிறது.

மரபுவழி குலமுறை பார்ப்பது குடிவழி அந்தஸ்தை கரிசனைகொள்வது இம்மக்களின் முக்கிய பழக்கங்களில் ஒன்றாக இருந்திருக்கிறது. ஆலயம், திருமணம், மரணம் போன்றவற்றில் இது ஆதிக்கம் செலுத்தும் காரணியாக அமைகிறது. இப் பழக்க வழக்கங்கள் அவர்தம் சமுதாயத்தில் மேலேங்கி இருந்ததையும், பின் அவை தளர்ச்சியற்று நவீன காலப்போக்கிற்கு ஈடு கொடுக்க முடியாது போய்விட்டதையும் காணமுடிகிறது.

மேலும் அம்மக்கள் பஞ்சாங்கம் பார்த்தே சகல கருமங்களையும் ஆற்றும் பழக்கம் கொண்டிருந்தார்கள். நாள் கோள் 'பார்க்காத காரியம் நட்டம்.' என்பர். கிழமையில் சனியும், புதனும் தன்னை விட்டுத் தொலையாதென்பர். மரண வீடுகளில் முன்றுக்கும், எட்டுக்கும் வைக்கும் தினங்கள் சனி, புதனில் வந்தால் அக்கடமைகளை அன்று செய்யமாட்டார்கள் அதற்கு அடுத்த நாளே செய்வர். அதுபோல் மாதங்களில் புரட்டாதி, மார்கழி ஆகிய மாதங்களை எந்த நல்ல காரியங்களுக்கும் பயன்படுத்தமாட்டார்கள்.

இவ்வாறான ஏராளமான பழக்க வழக்கங்களை மட்டக்களப்பு பண்டைய மக்கள் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை தங்களது வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்து வந்தார்கள். இப்பழக்கவழக்கங்களில் ஒருசிலவற்றை மட்டும் இங்கு குறிப்பிடமுடிந்தது. இப்பழக்க வழக்கங்கள் எல்லாம் அக்கால மக்களின் ஆரோக்கிய வாழ்வுக்கு கைகொடுத்த பழக்கவழக்கங்கள் ஆகும். அக்கால மக்கள் ஆரோக்கியமாக, நீண்ட ஆயுனுடன் வாழ்வதற்கு இப் பழக்கவழக்கங்களே காரணமாகும். இப்பழக்க வழக்கங்களை நாமும் மதித்தொழுக வேண்டும். ஒவ்வொரு சிறுவர்களும் தமது தாய் தந்தையரிடமிருந்தே பழக்கவழக்கங்களைக் கற்றுக்கொள்கின்றனர். எனவே தாய்தந்தையர்கள் தமது முதாதை யரின் நல்ல பழக்கங்களை பிள்ளைகளுக்கு சொல்லிக்கொடுப்பதனுடாக நமது பண்டைய மரபுகளையும், தனித்துவங்களையும் பேணிவளர்க்கலாம் என்பது உறுதி.

ஈட்டக்களின் மரும் மாற்றமும்

திருமதி-ராதா-கானவுத்தினம்

உணவு மருதுகள்

எ மது நாட்டின் பாரம்பரியங்களையும், பண்பாட்டினையும் வெளியுலகிற்கு காட்டுவதோக எமது மக்களின் நடை முறைகளும், பழக்கவழக்கங்களும் காணப்படுகின்றன. அத்துடன் மக்களின் வாழ்வியல் பண்பாட்டு அம்சங்களை, அவர்களின் அன்றாட வாழ்க்கை முறைதான் பும் போட்டுக் காட்டுகின்றன. எமது வாழ்க்கை முறையில் பல பொதுமைப்பாடுகளும் இன்று வரை இருந்து கொண்டே வருகின்றன. இருப்பினும் எமது சமூகத்தின் சம்பிரதாயங்களும், மருதுகளும் எமது பிரதேசத் தைப் பெருமைப் படுத்துவன வாக

மக்களின் வாழ்வியல் நடைமுறைகளில் பல சம்பிரதாயங்களும், மருதுகளும், நடைமுறைப் பழக்கவழக்கங்களும் பழைய நிலையினின்று படிப்படியாக மாற்கொண்டே செல்கின்றன.

பண்பாடும், பாரம்பரியமும் கால வெள்ளத்

அமைந்துள்ளன. எமது மக்களின் கலவி, வழிபாடு, கலை, சட்டம், பழக்கவழக்கங்கள் என்பன நாம் பல சமூக கலாசார சூழலில் உள்ளடக்கப்பட்டதைப் பிரதிபலிக்கின்றன. நகரம், கிராமம் என்ற பிரிவுகளில் வாழும் எமது

தால்

அள்ளுண்டு போகாது, அந்நியர் வருகையால் மாற்றமடையாது. நாகரிக மோகத்தால் அழிவு

நிலைத்துள்ளது. இதை கிராம மக்களின் வாழ்க்கை முறை பறைசாற்றுகிறது எனப் பலர் கூறுகின்றனர். ஆனால் இன்றைய குழநிலையில் கிராமமே, நகரமே தற்போதைய உணவுப் பழக்க வழக்க முறை களுக்குப் படிப்படியாக மாற்றமடைந்து வருவதைக் காணமுடிகிறது. கலால் உணவுகள், Fast Foods என்ற அந்த வர்மபை எட்டிப் பிடித்துள்ளதை நாம் காணகிறோம்.

மனிதன் உயிர் வாழ உணவு அவசியம். உலக ஜீவராசிக்களுள் சிந்திக்கும் திறன் வாய்ந்த மனித இனம் மாத்திரமே இயற்கைப் பொருட்களைச் சமைத்து உண்ணும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. கவைகளை வகுத்து இனங்கண்ட மனிதன் அச்சவைகளை தம் கைத் திறனினால் மிகுதி படச் செய்யும் ஆற்றல் படைத்தவர்களாக மிளிர் கின்றனர். தமது தேவைக்கும், கவைக்கும் ஏற்ப ஊட்டச்சத்துக்களையும், கவையூட்டிகளையும் சேர்த்து சமைத்து கவையையும், வீரியத்தையும், விருத்தி செய்யும் ஆற்றலை எமது மக்கள் அனுபவத்தின் மூலம் பெற்றுக் கொண்டனர். அனுபவ நுட்பத்தைப் பெற்று ஆரோக்கியமான உணவை சமைத்து உண்டனர். சமைத் துண்பதில் பெற்ற வாண்மை, நாளாடைவில் கலையாக வளர்ச்சி பெற்றது. அதுவே நமது பிரதேசத்திலும் பல்சமூகக் கலாசார பேதங்களுக்கேற்ப வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. கலாசாரக் கூருகளின் ஒரு அம்சமான உணவு முறை எமது வாழ்வியலின் ஒரு பாகமாகும். அது எமது பிரதேச தமிழ் மக்களைப் பொறுத்த வரை அவர்களுக்கென ஒரு தனித்துவமான பாணியைக் கொண்டது.

எமது பிரதேச மக்கள் சமையல் முறையினை நோக்கின் அவித்தல் மூலம் உணவைப் பாகுபடுத்தல் ஒரு முறை, பொரித்தல் என்ற முறையில் உணவைப் பதப்படுத்தல் இன்னு மொரு முறை, வறுத்தல் என்று ஒரு வகை, சுடுதல் என்று மேலும் ஒரு வகை. இச்சமையல்களை இலகுவாக மேற்கொள்ள விற்கு அடுப்பு யன்பட்டது. அம்மி, உரல், ஆட்டுக்கல், திருகை, அரிவாள்மனை போன்ற கருவிகள் எம் முன்னோரால் பல்லாண்டு களுக்கு முன்னமே உருவாக்கப்பட்டுப் பயன்படுத்தப் பட்டு வந்தன. கொதிநீராவியினைக் கருவியாகப் பயன்படுத்திச் சமைக்கும் முறையும் அன்றே பயன்படுத்தப்பட்டன. உணவு பழக்க வழக்கங்கள் கூட சமையலில் கவைக்காக அன்றி சமிபாடு, ஆரோக்கியம், ஊட்டச்சத்து என முக்கியம் பெற்றன. கவைக்காக சேர்க்கப்பட்ட உள்ளி, வெந்தயம், கடுகு, ஜீரகம், மிளகு, கறிவேப் பிலை, கறுவா, ஏலம், கராம்பு, பட்டை என்பன மருத்துவக்

குணம் வாய்ந்தவை யாகும். இவை எமது மக்கள் சமையல் முறையில் பெற்றிருந்த நுட்பத்துக்கான சான்றுகளாகவும் கூறமுடியும்.

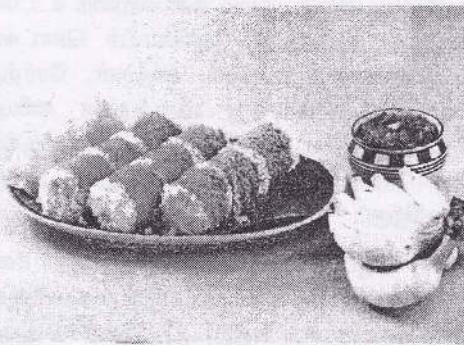
எமது பிரதேச மக்களின் உணவைப் பாரம்பரியம் நீண்ட தனித்துவமான பாரம் பரியத்தை விளக்கி நிற்கின்றது. காலகால மாக தொடர்ந்து வந்துள்ளது. மற்றைய கலைகளில் ஊர் வழக்காலும், தனிமனித ஆனுமையாலும் பல பாணிகள் தொடர்வது போல சமையல் முறையும் ஊருக்கு ஊர் பல சிறப்பியல்புகளைப் பேணுகின்றன. வாழ்வியல் மரபினால் பெரும்பாலும் செயல் முறையாகப் பேணப்பட்ட முறைகள் பதிவு செய்து பேணப்படாமெயினால் பல உணவு சமையல் முறைகள் வழக்கொழிந்து போயின என்றான் கூற வேண்டும்.

இன்று காலத்தின் தேவை கருதி தமிழ்ப் பெண்களும் சமூகப் பொறுப்புக்களில் பங்கு கொண்டு பணியாற்றுவதன் நிமித்தம் பழைய பாரம்பரிய உணவு முறைகளும், உணவைப் பழக்க வழக்கங்களும் நாளாடை வில் மங்கிப் போயின என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. இன்று எமது வாழ்வியலில் மேல் நாட்டு நாகரிகக் கலப்பினால் பல புதிய சமையல் முறைகள் அறிமுகமாகி அவை நம் உணவு முறையில் ஒன்றிக் கலந்து விட்டன. இந்நிலையில் நம் நாட்டு உணவு வகை யோடு மேற்கு நாட்டு உணவு வகையும் கலந்து வந்துள்ளதால் நாம் விரும்பியோ விரும்பாமலோ அதை நாட வேண்டிய கட்டாய தேவைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளோம்.

நம்முன்னோர் நமது பாரம்பரிய முறையிலே பல முறைகளைக் கைக் கொண்டனர். பாட்டிமார் எல்லோரும் சமையல் முறை பற்றி அறிந்திருந்ததை பரம்பரையாக தாயிடம் இருந்து பெண் சமையலைப் பழக்க கொண்டனர். காய் கறி வெட்டுதல், சமைத்தல், வறுத்தல், பரிமாறல், ஊறுகாய் (அடைகாய்) வடகம் என்பவற்றை உணவுச் சத்து என்ற பொருள்பட நோக்கினர். பழைய முறையாக இருப்பினும் விஞ்ஞான ரீதியாக உணர்ந்து கொண்டு அக்கால வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற படி வகுத்துச் செயற்பட்டனர்.

அன்றும், இன்றும் உணவு:

ஒரு சமூகத்தின் உணவுப் பழக்கம், உணவைப் பாகம் பண்ணும் முறை ஆகியவற்றில் இருந்து அச்சமுதாயத்தின் நாகரீக வளர்ச்சியை அறிகிறோம். மட்டக்கள்பு மக்களின் பிரதான உணவு நெல்லரிசிச் சோறும், கறியுமே ஆகும். மூன்று வேளையும் சோறும் கறியும் சாப்பிட்ட மக்கள் இன்று சோற்றைக் குறைத்துச் சாப்பிடு கிறார்கள்.

காலை உணவாக முன்பெல்லாம் மண்பானையில் இரவு சமைத்துச் சாப்பிட்டு மிகுதிச் சோற்றினுள் நீர் விட்டு வைத்து காலையில் அப்பழஞ்சோற்றை உண்டனர். சோற்றுடன் தேங்காய்ப்பால், தயிர், சீனி, வாழைப்பழம் சேர்த்து உண்டனர். சிலர் தேங்காய்ப்பூவும் பச்சை மிளகாய், சின்ன வெங்காயம் சேர்த்தும், வேறு சிலர் தேங்காய்ப்பால், ஊறுகாய், சீனியுடனும் மற்றும் தேங்காய்ப்பூ, எலுமிச்சம் பழச்சாறு அல்லது பழப்புளி, சீனி சேர்த்தும் உண்டனர்.

இன்னும் சில கிராம மக்கள் மாம்பழம், வாழைப்பழம், கிண்ணம்பழம், விழாம்பழம் என்பனவற்றுடன் சீனி, சர்க்கரை சேர்த்து உண்டனர். தொழிலுக்குச் செல்லும் போது இது பசியை மிகவும் தாக்குப் பிடிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. இதைத் தான் கிராமங்களில் “சோறு சொன்ன இடம்வரை” என்ற பழமொழி விளக்குகிறது.

மற்றும் சோளன்கழி, குரக்கன்கழி, உழுந்துகழி என்பனவும் காலை உணவாகப் பயன்படுத்தினர். சோழன்கழியும் கிண்ணம் பழமும் சேர்த்தும் சாப்பிட்டனர். சோளன் பிட்டு, மண்ணுப்பிட்டு, கழனி, குரக்கன்பிட்டு

என்பனவும் உண்டனர். தினையரிசிச்சோறு, ஒல்லிச்சோறு, பதக்கடை அரிசிச்சோறு, குறுஞலரிசிச்சோறு என்பனவற்றுடன் கூனிச் சுண்டல், கருவாட்டுச்சுண்டல், கீரரச்சுண்டல் என்பனவும் சேர்த்து காலை உணவாக்கிக் கொண்டனர்.

கிழங்கு வகைகளான சிறுகிழங்கு, மோதக வள்ளிக்கிழங்கு, தாமரைக்கிழங்கு, ராசவள்ளிக்கிழங்கையும் ஒருநேர உணவாக உண்டனர். உழுந்து, பெரும்பயறு, பாசிப் பயறு, பயற்றும்பருப்பு என்பவற்றையும் வறுத்து ஊறவைத்து அவித்து தேங்காய்ப்பூவும் சேர்த்து உணவாகப் பயன்படுத்தினர். கஞ்சி வகைகளும் காலை உணவாகப் பயன்பட்டன. அப்பம், பிட்டு, இடியப்பம் போன்றவற்றையும் பயன்படுத்தினர்.

இன்றும் காலை உணவாக பால் அப்பம், பிட்டு, இடியப்பம் என்பனவும், பொங்கல், தோசை, பூரி, ரொட்டி, மசாலாத் தோசை, வெங்காயத்தோசை, ரவைத்தோசை போன்றவற்றை உருளைக்கிழங்குப்பிரட்டல், பருப்புக்கறி, பாற்சொதி, சட்னி, சாம்பார் போன்றவற்றுடன் உண்கிறார்கள். வேறுசிலர் மேற்கூறிய உணவுகளை கோழிக்குறுமா, இறைச்சிப்பிரட்டல், இறால் சொதி, முட்டை, மாசிச்சம்பல் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இன்னும் கொத்துமீ நூடில்ஸ், பீற்சா, உப்புமா, முட்டைவன், பரோட்டா, சிலிப்ரோட்டா, நாண், வெதுப்பகங்களில் பதப்படுத்தப்பட்ட கோதுமை மாவில் தயாரிக்கப்பட்ட உடனடி உணவுகள் அதிகம் பாவிக்கப்படுகின்றன. பண், ரோல்ஸ், பேஸ்ரி, கட்லட் போன்றவற்றை “சோல்” வகையுடன் சேர்த்து உண் போர் இன்று அதிகம் காணப்படுகின்றனர். நகர்ப்புறம் கிராமப்புறம் என்ற வேறுபாடினரில் வீதி வீதியாக வெதுப்பக உணவுகள் நடமாடுவதால் மக்களின் அவசர உலகிற்கு அவை கைகொடுத்து உதவுகின்றன என்றுதான் கூறவேண்டும்.

தற்போது பலர் அவித்த கடலை, முளைப்பயறு, அவற்கஞ்சி, கோண்பிளக், ஓட்ஸ் (oats) இலைக்கஞ்சி போன்றவற்றை சத்துணவாக பயன்படுத்துவர். சிறுவர்களுக்காக நெஸ்ரம், செரலக், திரிபோஷா என்பனவும் பாவனையில் உள்ளன.

முன்பு அரிசியையும், உழுந்தையும் ஊறவைத்து ஆட்டுக்கல், அம்மியில் அரைத்து புளிக்கவைத்து செய்த இட்டலி, தோசையின் கவையோ தனி. நாட்டுப்பச்சை அரிசியை ஊறவைத்து இடித்து புளிப்பதற்காக தென்னங்கள்ளும் சேர்த்து சுட்ட பால் அப்பத்தின் கவையோ கவை. ஆணால் இவை இன்று மாறி நெடிமட் அப்பமாவில் அப்பழும் இட்டலியும், தோசையும் செய்யும் காலமாகி விட்டது.

மதிய உணவு சமைக்கும் வேளையில் அந்த அடுப்புச் சாம்பலினுள் சோளன் குலை, மரவள்ளிக்கிழங்கு, பனங் கிழங்கு போன்றவற்றைச் சுட்டுண்டனர். அதுபோல் மீன்சினைகளை வாழை இலையில் சுற்றி சுடுசாம்பலுள் வைத்து சுட்டு உண்பதும் மிகவும் கவையானது. இது முன்பு பயன் படுத்தப்பட்டது.

எழும்பனோரின் மதியங்கை சோறும், கறியுமே. நெல்லை அவித்து காயவைத்து கையால் குற்றிப் புடைத்துச் சமைத்த தவிட்டரிசிச் சோறும், மரக்கறி, மீன்குழம்பு, நாட்டுக்கோழி இறைச்சிக்கறி என்பவற்றுடன் கீரை வகைகளும் பயன்படுத்தப்பட்டன. மண்பானையில் விறகுடுப்பில் சமைத்த சோறு, மண்சட்டியில் சமைத்த கறிவகை மற்றும் தமது பிரதேசத்தில் கிடைக்கக்கூடிய முருங்கைக்கீரை, திராய், அகத்தி, குறுஞ்சா, குமுட்டி, மாங்குமுட்டி, பாற்சொத்திக்கீரை, அரைக்கீரை, முளைக்கீரை, முடக்கொத்தான், தகரை, வள்ளல்கீரை(கங்குன்) பொன்னாங்காணி, வல்லாரை, சிறுகுறுஞ்சா, சுரைத்தலைப்பு போன்ற கீரை வகைகள் தனியாகவும், கலவனாகவும் (பலவகையான கீரைகளைச் சேர்த்து ஒன்றாகச் சமைத்தல்) சேர்த்து இலைக்கறி என்ற பெயருடன் உணவில் சேர்த்துக் கொண்டனர். மீன் வகைகளான குளத்துமீன், ஆற்றுமீன், கடல்மீன் போன்றனவும் பயன்பட்டன. தற்போது நாட்டு மரக்கறி எனப்படும் நாடங்காய், சுரைக்காய், கெக்கரிக்காய், பூசணிக்காய், முருங்கைக்காய், கொத்தவரை, வெண்டி, பயற்றை, புடோல், வாழைக்காய் போன்ற காய்கறி களை குழம்பு, வெள்ளைக் கறி, (பாற்கறி) ஆணம் (சொதி), கடையல் எனப் பாகப் படுத்தினர். வாழைப்பூகண்டல், சுரைப்பூ

கடையல், முருங்கைப்பூ, அகத்திப்பூச் சண்டல் எனப்பல பூவகைகளும், காய், இலை வகைகளும் மசியல், பச்சி, வற்றல், பொரியல் பாற்கறி, கடையல், துவையல், ரசம், மிளகுதண்ணி போன்ற கறிவகைகளாக மதிய உணவுடன் பயன்படுத்தினர்.

குழந்தை பெற்ற தாய்மாருக்கு மிளகு தண்ணி விசேடமான ஒரு கறியாகக் கருதப்பட்டது. செத்தல்மீன், கிழக்கள்மீன், திரளிமீன், பாற்கறா போன்றவை இதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. மல்லி, செத்தல், நற்சீரகம், மிளகு, ஓமம் என்பவற்றை உடனே வறுத்து அதனுடன் தேங்காய்ச் சொட்டை சுட்டு வைத்து உள்ளி, மஞ்சள், சேர்த்து அம்மியில் அரைத்து மிளகுதண் ணியும் சோறும் மதிய உணவாக தாய்மா ருக்கு கொடுத்தனர். இன்று இந்த வழக்கு அருகிவருகிறது.

பூப்படைந்த பிள்ளைகளுக்கும் சீனச் சட்டி அரிச்சோறும், முருங்கைப்பிஞ்சு, அவரைப்பிஞ்சு, கத்தரிப்பிஞ்சுக்காய்களை மிளகு தண்ணி வைத்து பத்திய உணவு கொடுப்பர். பச்சை முட்டை, நல்லெண்ணைய், முருங்கைக்கீரை வர்ட்டல் என்பனவும் மதிய உணவாக கொடுக்கப்பட்டது. பச்சை அரிசி மாவை வறுக்காமல் பிட்டு அவித்துக்கொடுப்பார்கள். இப்போதெல்லாம் இந்தப் பத்திய உணவு வகை அருகிப்போயின். கடையில் அரிசியை வாங்கி சமைத்துக் கொடுக்கிறார்கள். வெதுப்பக உணவுகளையும் உண்கிறார்கள்.

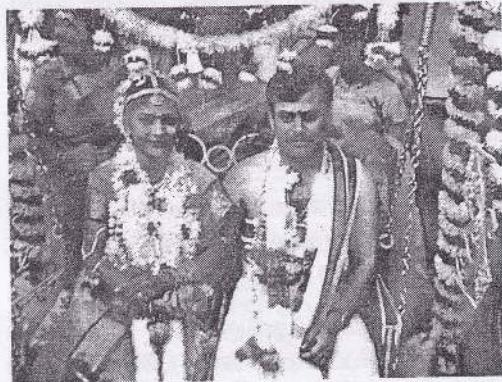
இப்போதெல்லாம் சோறும், கறியை யும் விட பிரைட்டறைஸ், புரியாணி, மஞ்சட் சோறு, நெய்ச்சோறு எனப்பல வகையுடன் கோழிப்பிரட்டல், இறால்கறி, மீன்டெவில், ஆட்டு இறைச்சி, மாட்டிறைச்சி குழம்பு, நன்டு வறுவல், சிலிசோஸ், சிலிபோஸ், (chilli paste) மீன் பொரியல், சிக்கன் டிக்கா (chicken Tikka) பட்டர் சிக்கன் (Hot Butter chicken) சிக்கன் மசலா, (masala chicken) சில்லிசிக்கன் (chilli chicken) மரக்கறி குறுமா (vegetable khorma) முட்டை என்பன வற்றுடன் இன்னும் பலவகைக் கறிகளும் பயன்படுத்துகிறார்கள். சிக்கன் குறுமா (chicken khorma) மட்டன் குறுமா (mutton

khorma) தந்தூரி முழுக்கோழி (Tandoori whole chicken) போன்றவற்றையும் விரும்பி உண்கிறார்கள்.

எமது பிரதேச மக்களில் அதிகமானோர் இரவு உணவாக சோறும் கறியுமே பயன்படுத்தினர். பலர் பிட்டு, இடியப்பம், குரக்கன்பிட்டு போன்றவற்றையும் பயன் படுத்தினர். ஆனால் இன்று இந்த நிலை முற்றிலும் மாறிவிட்டது என்றான் கூற வேண்டும்.

இளம் பராயத்தினர் வெதுப்பக உணவு வகைகளையும், நூடில்ஸ், கொத்து ரொட்டி, இடியப்பப்பிரியானி, பரோட்டா, பீஸா, நாண் போன்றவற்றையும் தோசை, ரொட்டி, இடியப்பம், இட்டலி போன்றவற்றையும் விரும்பி உண்கிறார்கள். மீன், சிக்கன், மட்டன், இறால், நன்கு போன்றவற்றை குறுமா, டெவல், பொரியல், டிக்கா, தந்தூரி போன்ற கறிகளாக சேர்த்து உண்கிறார்கள். Hotel ல் சாப்பிடுவதை நாகரிகமாகக் கருது கிறார்கள். சோடாவகை, ஜூஸ், ஜஸ்கிரீம், பாலுடா, பழக்கலவை, ஜெலி, புங்க போன்ற வற்றையும் அவர்களின் நாட்மாக உள்ளன. பசிக்காக அன்றி ருசிக்காகவே இன்று உணவு என்ற நிலையாகி விட்டது.

வாழ்வியல் முறையில்:

பொதுவாக எமது வாழ்வியல் முறை களை எடுத்து நோக்கின், அவற்றிலும் பல மாற்றங்களை காணமுடிகிறது. 1950 களுக்கு முன் எமது திருமண வீடுகளில் இருந்த உணவுப் பாரம்பரியம் இன்று முற்றிலும் மாறி வருகிறது. திருமணவீடு என்றால் உறவினர்

களுக்கு கொண்டாட்டம். வீட்டில் பலகாரங்களைப் பக்குவப்படுத்த உறவுப்பெண்கள் ஒன்று கூடுவர். உரல் உலக்கையால் மாலிடித்து உருக்கு எண்ணெய்யில் அரிய தரம், பயற்றுறண்டை, முறுக்கு, என்னுறண்டை என்பனவும் செய்வார். இத்துடன் தேநீர், கோப்பி, வாழைப்பழம் என்பன பரிமாறப்படும். முன்பு இரவு வேளையிலும், பகல் வேளையிலும் திருமணம் நடைபெறும். திருமண வீட்டில் பரிமாறப்படும் உணவு வீட்டிலேயே சமைக்கப்படும். வெள்ளைச் சோறு, வாழைக்காய்ப் பொரியலுடன் பச்சை மிளகாய், சின்ன வெங்காயம், மீன்பொரியல், ஆட்டு இறைச்சிக் குழம்பு, சம்பல், சொதி, வெள்ளைக்கறி முக்கியமாக இருக்கும். தயிருடன் பால், சீனி, வாழைப்பழம், பலகாரம் (அரியதரம்), தேன், முக்கியத்துவம் பெறும். அதன்பின் தாம்பு லவட்டா (வெங்கல வட்டா), பீடி, சிக்கெட், சுருட்டு, என்பனவும் பரிமாறப்படும். பந்திப் பாய் போட்டு வாழையிலையில் நீர் தெளித்து சோறு கறி பரிமாறுவர். இலையின் ஒருமுலையில் காய்ச்சப்பு (தூள்உப்பு) வைப்பர். வெங்கலச்செம்பிலே தண்ணீர் கொடுப்பர். பந்தியிலே இருந்து சாப்பிடும் ஒவ்வொரு வரையும் முறையாகக் கவனித்து உணவைப் பரிமாறுவர்.

இன்று இந்த நிலை முற்றிலும் மாறி திருமண மண்டபத்திலே wedding cake சோடா அல்லது ஜூஸ் வகையுடன் புரியானிசோறு கோழிக்கறி, முட்டை, கட்டல், சட்னி, சம்பல், கஜீகறி, பாட்ஸ்கறி, ஜேம், பின் ஜஸ்கிரீம், புரூட், சலட், புங்க, என்றும் இன்றும் எத்தனையோ வகை பரிமாறப்படுவது நாம் அறிந்த விடயம். உணவுப் பரிமாற்றமும் self service ஆகவே நடைபெறுவதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பண்டிகைகளில் உணவுப்பாரம்பரியம்:

தெப்பொங்கல், சித்திரைப் புத்தாண்டு, தினங்களில் புது அரிசியை, புதுப்பானையில் மண்பானை, வெண்கலப் பானையிலும் பொங்குவர்) பக்கம்பால், தேங்காய்ப்பால், ஏருமைப் பால் இதில் ஏதாவது ஒன்றுடன் சீனி, சர்க்கரை, பயறு, தேன், கரும்புச்சாறு, சேர்த்துப் பொங்கி குரியனுக்கு படைத்து

உறவினர், அயலவருக்கும் கொடுத்து மகிழ்வர். இன்று பத்யடுத்தப்பட்ட பால், பயறு, மாஜிரின், பிளம்ஸ், பேரீச்சம்பழம் சேர்த்து செய்கிறார்கள்.

தீவாளி, பதுவருடம் என்றால் பலகார வகை, முறுக்கு, அரியதாம், பயற்நூறுண்டை, சோகி, எள்ஞூறுண்டை, எனப்பலவகை. ஆனால் இன்று கடையில் வாங்கும் கார உணவுகளான வடை, சம்சா, பற்றீஸ், கட்டல்ட, முறுக்கு, மிக்சர், மஸ்கோத்து, தொதல், லட்டுவகை, என நீண்டு செல்கிறது.

சமய நிகழ்வுகளில் உணவு:-

அன்று வீட்டுகளில் ‘சர்க்கரை அமுது’ இதனை அம்மாளுக்கு பூசை செய்தல் என்பர். பச்சைஅரிசி, பால், சீனி, பயறு, கற்கண்டு, கருப்பஞ்சாறு, தேன், பசுநெய், பல வகைப் பழங்கள் இட்டு பொங்கிப்படைத்து உறவினர் அயலவருக்கு கொடுத்து மகிழ்வர். இரவு வைரவருக்கு ரொட்டி (பச்சை அரிசிமாவில்) மொந்தன் வாழைப்பழம், கதலிவாழைப்பழம், இளநீர் படையலாக இட்டு உண்டு மகிழ்வர். பாணக்கம் என்று ஒருவகை இது பால் பலவகைப்பழங்கள், சின்னவெங்காயம், சீனி, பச்சைமிளகாய், இட்டு தயாரிப்பது. ஆனால் இவைஸ்ல்லாம் இன்று அருகிவிட்டன.

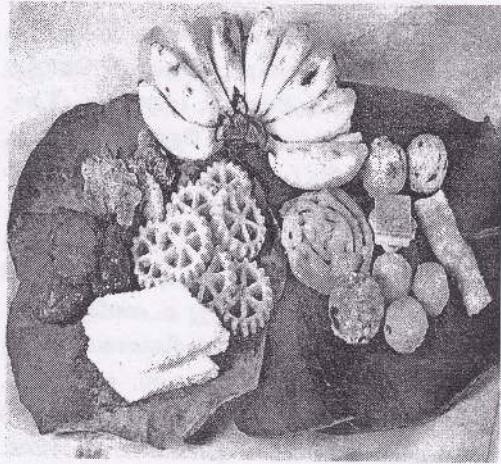
ஆடிப் பூரணை, கார் த் திகை விளக்கீடு, பூர்ட்டாதி மாளியங்களிலும், பல வகைப் பலகாரங்களான எள்ஞூறுண்டை, பயற்நூறுண்டை, முந்திரிகைப்பருப்பு துவையல், பெரும்பயறு துவையல், சோளம்பொரியல் துவையல், மோதகம், கொழுக்கட்டை, கிழங்கு வடை, பழவகை, கரும்பு, இளநீர், படைக்கப்படும். ஆனால் இவற்றில் பல எமது இளையதலை முறையினருக்கு தெரியாத உணவாகிப் போய்விட்டன.

குடும்ப நிகழ்வுகளில்:

குழந்தை பிறந்தால் ‘மருங்கை விழா’ அன்று மகிழ்வாக உறவுகளுடன் உணவு உண்டு மகிழ்ந்தனர், சோறு, ஆட்டுக்கறி, மீன்கறி, மீன்பொரியல், சொதி, வாழைக்காய் பொரியல், வாழைத் தோல்

சம்பல், மரக்கறிவகை, தயிர், பால், பழம் என பரிமாறப்பட்டன. இன்று அந்த மருங்கை விழா மருவி சில இடங்களில் பிரியாணிச் சாப்பாடு வழங்கப்படுகிறது.

பிறந்தநாள் என்றால் கோயில் பூஜை, பொங்கல், இன்று கேக்கெவட்டி மண்டபங்களில் திருமணவிழா கொண்டாடுவது போல் உணவுப் பரிமாற்றம். பெண் வயதுக்கு வந்தால் கிராமம், நகரம் என்ற வேறுபாடுகள் இன்றி மண்டபம் ஒழுங்கு செய்து திருமண

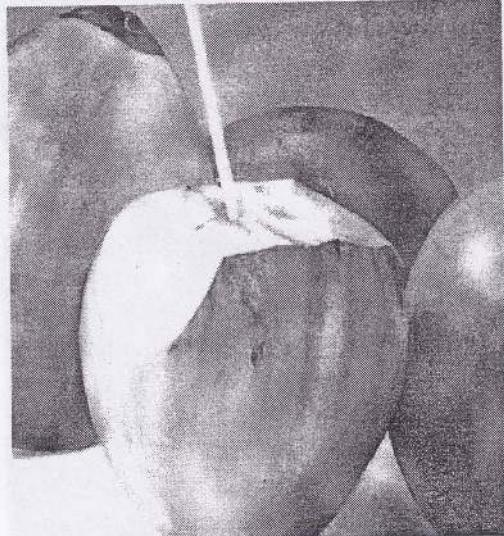

வீட்டு உணவு வகையை ஒத்ததாக பரிமாறப் படுகிறது.

பர்ட்சையில் சித்தியடைந்தால், வெளிநாட்டில் இருந்து வருபவர் நண்டிகளுக்காக கொடுக்கும் விருந்து, பதவியார்வு, திருமணத்துக்கு முன் மணமகன் நண்பருக்கு வழங்கும் Bachelor brock party என்பனவும் இன்றும் hotel களில் புரியாணி, பிறைட்ரைட்ஸ், நூட்டில்ஸ், கோழிக்கறுமா, இறால், நண்டு, கணவாபிரட்டல், வறுவல், மசாலா, டெவல், கறி, என்றும், ஸோஸ் வகைகளும், சோடா, போன்றவையும் புடிஸ், ஜஸ்கிரீம், ஜோக்கட், பழம், என நீண்டு செல்கிறது.

திருமணத்துக்கு முன் மணமகன் வீட்டுக்கு மாப்பிள்ளை கேட்டுப்போதல் என்ற நிகழ்வில் முன்பெல்லாம் கொழுக்கட்டை, எண்ணெய்ப்பலகாரம், பயற்நூறுண்டை, பெரிய தட்டுமறுக்கு, அரிசி, தயிர், பறங்கிவாழைப் பழம் புது ஒலைப்பெட்டியுள் அடுக்கி வெள்ளை கட்டி எடுத்துச்செல்வர். இன்று சம்பிரதா யத்துக்கு கொழுக்கட்டை சில இடங்களில்

நடைமுறையில் உள்ளது. ப்டர்கேக், தொலல், ஸ்ட்ரூ, றிச்கேக், முறுக்கு, பழம், போன்றன காட்போட் பெட்டி களில் அடுக்கி அலங்காரப் பேப்பர்களினால் சுற்றிக்கொண்டு செல்வது வழக்கில் வந்து விட்டது. எல்லோரும் இலகு வான் முறையைக் கைக்கொள்கிறோம் உறவுகளுக்கும், அயலவருக்கும் நேர மில்லை பழைய கால உணவுவகையை விரும்பி உண்ண சிறுவர்க்கும், பெரியோர்க்கும் நாட்டமில்லை.

பான வகை:

முன்னர் தாகத்துக்கும், வீட்டிற்கு வருவோருக்கும் இளநீர், மோர், தோடம்பழச் சாறு, எலுமிச்சம்சாறு, பசுப்பால், தேநீர், கோப்பி பாவித்தனர். சோற்றுக்கஞ்சி, வாளியிரிசிந்றி, முட்டைக்கோபியை வீட்டிலே பயன்படுத்தினர். இன்று பிளாஸ்ரிக் போத்த லில், பைகளில் தகரங்களில் அடைக்கப்பட்ட சோடாவகை, ஜூஸ், சர்பத் பால்வகை, போன்றன பாவனையில் உள்ளன.

முன்பு தண்ணீரை கிணறுகளில் அள்ளி மண்குடம், வெங்கலக்குடம், சருவப் பானைகள், செம்பு, என்பவற்றில் சேகரித்து வைத்து பருகிய மானிடர் இன்று பிளாஸ்ரிக் கொள்கலங்களில் அடைக்கப்பட்ட நீரையே பயன்படுத்துகின்றனர். குளிர்சாதனப்பெட்டி யில் வைத்து குடிக்கின்றனர். இது காலத் தேவையா? அல்லது நாகரிகத்தின் வேகமா? மன்னில் எம் கலைகளை கண்ணேன மதிப்போம்

பதப்படுத்தப்பட்ட தகர உணவுகள்

மேலைத்தேய நாடுகளில் பழம், மரக்கறி, குறித்த காலத்தில் மட்டும் கிடைப்பதால் பதப்படுத்தப்பட்டு தகரத்தில் அடைக்கப்பட்ட இறைச்சி, மரக்கறி, மீன், பழம், தானியங்கள், ஜேம்வகை, அச்சாறு, மசாலாவகை, ஊறுகாய் பயன்படுத்துகிறார்கள். இன்று எமது மக்களும் இலகுவாக வேலைகளை முடித்துக்கொள்ள மேற்குறித்த வகையினை உபயோகிக்கின்றனர். இயற்கை உணவுகளை உண்டு நோயற்று நூறாண்டு காலம் வாழ்ந்த சமூகம் இன்று இரசாயனப் பதார்த்தங்களால் ஆன உணவை நாடி நோயைத் தேடியுள்ளனர்.

முடிவுரை:-

தமிழர் வாழ்வியலைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் கண்ணாடியாக விளங்கும் எமது பண்பாட்டின் உணவு முறையானது பல வகையிலும் மாறுபடினும் “பண்பாடு மனிதனின் கைவண்ணத்தில் புலப்படுகிறது” என மலினோசுகி கூறுவதையும் “தன்னுடைய தேவையினை நிறைவு செய்து கொள்ள மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட கருவிதான் பண்பாடு” சி.சி.நாத் கூறுவதையும் ஓபிட்டு நோக்கின் காலத்தின் தேவை கருதி பழக்க வழக்கங்களும், வாழ்வியல் முறைகளும் மாற்றம் பெறலாம். எனினும் உடலுக்கு சக்தியையும், வலுவையும் போன்றுக்கையும் ஊட்டி குருதிச்சுற்றோட்டத்தைச் சீர்செய்து, அஜீரணத்தை ஏற்படுத்தாத வகையில் உணவுகளைப் பதப்படுத்தி உண்போம். “நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்” என வாழ்வை வளம்பெறச் செய்யும் உணவுப் பாரம்பரியம் எம்மைச் செல்வந்தர்களாக மாற்றும் என்பதை எல்லோரும் சிந்திப்போமாக

மட்டக்களப்பின் மரும் மாற்றமும்

கலாபுலனம்
சௌவி. க. தங்கேஸ்வரி

ஆடை ஆயரணங்கள்

முன்னுரை

ஒரு இனத்தின் மரபுவழிப் பாரம்பரியங்கள், பண்பாடுகள் என்றுமே பலம் வாய்ந்தவை, மட்டக்களப்பு மரபுவழிப் பாரம்பரியங்கள், பண்பாடுகளும் பலம் வாய்ந்தவை, பழமையானவை. இம் மரபுவழிப் பாரம்பரியங்கள் இன்று மாறிக் கொண்டும், அருகிக் கொண்டும் வருவதைக் காண முடிகிறது. மட்டக்களப்பு மக்களின் சுயமான மரபுகள் (Gnde genious) ஆங்கில நாகரிகம், அந்நிய ஊடுருவைச் போன்ற பல்வேறு காரணங்களால் இன்று மாற்ற மடைந்து வருகின்றது.

இவைகள் எல்லாவற்றையும் விட புதுமை என்று கூறிக்கொண்டு தீரியும் சிலரால் அவை மேலும் பாதிப்பட்டதிற்கு. அதாவது இம்மாற்றங்கள் பின்வரும் முறையில் ஏற்படுகின்றன.

1. படிய்யறிவற்ற மக்கள் கண் முடித்தன மாக தம்மீது தீணிக்கப்படும் அந்நிய பண்பாடுகளை தம்மை அறியாமலே ஏற்றுக் கொள்வது.
2. படித்தவர்கள் தாம் கற்ற நூல் கள்,

சிந்தனை கள் மூலம் தெரிந்து கொண்டு செய்யும் தப்பு.

பாரம்பரிய பாதிப்புக்கள்:

நமது பாரம்பரியங்களான நடை, உடை, பாவனை, கல்வி, கலை, கலாசாரம், இலக்கியம், நாடகம், சங்கீதம், சமயம், மருத்துவம், விழாக்கள், ஆடை, ஆயரணங்கள் போன்ற எல்லாமே இன்று மாற்ற மடைந்து கொண்டு வருவதைக் கண்கொக்க காண்கின்றோம். இதன் காரணமாகவே

நம்முன்னோர் போற்றிப் பாதுகாத்த, கட்டிக் காத்த நடைமுறைகள் இன்று நம்மை விட்டுச் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. நமது ஆடை அணிகள், உணவுப்பழக்க வழக்கங் கள், குடும்ப ஒற்றுமை, ஆசிரிய மாணவ உறவு, பெற்றோர் பிள்ளைகள் பிணைப்பு, கணவன் மனைவி ஒற்றுமை எல்லாமே எம்மை விட்டுச் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. தந்தை தான் பெற்ற குழந்தையை தனது இச்சைக்கு பலியாக்கும் கலாசாரம் இன்று உருவாகி உள்ளது. கொலை, கற்பழிப்பு, சிறுவர் துஷ்டி பிரயோகம் போன்ற வன்முறைகள் விரிவ நடைந்து போகின்ற ஒர் சமுதாயத்தை இன்று சந்திக்கின்றோம். இவற்றை எல்லாம் தடுக்க வழி தெரியாமல் தடுமாறுகின்றோம்.

உயர்ந்த ஒரு கலாசாரம் என்றால் அதனை வெளி நாட்டார் போற்றுதல் வேண்டும் என்ற பாரதியாரின் கூற்றுக்கு அமைய உயர்ந்த பாரம்பரியத்தைக் கொண்டது எமது கலாசாரம். அதிலும் மட்டக்களப்பு கிராமியக் கலைகள் மேன்மையுடயன். எமது பாரம் பரியக்கலையான கூத்துக்கலையை வளர்க் கின்றோம் என்று கூறிக்கொள்ளும் சிலர், முற்போக்கு சிந்தனை எனக்கூறிக்கொண்டு பிறபோக்கு சிந்தனையுடன் நாட்டுக்கூத்து என்று கொச்சைப்படுத்துகின்றனர். சிங்கள நாடகங்களுக்கு மூலாதாரமாக அமைந்த எமது கூத்துகள் இதனை சிங்கள நாடக ஆசிரியர் பேராசிரியர் சரத்சந்திர அவர்களே கூறியுள்ளார். இது போன்று எம்மிடையே உள்ள பாரம்பரியங்கள் பல அவற்றிலே ஆடை, அணிகலங்களை எடுத்துக்கொண்டால் அவை பெரும்பாலும் மாறிவிட்டன என்றே கூற வேண்டும்.

பாரம்பரிய ஆடை அணிகலங்கள்

ஆடை அணிகளுக்கும் அரிவையர்க் கும் இடையிலான தொடர்பு நீண்ட காலப் பழமையும், வரலாற்றையும் கொண்டது. அன்று நம் முன்னோர் அணிந்த ஆடை ஆபரணங்களுக்கும் இன்று நாம் அணியும் ஆடை ஆபரணங்களுக்கும் இடையே நிறைய வேறுபாடு உண்டு. காலத்திற் கேற்ப மாறுவது என்பது ஒரு தேவை, ஆனால் அந்த சாட்டையே வைத்துக் கொண்டு

அரைகுறை ஆடை அணிவது வேறு, பண்டு எமது பெண் கள் அணிந்த ஆடை அணிகலங்கள் மூலம் பெண்மையைக் கண்டோம். இன்று எமது இளக்கள் அணியும் ஆடைகளைக் கண்டால் ஆணா? பெண்ணா? என்ற கேள் வியே எழும்.

நமது பாராம்பரியப் பண்பாடுகளில் உச்சமானது “பெண்மை” உலக மக்களே எமது பெண்மையின் மகத்துவம் பற்றி வியந்து பேசுகின்றனர்.

“பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள்
கற்பெனும் திண்மை யுண்டாகப் பெறின்”
என்றார் வள்ளுவர்

“காதல் ஒருவனைக் கைபிடித்து அவன்
காரியம் யாவினும் கை கொடுத்து”

என்று பாடினான் மாகாகவி பாரதி. இவ் விதம் உலகிற் கே பெண் னிலை வாதத்தை போதித்தவர்கள் நாம். கணவன், மனைவி, பிள்ளைகள், குடும்பம் என்ற பிணைப்பு மூலம். இது கடவுளால் வழங்கப்பட்ட ஒர் கொடை இன்று இது சிதைவுறும் வகையில் அன்னிய சிந்தனை. இது உணர் வில் மட்டுமல்ல உடையிலும் உள்ளது. ‘செக்ஸ்’, பணம் என்று ஆடித்திரியும் ஒரு வாழ்க்கை எம் பெண்ணிடமும் இடம் பெறும் ஒர் கால கட்டம் இன்று நிலவுகிறது.

பண்டைய ஆடை முறைகள்

மனிதன் தோற்றும் பெற்று வளர்ச்சி அடைந்து, இலை, குழைகளை அணிந்து குடையிலும் மரநிழல் களிலும் எமது முதாதையினர் வாழ்ந்தனர் என நாம் வரலாறு கள் மூலம் அறிகின்றோம். இலை குழைகளை கட்டி மானத்தை பாதுகாத்த நம் முதாதையினர் சிறிது சிறிதாக வளர்ச்சி அடைந்து ஆடைகளை நெய்து அணியும் காலகட்டத் திற்கு வந்த போது தாம் நெய்த ஆடைகளை அணிந்தனர். “கச்சை” என்று மானத்தை காப்பாற்றிய துணி, வேட்டி, சால்வை என வளர்ந்தது. வெள்ளைக்காரன் வரும் வரை வேட்டி, சால்வை, தலைப்பாகை என்னும் ஆடைகள் நின்று நிலவுத்தன. அமைதியாக வீழ்மிருங்தோர் வேட்டி, சால்வை, அணிந்தனர்.

வேலைகளுக்கு, சண்டைக்குச் சென்றோர் “தாரப்பாச்சி” (கொடுக்கு) கட்டினார்.

பெண்களும் இவ்விதமே சேலையை கொட்டகம் வைத்து இடையில் செருகி முந்தானை போட்டனர். பண்டு மேல் சட்டை இன்றி எம் முன்னோர் சேலை அணிந்துள்ளனர். சட்டை இல்லை என எவரும் விதப்பமாக பார்க்கவும் இல்லை. வித்தியாசமாக தெரியும் இவர் தாயாக, தெய்வமாக தெரிந்தாள். எந்தவித கெட்ட எண்ணமும் ஏற்படவில்லை. பின்னர் “மார்பகக்கச்சை” என சிறிய துணி ஒன்றால் மார்பகத்தை முடிக் கட்டி சேலையை அணிந்தனர். அதுவும் விதப்பமாகத் தெரிய வில்லை. அது பண்பு நிரம்பிய காலம். ஒரு பெண் தாயாகவும் தெய்வமாகவுமே தெரிந்தாள். பின்பு ரவிக்கை அணியும் கால மாற்றம் ஏற்பட்டபோதும் கழுத்துவரை முடிய ரவிக்கையே பெண்களால் அணியப்பட்டது. இது அழகையும் கொடுத்தது, அடக்கத்தையும் உண்டாக்கியது. அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்ற நாற்குணமும் நிரம்பிய பெண் ணாக அக்காலத்து பெண் திகழுந்தாள், குட்டாம்பட்டு, மகிழும்புச்சேலை, கைத்தறி நூல்சேலைகள், அக்காலத்து பெண்களை அலங்கரித்தன, ஆனால் அவை அளைத்தும் பதினாறு முழச் சேலைகள். கொட்டகம் வலப்புறம் வைத்து இடப்புறம் முந்தானையை போட்டு கிராமிய முறையிலே சேலை அணிவார். வயதான முதாட்டிகள் இந்த கொட்டகத்துக்குள் வெற்றிலைப் பையையும் வைத்து செருகிக்கொள்வார்.

சிறுமியர்களுக்கு நீண்ட பாவாடை, ரவுக்கை அணிவிப்பர். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நாகரிகம் ஏற்பட்ட போது பெண் பிள்ளைகளுக்கு இடுப்பிலே சூருக்கு வைத்த சட்டையும் ஆண் பிள்ளைகளுக்கு நீளமான சட்டையும் அணிவிக்கப்பட்டது. வளர்ந்தவுடன் வேட்டி சால்வைக்கு பழக்கப்பட்டுவிடுவார். சாரம் அணியும் பழக்கம் பின்னரே ஏற்பட்டது. இன்று ஆண்கள் நீளக்காற்சட்டை சேட்டும், சிறுவர்கள் கட்டைக்காற்சட்டையும் சேட்டும் அணியும் வழக்கம் நடைமுறையில் இருக்கின்றது. இவை போர்த்துகேயர், ஒல்லாந்தர் வருகைக்கு பின்னர் ஏற்பட்ட பண்பாடுகள் ஆகும். காலத்தின் தேவைக்கு ஏற்ப இவை அவசியமானது என்பது உணரப்படுகிறது.

பெண்களின் ஆடை அணியும் முறை தான் மாறுபட்டுக் கொண்டுபோகிறது எனலாம். காலத்திற்கு ஏற்றவாறு காஞ்சிபுரம் பட்டு, காஷ்மீர் பட்டு எனத் தொடங்கி பலவிதமான பட்டு வகைகள் நைலோன், லேஸ் என மாறிக்கொண்டு வந்துள்ளது. இருந்தாலும் பண்டைய நூல் புதைவகளான கைத்தறிப்புடைவைகள் வைல் எனப்படும் பருத்தி ஆடைகளை அணியும் பெண்களும் உள்ளனர் என்பதும் மறுக்கமுடியாது. குழந்தைகளின் ஆடைகள் பல்வேறு விதமான சட்டைகள் அவர்களை அழகு செய்கின்றன. இளம் பெண்கள் பஞ்சாபி ஜீன்ஸ், ரீசேட் என மாறியுள்ளனர். இன்று பெண்கள் காலத்தின் தேவைக்கேற்ப மோட்டார் சைக்கிள், துவிச்சக்கர வண்டி போன்ற வாகனங்களை ஓட்டிச் செல்வதையும் காண்கின்றோம். இவர்கள் சேலையை விட மேற்படி ஆடைகளை அணிந்து செல்வது வசதியானது எனலாம். இதைத் தவிர கையின்றி அணியும் முள்ளந்தன்டு தெரியும் படியான கழுத்து, வயிறு காட்டிக்கொண்டு நிற்கும் ரவுக்கைகள் அணிவதன் மூலம் வன்முறைகள் தூண்டப்படுவதையும் இன்று நாம் கேள்விப்படுகின்றோம். குழந்தைகள் ரீசேட் எனும் ஆடை அணிகிறார்கள் என்று பார்த்தால் திருமணமான பெண்கள் அங்கங்களை அப்படியே காட்டும் இறுக்கமான ரீசேட்களை அணிந்து கொண்டு நெந்தியிலும் புருவத்திலும் குங்குமப் பொட்டையும் இட்டுக் கொண்டு தாவியை வெளியே தெரியுப்படி ரீசேட் மேலே தொங்க விட்டுக் கொண்டு செல்லும் காட்சி திருமணமானவள் என்பதை விட மனக்கட்டுப்பாடு இல்லாத ஆண்களுக்கு விருந்தாகவும் அமைவதையும் காண முடிகிறது.

எமது பண்டைய பழமொழிகளில் ஒன்று சில பெண்களைப் பார்த்தால் குத்து விளக்கைப் போல, குல விளக்கைப் போல இருப்பார்கள். கை எடுத்து கும்பிடலாம் போல தோன்றும். ஆனால் இன்று சில பெண்களைப் பார்த்தவுடன் காறித் துப்ப வேண்டும் போலத் தோன்றும் என்று கூறலாம். எமது ஆடை அணிகள் அழகானவை அவை அழகோடு பண்புகளையும் தருபவவை. பண்டைய பட்டுக்கரைச் சேலை போய் இன்று

“சீக்குயின்ஸ்” எனப்படும் ஜிலு ஜிலு யுகம் அவற்றை அணிந்து செல்வதிலே எமது இளக்கள் காட்டும் ஆர்வம் சொல்ல முடியாது. ஆடையை அழகாக உடுத்தி விட்டு இடுப்பு வரை கழுத்தை தோண்டி பின்புறம் அப்படியே காட்சிப் பொருளாகக் காட்டுவதே மனதை வருத்தும் ஒரு செயலாகும். இளம் தலை முறையினர் இதனை உணர்ந்து தெளிதல் பொருத்தமானது.

வீட்டிலே பெண்கள் பண்டைக் காலங்களிலும் சேலையையே அணிந்தார்கள் இன்றைய காலங் களிலும் கிராமப் புறங்களில் சேலையையே அணிவது மரபாய் உள்ளது. இருப்பினும் காலவோட்டத்திற்கும் வசதிக்கும் ஏற்ப உள்பாவடை, ரெசிங்கவுண் எனப்படும் நீண்ட ஆடைகளும் அணியப் பட்டன. பின்னர் ரெசிங்கவுண் என்ற ஆடையும் மாறி தற்போது பல விதமான சட்டைகளாக மாறியுள்ளன. அதிலும் அரைக்கைச் சட்டையும் அப்படியே காட்டிற்கும் ரீசேட்டுகளுமே மேலோங்கி உள்ளன.

பண்டைய ஆபரணங்கள் (அணிகலன்கள்)

பெண்களும் ஆண்களும் தம்மை அலங்காரப்படுத்தும் நோக்குடனே அணியப் பட்டவை ஆபரணமாயிற்று. குட்டாம் பட்டுச் சேலையும், காஞ்சிப்பரம் பட்டையும் கொய்த்தகம் வைத்து அணிந்த நம் பண்டைய பெண்கள் பல விதமான மணி மாலைகள், பூக்காப்புக்கள், ஒட்டுக் கொடி, ஒட்டியாணம், எனப் பல விதமான ஆபரணங்களை அணிந்து தம்மை அலங்கரித்துள்ளனர். அதுவும் குழந்தைப்பருவத்தில் ஒரு விதமான ஆபரணம், குமரிப்பருவத்திலே வேறொரு விதம், திருமணமானவுடன் பிறிதோர் வகையான ஆபரணங்களை அணிந்து மகிழ்ந்தனர் நம் முதாதையினர்.

குழந்தைகளின் ஆபரணங்கள்

குழந்தை ஒன்று பிறந்தவுடனேயே அணிகலங்களும் ஆரம்பமாகிவிடும். குழந்தை பிறந்து 31ம் நாள் மொட்டை அடித்து முழுக்காட்டியவுடன் காது குத்தி நகை அணிவிக்கும் வழக்கம் எம் முன்னோரிடம் மன்னில் எம் கலைகளை கண்ணென மதிப்போம்

விழாவாகவே காணப்படுகிறது. பண்டு ஆண், பெண் இருபாலருமே ஆபரணங்கள் அணிந்தனர். ஆண் குழந்தைக்கு காது குத்தி நகை அணிவிக்கும் வழக்கம் எம் முன்னோரிடம் விழாவாகவே காணப்பட்டுள்ளது. பண்டு ஆண், பெண் இருபாலருமே ஆபரணங்கள் அணிந்தனர். ஆண் குழந்தைக்கு காது குத்தி “மின் னி” அணியப் பட்டது.. பெண் குழந்தைக்கு காது குத்தி சிறிய “கம்மல்” அணிவிக்கப்பட்டது. “கடுக்கன்” போடும் விழாவே நடாத்தப்பட்டது. இந்த “கடுக்கன்” பூணும் நடைமுறை மலையாள முறையாகும். இவை எல்லாம் இன்று வழக்கொயிந்து விட்டன. கடுக்கணும், கண்க் கொண்டையும் ஆண்களுக்குரிய ஆபரணமாகக் காணப் பட்டது. இன்று அது அவமானமாகக் கருதப் படுகிறது. இருந்தும் சில இளக்கள் குடுமியும் மின்னியுமாக மிளிர்வதையும் காணமுடிகிறது. இது இன்றைய நாகரிகத்தின் உச்சம் எனலாம்.

குழந்தையின் 31ம் நாள் மொட்டை அடித்து “தோடு” போடுவதுடன் புதிய உடைகள் அணிவித்து “பஞ்சாயுதம்” அணி விக்கப்படும். வசதிக்கேற்ப பஞ்சாயுதத்தை தங்க சங்கிலிலும் வசதி அற்றோர் கறுப்புக் கயிற்றிலும் கட்டித் தொங்கவிடுவர். இது பண்டைய “ஜம்படைத்தாலி” என்பதன் (சங்ககால) வடிவமாகும். குழந்தைக்கு கண்ணறு படாமல் இருக்கவே இது கட்டுவது, காலுக்கு ஜம்பொன்னாலான வளையலும் இது கறுப்பு வெள்ளைச் சங்கு மணிகளும் கோர்த்து அணிவிப்பதும் பண்டைய மரபாகும். கிராமப் புறங்களில் இன்றும் இந்நடைமுறை காணப்படுகின்றது.

குழந்தைக்கு “அரைக் கூடு” கட்டும் வழக்கம் பண்டு இருந்தது. வெள்ளி அல்லது பொன்னாலான அரைக் கூடு கட்டப்படும் இது “அரை நாண்” எனப்படும் “அறுநாக்கொடி” யில் கோர்த்துக் கட்டப்படும் கழுத்துச்சங்கிலியும் போடப்படும், பெண் குழந்தைகளுக்கு “பலுனும்” ஆண் குழந்தை களுக்கு “அரைக் கூடும்” பண்டைய நடை முறையாகும். கிராமங்களில் இன்றும் அவை நடைமுறையில் உள்ளதையும் காணமுடிகிறது, பெண் குழந்தைகளுக்கு பண்டு “அரைமுடி சலங்கை” எனப்படும் அரசு

இலை வடிவான ஆபரணம் ஒன்று கட்டப்படும். இது குழந்தையின் பெண் உறுப்பை மறைக்குமுகமாகவே அணிவிக்கப்படும். இன்று இது அறவே வழக்கொழிந்து விட்டது.

குழந்தை வளர வளர அணிகலங்கள் மாறுபட்டது. பெண் குழந்தையின் காதிலே “தொங்கட்டான்” எனப்படும் தோடுடன் தொங்கும் ஒரு சிறிய ஆபரணம் அணிவிக்கப்படும், வளர்ந்த பெண்கள் “கல்லுத் தோடும்” மேல் காதிலே “காது வாழி” இடைக்காதிலே “காதுப்பு” போன்ற ஆபரணங்களையும் அணிந்தனர்.

ழூப்படைந்த பெண்ணின் ஆபரணங்கள்

ஒரு பெண் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து ழப்படைந்து விட்டால் மேலும் பல ஆபரணங்கள் அலங்கரிக்கும். பொதுவாக கழுத்துச் சங்கிலி ஒன்று அணியப்படும் மரபு உள்ளது. இருந்தும் முக்குத்திப் பல்லுடன் அணியப்படுவது மரபாக இருந்தது. அநேகமாக வெள்ளியினாலே செய்யப்படும் ‘பல்லாக்கு’ இருபக்க நாசித்துவாரங் களையும் ஒன்றினைக்கும் ஆபரணமாகும். வலது பக்க முக்கில் அணியும் சிவப்பு முக்குத்தியானது ஒரு பெண் குடும்ப வாழ்விற்கு தயாராகி விட்டால் என்பதையே அறிவிக்கப்படும் ஒரு சின்னமாகும். இதே போன்று பல விதமான வளையல்கள் அக்கால பெண்களை அலங்கரிக்கின்றன. பூக்காப்பு, பூட்டுக்காப்பு, கிட்டிக்காப்பு போன்ற பல விதமான கை வளையல்களும் அணிவித்து அழகு பார்க்கப்பட்டன. ஆண்கள் ‘வெண்டையம்’ எனப்படும் வளையம் போன்ற ஒரு விதமான அணியை ஜம்பொன், தங்கம், வெள்ளியில் செய்து அணிந்தனர். இன்று பெரும்பாலும் எமது இந்துக் கோயில்களும் பூசாரிகளும் அணிவதைக் காணமுடியும். விரல்களிலே பல விதமான மோதிரங்களும் அணியப்பட்டன.

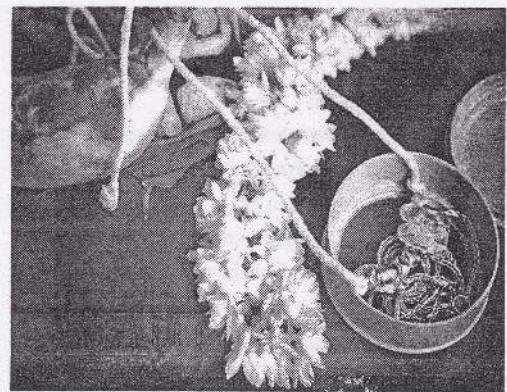
கால் அணிகள்

கால் அணிகளில் முக்கியத்துவம் பெற்றவை காற்சதுங்கை, கரணை சிலம்பு ,

40 மண்ணில் எம் கலைகளை கண்ணே மதிப்போம்

கால் காப்பு என்பன பெண்களுக்கே உரிய அணிகலன்களாக விளங்கின. ஆண்கள் ‘காதை’ எனப்படும் நீளமான சிலம்பு அணிவது மரபாய் இருந்தது.

திருமணமான பெண்ணின் அணிகலங்கள்

ஒரு பெண்ணின் திருமணச்சடங்கின் போது பல வகையான அணிகலங்கள் அணியப்பட்டன. ‘தாலி’ என்பது முக்கியம் பெற்றது. கொடி எனப்படும் ஆபரணத்துடன் தாலியைக் கோர்த்து அணிவார். ‘உற்றைக் கொம்புத்தாலி’ பிராமண வர்க்கத்தினரும், இரட்டைக்கொம்புத்தாலி ஏனையோராலும் அணியப்பட்டது. இன்று அவை அருகியில்லையார் தாலியே வழக்கில் உள்ளது. கொடி என்பது கழுத்தைச் சுற்றிய ஒட்டுக் கொடியே பண்டு அணிந்தனர். தாலி நடுவில் இருக்க இரு புறமும் பவுண்கள் தொங்கவிடப் பட்டிருக்கும், இன்று வெளியில் தெரியாமல் இருக்கும் தொங்கும் கொடியே எம் மக்கள் அணிவது மரபாய் விட்டது. தாலி பண்டு “மஞ்சள் கட்டி” யாகவே நூலில் மூன்று முடிச்சு போட்டு கட்டப்பட்டது என்பர். எம்மிடையே அந்நடைமுறை காணப்படவில்லை என்றே கூற வேண்டும். பெரும்பாலான பெண்கள் “அம்மன் தாலி” எனப்படும் தாலியும் அணிவார்.

தாலி எம் பெண்களின் வேலி என்பார். பெண்கள் தாலியை உயிர் போல மதிப்பர். தீர்தோற்சவம், பூசைகளில் தாலியை கற்பூர தீபத்திற்கு எதிரே காட்டி கண்களில் ஒற்றிக் கொள்வார். கணவன் இறப்பின் போதே ஒரு பெண் தாலியைக் கழற்றி கணவனது

மார்பில் அல்லது கழுத்தில் வைப்பது மரபு. கணவனது இறுதி ஊர்வலத்தில் சுகூடு வரை அத்தாலி சென்று திரும்பும் “தாலி அறுந்த பெண்” எனப்படும் கைம் பெண் (விதவை) சமுதாயத்தில் எந்தக் காரியத்திற் கும் இணைக்கப்படமாட்டாள். இதிலிருந்து தாலியின் மகிமையும் சமூக அந்தஸ்ததையும் உணர முடிகிறது. “மெட்டி” இன்று சில பெண் களிடம் காணப்பட்டாலும் எமது மட்டக்களப்பு பண்பாட்டில் இவ் வழக்கம் பண்டு காணப்படவில்லை என்றே கருத முடிகிறது. எமது பண்டைய பெண்களிடம் வழக்கத்தில் காணப்பட்ட இன்னோர் கழுத்தனி “சரடு” என்பதாகும். இதுவும் கழுத்தைச் சுற்றிய ஒரு ஆபரணம். இதே போல் அடியல் கழுத்தைச் சுற்றிய ஆபரண மூம் வழக்கிலிருந்தது. இன்றும் அடியல், நெக்லஸ் போன்றன நடைமுறையில் உள்ளன. “சவுக்கமணி” எனப்படும் மணிகளும், பொன்னாலான மணிகளையும் கோர்த்த ஓர் ஆபரணம் எமது பண்டைய பெண்கள் அணிந்தனர். இவை எல்லாம் சுமார் பதினெண்஠ு இருபது வருடங்களுக்கு முன்னரும் நடைமுறையில் இருந்தன எனலாம். இன்று எல்லாம் அருகி விட்டன, ஜந்து பட்டு மாலை, காசு மாலை போன்றவையும் அண்மைக்காலம் வரையும் நடைமுறையில் இருந்தன.

“கடுகு மணிமாலை” “கண்டமாலை”

போன்றவையும் பண்டைய காலங்களில் கிராமப்புறங்களில் பெண்களால் அணியப் பட்டன, இவைகளின் நடுவிலே தொங்கும் பலவிதமான “பதக்கங்கள்” குறிப்பாக “தாமரைப்பு பதக்கம்” போன்றன வழக் கொழிந்தாலும் சில திருமணங்களில் அணியப்பட்டிருப்பதையும் காணமுடிகிறது. “ஒட்டியானம்” “இடுபுபுப்பட்டி” என்பன இன்றைய திருமணங்களில் பண்டும் இன்றும் முக்கியம் பெறுகின்றன இன்று திருமணப் பெண்களையும் பூப்படைந்த கொண்டாட்டங்களிலும் பெண்களை அலங்கரிக்க “நெற்றிப்பட்டம்” மூக்குத்தி, மயிர்மாட்டி, சந்திரப்பிறை, கூரியப்பிறை, “சிமக்கி” போன்ற ஆபரணங்கள் பாவிக்கப்படுவதையும் காண முடிகிறது.

தலை அலங்காரம் செய்யும் அணிகலங்கள்

தேங்காயை உருக்கி எடுத்த உருக்கெண்ணை போட்டு அழகாக தலை சீவி சிறிய பெண்பிள்ளைகளுக்கு “இரட்டை பின்னலும், வளர்ந்த பிள்ளைகளுக்கு “ஒற்றைப் பின்னலும்” கட்டி அலங்கரிப்பது பண்டைய மரபு. பெரியவர்கள் கோதி “கொண்டை” கட்டிக்கொள்வதோடு கொண்டையிலே “கொண்டைக் குத்தி” எனப்படும் கூராண் அணி ஒன்றும் மாட்டப்படும். இது கொண்டை அவிழ்ந்துவிடாமல் இருக்கவே மேல் நோக்கி குத்தப்படும். வெள்ளியால் அமையப் பெற்றிருக்கும். வசதியற்றோர் மரத்தில் சீவி எடுப்பதும் உண்டு. பெண்கள் மட்டுமன்றி ஆண்களும் கொண்டை கட்டி “கொண்டைக்குத்தி” குத்துவர். பெண்களின் கொண்டை நடுவிலே ‘திருகுபு’ எனப்படும் வட்டமான ஓர் அலங்கார பொருளும் மாட்டப்படும். ஜம் பொன், வெள்ளியினாலும் பணம் படைத்தோர் தங்கத்தினாலும் செய்து அணிவர்.

இவ் வளவு ஆபரணங்களையும் அணிந்து குட்டாம் பட்டுச் சேல்ல உடுத்தி சுருக்குப் கைச்சட்டை அணிந்து கொய்தகம் வைத்து இடப்புறம் முந்தானையையும் தூக்கிக் கட்டி இருக்கும் அழகே தனியானது. சர்வ அலங்கார பூஜையாய் அம்மன் சிலை போலவே எமது பண்டைய பெண்கள் உலா வந்தனர். அடக்கமும், அன்பும், பண்பும், அன்று பிரதிபலித்தது. இன்று எல்லாமே மாறிக் கொண்டு போகின்றன. மூல்லீம் பெண்கள் அதுவும் இளக்கள் பர்தா அணிவதையும் பண்பாட்டைக் கட்டிக் காப்ப தையும் கண் கூடாகவே காண்கின்றோம். எமது பண்பாடும் பாரம்பரியங்களும் காலங் காலமாக உருவானவை. அவற்றை கட்டிக் காப்பது சமுதாயத்தின் தலையாய கடமையாகும்.

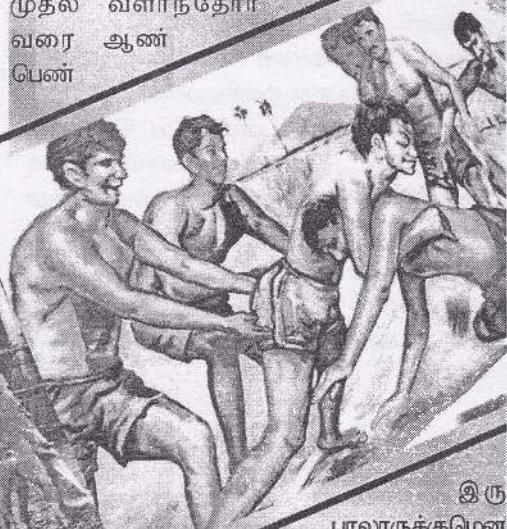
மட்டக்களப்பின் மரும் மாற்றமும்

திருமதி. சுந்தரமதி வேதநாயகம்

விளையாட்டுக்கள்

வின்தை மிகு உடலால் விணைத் திறனுடன் வாழுவதற்கு விளையாட்டு முக்கிய இடம் வகிக்கிறது. மட்டக்களப்பு மன்றுணைப் பிரதேச மக்களின் பாரம்பரிய பண்பாடுகளும் வழக்காறுகளும், கிராமிய கலாசார விழுமியங்களும் அழிந்து போகாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும், பழமை பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காகவும் விளையாட்டுக்கள் விளையாடப்பட்டு வந்துள்ளன. இயற்கையுடன் இணைந்து வாழ்வில் ஒன்றிப்போன மக்களிடம் அக்கால நிலையில் இருந்து இக்காலம்வரை விளையாட்டுக்கள் எவ்வாறு

தாகும். இற்றைக்கு 50 – 60 வருடங்களுக்கு முன்புவரை மட்டக்களப்பு மக்களினால் விளையாடப்பட்டு வந்த விளையாட்டுக்களை நோக்குகையில் பாரம்பரிய அல்லது கிராமிய விளையாட்டுகள் எமது பிரதேச மக்களால் சிறுவர் முதல் வளர்ந்தோர் வரை ஆண் பெண்

இரு பாலாருக்குமென பல விளையாட்டுக்கள் விளையாடப்பட்டு வந்துள்ளன.

விளையாடப்பட்டும்

மாற்றம் அடைந்தும் வந்துள்ளன என்பதை ஓர் ஆய்வு ரீதியில் நோக்கும் போது விளையாட்டு என்பது ‘விரும்பி ஆடப்படும் ஆட்டம்’ என பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. இவை இன்னத்தால், செயற்கெளிமை பயப்படும் கலைகளை கண்ணவேண்டும்.

‘ஆரோக்கியமான உடலில்தான் ஆரோக்கியமான உள்ளமும் இருக்கும்’ என்பது அறிஞர் வாக்காகும். விளையாட்டுக்களினால் உடல், உள் வலிமை சமூக ஒருமைப்பாடு, தலைமுழுத்துவப் பண்பு, விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பாங்கு, ஆளுமைப் பண்பு, உள்ளக்கிளர்ச்சி, நட்பு, ஒற்றுமை, பிரச்சினைக்கு தீர்வு காணும் வழிகளை கண்டறிதல் எனப் பல ஆற்றல்களையும் பண்புகளையும் வளர்ப்பனவாக உள்ளது.

தீராதவிளையாட்டுப் பிள்ளைகள் சிறுவர்களே தாலாட்டுப் பருவத்திலே அக்காலத்தில் விளையாட்டுக்கள் தொடங்கி விடுகின்றது. இயற்கையாக அமைந்துள்ள திறன்களான ஒடுதல், பாய்தல், எறிதல் போன்றவற்றை அடிப்படையாக வைத்து ஒழுங்குபடுத்தப்படாத விளையாட்டுக்கள், ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட விளையாட்டுக்கள், வினோத விளையாட்டுக்கள், வீரசாகச விளையாட்டுக்கள், புதுவருட விளையாட்டுக்கள் என பல வகையான விளையாட்டுக்கள் எமது பிரதேசத்தில் விளையாடப்பட்டு வந்துள்ளன.

தனி விளையாட்டுக்களாகவும், குழு விளையாட்டுக்களாகவும் விளையாடப்படுகின்றது. தனி விளையாட்டுக்களின் மூலம் தனித் திறமையும், கூட்டு அல்லது குழு விளையாட்டுக்கள் மூலம் கூட்டு மனப்பான்மை யும் வளர்க்கக் கூடியதாக உள்ளது.

கால ஓட்டத்தில் சிறுகச் சிறுக மறைந்து கொண்டிருக்கும் கிராமிய விளையாட்டுக்களை மீட்டுப் பார்க்கையில் இவ் விளையாட்டுக்கள் உபகரணங்களுடனோ அல்லது உபகரணங்கள் இன்றியோ விளையாடப்பட்டு வந்துள்ளது. எமது பிரதேசத்தில் பல்வேறு பட்ட சிறுவர் விளையாட்டுக்கள் உள்ளன. ஒரு குழந்தை பிறந்து இருக்க தொடங்கும் காலத்திலே உடல் உறுப்புக்களை அசைப் பதற்காக பல சிறிய விளையாட்டுக்கள் தாயினால் சொல்லிக்கொடுக்கப்படுகிறது. ‘சாய்ந்தா டம்மா சாய்ந்தாடு சாயமயிலே சாய்ந்தாடு’ என்றும். கையினை தட்டத் தொடங்கும் காலத்திலே ‘சப்பாணி கொட்டம்மா சப்பாணி செப்பு நிறைந்தொரு கையாலே’ முதுகிலே பெரியவரொருவர் முதுகிலே ஏற்றிக்கொண்டு பக்க அசை வினை ஏற்படுத்த ஆணையாகுமாம் பிள்ளை ஆணையாகுமாம் என்னானை அது பொன்னான்’ அடுத்து ‘கைவீச்ம்மா கைவீசு கடைக்குப் போகலாம் கைவீசு மிட்டாய் வாங்கலாம் கைவீசு’ இவ்வாறாக பெற்றோர் உறவினர்களால் குழந்தைக்கு விளையாட்டுக் காட்டப்பட்டு குழந்தையையும் மகிழ்வித்து தாங்களும் மகிழ்கின்றனர்.

குழந்தைகள் ஆரோக்கியமாக வளர்ந்து சிறுவர்களானதும் பலவகையான விளையாட்டுக்கள் விளையாடி மகிழ்ந்தனர். இன மத, மொழி வேறுபாடின் ஒன்றினைந் தே விளையாடி வந்துள்ளனர். காரணம் தமிழ் மக்கள் முள்ளீம் மக்கள் மண்முனை வடக்கு பிரதேசத்தில் மட்டக்களப்பு புளியந்தேவு பகுதியிலும் (மோர்சாப் பிட்டி) கல்லடிக்கு அருகிலுள்ள நொச்சிமுனை பகுதியிலும் இணைந்தே ஒற்றுமையாக வாழ்ந்து வந்தனர். இதே போன்றே சின்ன உப்போடை, பெரிய உப்போடை, ச்சபார் பகுதிகளில் பறங்கியின மக்களும் தமிழ் மக்களுடன் இணைந்து எந்த வேறுபாடுகளும் இன்றி ஓய்வு கிடைக்கும் நேரங்களிலே பலவகை விளையாட்டுக்கள் பொதுவான தாகவே விளையாடப்பட்டு வந்துள்ளதை அறியக் கூடியதாக உள்ளது.

அவர்களின் விளையாட்டுக்களுக்கு பெரிய மைதானம் வேண்டியிருக்கவில்லை. வீட்டு முன்றல், ஆலயமுன்றல், வீடுகளற்ற வெறும்வளவுகள், ஆற்றங்கரை பகுதிகள், கடற்கரைப் பகுதிகள், தெருக்கள் என்பன இவர்களின் விளையாட்டுக் களமாக காணப்பட்டது.

நொண்டியடித்தல், ஒளித்துப் பிடித்து விளையாடல், புங்கடி புளியாடி (புங்கம் புளியாடி) பிள்ளையார்பந்து, பிள்ளையார் கட்டை, கிட்டியபுப், கிள்ளிக்கிளினிப்பிராண்டி, குளம் கரை வட்டக்காவடி, நாயும் இறைச்சித் துண்டும், பகவும் புலியும், ஆடுபிடித்தல், குண்டு அடித்து விளையாடல், பல்லாங்குழி, வார், கள்ளன் பொலிஸ், புளியம் கொட்டை, சுடுகுடு, சரக்காய் இமுத்தல், மட்டைப்பந்து, நரியாரே, நரியாரே நேரம் என்ன?, மோதிரம் வைத்தல், கிளித்தட்டு கொத்து இருக்கு கொத்து, கீச்சுமாச்சு தாம்புலம், கல்லுக் கொத்தி, சில்லுக்கோடு, பூக்குட்டுதல், தட்டுக்கோடு போன்ற பலவகையான விளையாட்டுக்கள் விளையாடப்பட்டு வந்துள்ளன.

முக்கிய வியயம் பாடலுடன் சேர்த்து உற்சாகம் அளிக்கும் விதத்தில் பல விளையாட்டுக்கள் கலகலப்பாக விளையாடப்படும். சில விளையாட்டுக்களுக்கு விளையாட்டு உபகரணங்களான கல்லு, சில்லு, சிரட்டை, பேணி (Tin), மரக் கொத்து, பந்து பெரிய

சிறிய கம்புகள், புளியம் விதை போன்ற பல்வேறு குழலில் எளிதாகக் கிடைக்கக் கூடிய பொருட்களைக் கொண்டு விளையாடுவார்கள். அதேவேளை சில விளையாட்டுகளுக்கு உபகரணங்கள் தேவையில்லை உதாரணமாக பூக்குட்டுத்தல், வார் விளையாட்டு, வட்டக்காவடி, கபடி, பகவும் புலியும், போன்ற விளையாட்டுக்களைக் கூறலாம்.

கிராமிய பாரம்பரிய விளையாட்டுக் களைப் பொறுத்தவரை போட்டி மனப் பான்மையை விட சமூக ஒருங்கிணைப்பு தன்மையே கூடுதலாகக் காணப்பட்டுள்ளது. இவை ஒழுங்குபடுத்தப் படாதவையாகவும், வழி விளையாட்டுக்களாகவுமே காணப் பட்டுள்ளன. ஏனெனில் சிறுவர்கள் வந்து சேரச் சேர இவ்வளவுதான் எண்ணிக்கை என்று இல்லாமல் சேர்ந்துக் கொள்ளப்படுவர், இரு குழுக்களாக விளையாடினால் குழுவிற்கு ஒருவராகச் சேர்த்துக் கொள்வார்கள், அதனால் விளையாட்டில் பங்கு கொள்ளுவோரில் மாற்றும் ஏற்படும். கிடைக்கும் வளங்களை யயன்படுத்த விளையாடுதல் இடவசதிற்கேற்ப விளையாட்டை விளையாடுதல், விளையாடும் நேரத்தை தேவைக்கு ஏற்பாற்றி அமைத்துக் கொள்வார்கள்.

பல விளையாட்டுக்களும் பாட்டும் ஆட்டமும் ஆர்ப்பாட்டமாக இருக்கும். உதாரணமாக “கிட்டிப் புள்ளு” என்ற விளையாட்டிற்கு தேவையான உபகரணம் சிறிய தடியும் அதேபோல் 3 அல்லது 4 மடங்கள் பெரியதடியுமாக எடுத்து ஒரு குழிதோண்டி சிறியதடி புள்ளுவாகவும் பெரியதடி கிட்டியாகவும் காணப்படும். குழியில் புள்ளை வைத்து பெரியதடியால் உந்துவர். இங்கு (எத்துதல்) என்று அழைப்பர் மறு குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள் ஊது (catch) பிடிப்பர். ஊது பிடித்து விட்டால் உத்தியவர் பட்டார் (Out) ஊது பிடிக்கா விட்டால் புள்ளு இருக்கும் இடத்திலிருந்து புள்ளு உள்ள குழியை நோக்கி ஏறிவர். மற்றையவர் அடிப்பார். அவர்கள் விளையாடும் கிட்டியின் அளவிற்கு குறைவாக குழியின் அருகில் விழுந்தால் உருதியவர் பட்டார். அதித்து விட்டாரானால் குழியிலிருந்து கிட்டியினால் அளப்பார். எண்ணிக்கையை கவனமாக ஞாபகத்தில்

வைத்துக் கொள்வார். இவ்வாறு விளையாடி ஒரு குழுப்புவிட்டால். மறு எதிர்க் குழுவினர் ஆட்டதொடங்குவர். மறு குழுவினரும் ஆடி முடித்து விட்டால் எந்தக் குழு எண்ணிக்கை கூடுதலாக எடுத்ததோ அவர்கள் பாட்டம் அடிக்கத் தொடங்குவார்கள். வெற்றிபெற்ற “கன்னை” குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் மூன்று முறை கிட்டியினால் புள்ளை அடித்து முன்னேறுவர். வெற்றிபெற்ற குழு அடித்து முடித்ததும் தோற்ற குழுவினர் முச்சு விடாது பாடவேண்டும். பாட்டம் என அழைப்பர்

“ஆலையிலே சோலையிலே
அலம்பாடிச் சந்தையிலே
கிட்டிப் புள்ளும் பம்பரமும்
கிறுக்கி அடிக்கப் பாலாறு...
பாலாறு... பாலாறு...
என முச்சுவிடாமல் தொடரும்.

பெண் பிள்ளைகள் விளையாடும் விளையாட்டுக்களில் உபகரணம் இன்றி குழுக்களாக விளையாடப்படும் விளையாட்டிற்கு உதாரணமாக பூக்குட்டுதல் A,B என இரு குழுக்களாகப் பிரிந்து இரு குழுவிற்கும் ஒவ்வொரு தலைவர் இருப்பார். அத் தலைவர்கள் தமது குழுவிலுள்ள ஒவ்வொரு வருக்கும் ஒவ்வொரு பூவின் பெயரை வைத்தல் வேண்டும். ஒரு குழுவின் தலைவர் மறு குழுவிலுள்ள ஒருவரின் கண்களை பொத்தியபடி தமது குழுவிலுள்ளவருக்கு வைத்த பூவின் பெயரை சொல்லி அழைக்க வேண்டும். உதாரணமாக (ரோஜாப்பு வந்து குட்டிக் குட்டிப் போ) அந்தப்பூவின் பெயருடைய பிள்ளை மெதுவாக எழுந்து வந்து கண்கள் முடப்பட்டவரின் தலையில் குட்டி விட்டுச் சென்று அமர்ந்து விடல் வேண்டும் கண்களை முடியிருந்த பிள்ளை தன்னைக் குட்டியவரை சரியாக கண்டுபிடிக் க வேண்டும். தவறினால் மறு அணியினருடன் சேருதல் வேண்டும். இவ்வாறு மாறிமாறி விளையாட்டு தொடர்ந்து விளையாடப்படும்.

“கிள் ஸிக் கிள் ஸிப் பிறாண்டி” என்றொரு விளையாட்டு விளையாடப்படும். விளையாட விரும்பும் பிள்ளைகள் ஒரு

குழுவாகச் சேர்ந்து இரு கைகளையும் உள் ளங்கை நிலத்தில் படும்படி வைத்திருப் பார்கள். ஒருவர் ஆரம்பிப்பார் கிள்ளிக் கிள்ளிப் பிராண்டி கீயா மாயா பிறாண்டி கொப்பன் தலையில் என்ன பு? முருங்கைப்படு என கூறியவுடன் “முருங்கைப் பூவை தின்றவளே பாதி விளாங்காய் கடித்தவளே பாவட்டங்கையை ம ... ட ... க ... கு . “கு” யாருடைய கையில் முடிவடைகின்றதோ அவர் உள்ளங்கை வெளியே தெரியும் படி நிபிருத்தி வைப்பார். அடுத்தவர் கையிலிருந்து கிள்ளி கிள்ளி பிறாண்டி தொடரும். கிள்ளூ உள்ளங்கை வெளியே தெரியும் படி வைத்த வரின் கையில் முடிவடைந்தால் அவர் கையை எடுத்துவிடுவார். இந்த விளையாட்டு ஒருவருடைய கை இருக்கும் வரை தொடரும்.

இன்னொரு விளையாட்டு “வட்டக்கா வடி” இருபாலாரும் வெவ்வேறாக விளையாடுவார்கள். ஒரு குழு வட்டத்திற்குள்ளே நிற்கும் வெளியே நிற்கும் குழுவிலிருந்து ஒவ்வொருவராக “வாரேன்” என மூச்சவிடா மல் சொல்லிக் கொண்டு ஒருவரை தொட வேண்டும் தொட்டுவிட்டால் அவர் Out. தொடுவதற்கு முன் வட்டத்திற்குள்ளே உள்ளவர்கள் அழக்கி பிடித்து விட்டால் ‘வாரேன்’ என வந்தவர் Out. இவ்வாறாக சுவாரஸ்சியமாக விளையாடப்படும். வெளியே நின்ற குழுவினர் எல் ஸோரும் Out ஆகிவிட்டால் வட்டத்திற்குள்ளே நின்றவர்கள் வென்றவர்களாவார்கள். அவர்கள் வெளியே செல்ல வெளியே உள்ளவர்கள் வட்டத்திற்குள்ளே வந்து விளையாட்டுத் தொடரும்.

‘கபடி’ விளையாட்டின் போது ஆரம்பத்தில் கபடி அடிக்க கைகால் முறிக்க காலுக்கு மருந்து தேடிக்கட்டு... தேடிக்கட்டு என தொட்டுவிட்டு வெளியே ஒடிப்போவர். பிற்காலத்தில் கபடிக் கபடிக் கபடிக் ... என மூச்சவிடாது சென்று கூறி விளையாடப் பட்டது. இவ் விளையாட்டின் போது இரு குழுக்களாக பிரிந்து ஒரு குழுவிலுள்ளவர் கள் கபடி கபடி என்று கூறிக் கொண்டு அடுத்த குழுவிற்குச் சென்று எதிர்ணியினரை கைகளால் தாக்கிவிட்டு மீண்டும் தமது குழுவிற்கு திரும்புதல் வேண்டும். அடுத்த குழுவிலுள்ளவர்கள் அவரைப் பிடித்து “கபடி” என்று சொல்வதை நிறுத்தும் வரை மண்ணில் எம் கலைகளை கண்ணேன மதிப்போம்

பிடித்துக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். இவ் விளையாட்டில் கபடி கபடி என்று மூச்சவிடாது சொல் லுதல் வேண்டும். கபடி என்று சொல்லுபவர் எதிர்ணியினரை தாக்கிவிட்டு தன் குழுவிற்கு திரும்புவாராயின் தாக்கப் பட்டவர் வெளியேற்றப்படுவார். கபடி கூறுபவர் பிடிப்பட்டு கபடி கூறுவதை நிறுத்தி விட்டாராயின் விளையாட்டிவிருந்து வெளியேற வேண்டும். விளையாடும் போது எல்லைக் கோட்டிற்கு வெளியே சென்றவர் களும் தோல்வியடைவர். குறிப்பிட்ட நேர முடிவின் பின் அதிகமான வீரர்கள் எஞ்சியிருக்கும் குழு வெற்றிபெறும். கபடி கூறுபவரை எதிர்ணி பிடித்து விட்டார்களா யின் அவர்களைத் தாக்கிவிட்டு கபடி சொல்வதை நிறுத்துவதற்கு முன்னர் தனது குழுவின் பக்கம் ஒடிவந்து விட்டால் அவரைப் பிடித்தவர்கள் அனைவரும் தோல்வியடைந்தவர்களாக கருதப்படுவர். கபடி விளையாட்டு இந்தியாவின் தேசிய விளையாட்டாகும்.

இவற்றை விட புதுவருடப் பிறப்பின் போது சிறுவர்கள் பெரியவர்கள் அனைவரும் இணைந்து கிராமங்கள் தோறும் விளையாட்டு நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும். சிறுவர்களுக்கு சாக்கோட்டம், எலியோட்டம், சமநிலை ஒட்டம் போன்றவையும் பெரியவர்களுக்கு வழக்குமரம் ஏறுதல், தலையணைச்சமர்,

நீச்சல்போட்டி, படகோட்டப் போட்டி, மரதன் ஓட்டம், சைக்கிள் ஓட்டம் பிற்காலத்தில் மட்டக்கள்பில் பெண்களும் சைக்கிள் ஓட்டப் போட்டியில் பங்கு கொள்ளத் தொடங்கினர். உத்திப்பறக்கும் ஊஞ்சல், கிறுக்கூஞ்சல், பெண்கள் ஒலை இளைத்தல், தேங்காய் துருவதல் போட்டி, கயிறு இழுத்தல் (இருபாலாரும்), சங்கீதக் கதிரை, கோலம் போடுதல், ஊசிநூல் கோர்த்தல், பூமாலை கட்டுதல், மரக்கறி சேர்த்தல் போன்ற விளையாட்டுக்களும் ஆலை விழாக்களை மையமாக வைத்து உதாரணமாக கண்ணகி அம்மன் ஆலயங்களில் போர்த் தேங்காய் உடைத்தல், கொம்புமுறி, சிலம்பாட்டம் போன்ற விளையாட்டுக்களும், பொது நிகழ் வாக வீர சாகச விளையாட்டுக்களும் இடம் பெற்றன.

பூப்புனித நீராட்டு விழாவின் போது மஞ்சள் ஊற்றி விளையாடுதல் மரண வீடுகளில் மனை வைத்து விளையாடுதல், தாயக்கட்டை விளையாடுதல் போன்றவை கிறாமப்புற பாரம்பரிய விளையாட்டுக்களாக விளையாடப்பட்டு வந்தன. இன்று இவை வெகுவாகக் குறைந்து போய்விட்டதனை காணக்கூடியதாக உள்ளது.

வெளிநாட்டிற்கு வேலை வாய்ப்பினை தேடி அநேக இளைஞர்கள் செல்லத் தொடங்கியதாலும், வேலைப்பனு, வேலை வாய்ப்பு, நேரம் போதமை காரணமாக இந் நிலையிலும் படிப்படியாக மாற்றங்கள் எற்பட்டு இன்று கிரிக்கெட், கூடைப்பந்து, கால்பந்து, கரப்பந்தாட்டம் போன்ற விளையாட்டுகள் இளைஞர்களால் சில விளையாட்டுக் கழகங்களுடன் சேர்ந்து சில இரவு நேர விளையாட்டாகவும் நடாத்தப்படு கின்றது. சில அரசு, தனியார் நிறுவனங்களில் வேலை செய்யவர்களை ஒன்றிணைத்து வருடத்தில் ஒரு முறை விளையாட்டு விழாவாக நடாத்துவதையும் பழைய மாணவர்கள் மாணவிகள் ஒன்றிணைந்து வேலைப்பந்தாட்டம், கிரிக்கெட் போன்ற விளையாட்டுக்களையும், பாடசாலை தினத்தை முன்னிட்டு நடத்துவதையும் அவதா னிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

கால ஓட்டத்தில் பல சமூகமாற்றங்களுக்கு இப்பிரதேசமும் உள்ளானது. சமய, சமூக, பொருளாதார, அரசியல் மாற்றங்களுடன் மிக முக்கியமாக கல்வியில் ஏற்பட்ட பாரிய மாற்றமும் கிறாமப்புற அபிவிருத்தி களும், இலவசக் கல்விமுறை, பாடசாலை களின் பெருக்கமும், மன்முனை வடக்கு பிரதேசத்தில் அமைந்துள்ள பொரிய பாடசாலைகளான புனித மிக்கேல் கல்லூரி, வின்சன்ற் மகளின் உயர்தர பாடசாலை, புனித சிசிலியா பெண்கள் பாடசாலை, சிவானந்தா வித்தியாலயம், மெதுடிஸ்த மத்திய கல்லூரி, அரசடி உயர்தர பாடசாலை, இந்துக் கல்லூரி, மற்றும் கிறாமங்கள் தோறும் அமைக்கப்பட்ட சிறிய பாடசாலைகள் மற்றும் பல கல்விமான்களின் உதயம், கல்வியில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சி காரணமாக கோட்ட முனை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை இவ்வாறான பல காரணங்களால் இப்பிரதேசத்தில் பாரிய மாற்றம் ஏற்பட்டது. இதனால் பாடசாலைகளுக்குச் செல்லாது விளையாடித் திரிந்த சிறுவர்கள் பலர் பாடசாலைக்குச் செல்லத் தொடங்கியதால் பாரம்பரிய விளையாட்டுக்கள் விளையாடும் நேரம் குறைந்து போகத் தொடங்கியது. கல்வி அமைச்சகம் கல்வி வெளியீட்டுத் தினைக்களமும், கல்வித் தினைக்களங்களும் இனைந்து சட்டத்திடங்களுடன் கூடிய மெய் வல்லுனர் விளையாட்டுப் போட்டிகளை அறிமுகப்படுத்தியது. பாடசாலை மட்ட போட்டிகள், கோட்ட மட்ட போட்டிகள், வலய மட்டம், மாவட்ட மட்டம் என பல விளையாட்டுப் போட்டிகள் நடைபெறத் தொடங்கின. வருடா வருடம் ஒவ்வொரு பாடசாலை களிலும் இல்ல விளையாட்டுப் போட்டிகள் நடை பெற்றன. அத்துடன் பாடசாலை மட்டத்தில் “பந்தை” மையமாக வைத்து வைலைப் பந்து, வொலிவோல் (கைபந்து), கால் பந்து, கூடைப் பந்து கிரிக்கெட், எல்லைப் பந்து போன்றவை பயிற்சியளிக்கப்பட்டு போட்டி நிகழ்ச்சிகளாக நடாத்தப்பட்டது. மட்டக்கள்பு நகர பாடசாலைகளில் பிரபல்ய மாக விளையாடப்பட்டு வந்த மெய் வல்லுனர் விளையாட்டு இவையாகும். ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட சட்டத்திடங்களுக்கு உட்பட்ட வையாக காணப்பட்டன. மெய்வல்லுனர் விளையாட்டுக்களாக குறுந்தார் ஓட்டம்,

இடைத்துர ஓட்டம், தொலைதூர ஓட்டம், தொடரோட்டல் (அஞ்சல் ஓட்டம்) Relay Race, உயரம் பாய்தல், நீளம் பாய்தல், தடை தாண்டல் ஓட்டம், இவ்வாறாக ஓட்டம் பாய்தல்களுடன் எறிதல் விளையாட்டுக்களாக ஈட்டி எறிதல், குண்டு வீசுதல், தட்டு எறிதல் Discus Throw. போன்ற விளையாட்டுக்கள் விளையாடப்பட்டன. பல மட்ட விளையாட்டுப் போட்டிகள் சீரமைக்கப்பட்ட வெபர் விளையாட்டு அரங்கில் நடாத்தப்பட்டன.

தற்காலத்தைப் பொறுத்தவரை பாடசாலை விளையாட்டுக்கள் தவிர கிரிக்கெட், கூடைப் பந்து, வலைப் பந்து, கால் பந்து, கரப்பந்து இவற்றுடன் தொழில் நுட்ப விருத்தி காரணமாக கண்ணி விளையாட்டுக்கள் முக்கிய இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. கல்விதுறை விருத்தி, போட்டி மனப்பான்மை காரணமாக கல்வியில் கூடிய கவனம் செலுத்த தொடங்கிய மாணவர்களுக்கு தற்காலத்தில் ஒய்வாக விளையாடுவதற்கே நேரம் அபூர்வமாக காணப்படுகிறது. (கிடைக்கிறது) இன்றைய விளையாட்டின் நிலையை நோக்கும்போது முன்பள்ளி சிறுவர்களின் கற்பித்தலை “விளையாட்டு அல்லாத விளையாட்டு” என்ற பாடத்திட்டத்திற்குள் அடக்கி உடலபி விருத்தி, மொழிவிருத்தி, கணித எண்ணக்கரு விருத்தி, சுற்றாடல், அழகியல், சமூக மன

மண்ணில் எம் கலைகளை கண்ணென மதிப்போம்

வெழுச்சி விருத்திகளை மேம்படுத்துவதற்காக தனியாகவும், குழுக்களாகவும் விளையாடப் படுகின்றன. இதேபோல் ஆரம்பப்பிரிவு மாணவர்களுக்கும் விளையாட்டு விழாக்கள் ஒவ்வொரு வருடமும் நடாத்தப்படுகின்றது. பாடசாலை மாணவர்களுக்கு இல்ல விளையாட்டுப் போட்டிகளும், பாடசாலை, வலைய, மாவட்ட மட்ட போட்டிகள் நடைபெறுகின்றது. உலகமயமாதல், கண்ணியின் பயன்பாடு, தொலைக்காட்சி பாவனை போன்றவற்றால் இருந்த இடத்தில் இருந்த கொண்டு கண்ணி யில் சிறுவர் தொடக்கம் பெரியோர்வரை விளையாடி மகிழ்கின்றனர். அதேபோன்றே தொலைக்காட்சியில் தேசிய பாடசாலை விளையாட்டுக்கள், தேசிய விளையாட்டுப் போட்டிகள், தெற்காசிய விளையாட்டுப் போட்டிகள், ஒவிம்பிக் போட்டிகள் கிரிக்கெட் உலகக் கிண்ணப் போட்டிகள், பாடசாலை தேசிய மட்டப் போட்டிகளை வீட்டிற்குள்ளே இருந்து கொண்டு பார்வையிடுவது, ரசிப்பது, விமர்சிப்பது போன்ற பங்குபற்றா தன்மை யினையே நோக்கக்கூடியதாக உள்ளது. இதனால் அறிவு வளர்ச்சி ஏற்படுகின்றது. ஆனால் உடல் உள சமூக ஆற்றல்கள், மேம்பாடு ஏற்படுவது குறைவாகவே உள்ளது. விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பாங்கு, மன அமைதி, போதிய நித்திரை என்பன குறைந்து கொண்டு செல்வதால் ஆரோக்கியமும் குறைந்து பலவித நோய்களும் அதிகரித்துள்ளதை காணக் கூடியதாக உள்ளது. மனதுமைதி இன்றி மன அழுத்தத்திற்குள்ளாகும் நிலை, சமூக ஒற்றுமை குறைந்து போட்டி மனப் பாங்கு, விட்டுக் கொடுக்கும் தன்மை அற்ற நிலை இவ்வாறாக பல பிரச்சனைகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியுள்ளதை அறிகின் ரோம்.

தற்காலத்தில் விளையாட்டுக்களின் முக்கியத்துவம் உணரப்பட்டு கற்றல் செயற் பாடுகள் சமூகமனவெழுச்சி செயற்பாடுகளும், பாடசாலைகளில் பாரம்பரிய விளையாட்டுக்களும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு பழக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறாக விளையாட்டின் போக்கு மாற்றத்துக்களானதற்கு கல்வி விருத்தி உலகமயமாதலும் ஆகியன முக்கிய காரணங்களாகும்.

மட்டக்களப்பின் மரும் மாற்றமும்

R. ஸ்ரான்லி பிரபாகரன்

கட்டடக்கலை

ID டடக்களப்புக் கட்டடக்கலை பற்றிய பார்வையை அகலிக்கும் மற்றும் ஆழப்படுத்தும் நோக்கம் கொண்டு இக்கட்டுரை வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. மட்டக்களப்பின் கட்டடக் கலை பற்றிய தகவல் தொகுப்புக்கள், தகவல்களை விபரித்தல் மற்றும் தொன்மை களைத் தேடுதல் ஆகிய முயற்சிகள் நடை பெற்றிருக்கின்ற நிலையில் இக்கட்டுரை கட்டடக் கலை குறிக்கின்ற முழுக் கஞ்சித்து முழும் மட்டக்களப்புக் கட்டடக்கலையை நோக்குவதற்கு உதவியளிக்கும் நோக்கம் கொண்டு எழுதப் படுகின்றது.

அச்சமூகத்தின் வரலாற்றினை அறிந்திருப்பதன் முக்கியத்துவம் என்னவெனில், அவ்வினத்தி னதும் சமூகத்தினதும் பூர்வீகமும் இடப்பேர்வு கரும் அவர்களுடைய கட்டடக்கலை மற்புகளில் செல்வாக்குச் செலுத்தியிருக்கும் என்பதாகும். அத் தோடு, இனக் கலைப்புகள்

எந்த வொரு பிரதேசத்தினதும் கட்டடக் கலையைப் புரிந்துகொள்வதற்கு அந்த அந்தச் சமூகங்களின் வரலாறும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியியும் முக்கிய மானதாகும். குறித்த சமூகத்தின் கட்டடக் கலையை விளங்கிக் கொள்வது தொடர்பில்,

போன்றன ஏம் கட்டடக் கலையில் செல்வாக்குச் செலுத்தியிருக்கும் அடுத்த அம்சம் அச்சமூகத்தின் பண்பாடாகும். ஒரு சமூகத்தின் பண்பாட்டுக் கூறுகளாகிய நம்பிக்கை, விழுமியங்கள், மற்புகள், சமயச்சடங்குகள், சமய நம்பிக்கைகள் போன்ற பல விடயங்களை அடிப்படையாக வைத்துத்தான் அச்சமூகத்தின் கட்டடக்கலையும் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. இந்த அடிப்படை எண்ணக்கருத்துக்களின் நோக்கில் மட்டக்களப்புக் கட்டடக் கலையும் பார்க்கப்பட வேண்டும்.

உலகக் கட்டடக்கலை வரலாற்றினை நோக்கியோர் பலவகைப் பிரதேசங்களின் கட்டடக் கலைகளையும், பல கட்டடக்கலை மரபுகளையும் நோக்கியே கட்டடக்கலை வரலாற்றுப் பரப்பினை செழுமைப்படுத்துகின் நார்கள். பலவகை மரபுகளைப் பலவகைக் கோணங்களில் நோக்கியமை இங்கு கட்டடக் கலையை முழுமையாக விளங்கிக் கொள்வதற்கு முக்கிய பங்களிப்பைச் செய்துள்ளது என்பது இங்கே முக்கியமான குறிப்பாகும். இத்தகைய கட்டடக்கலைப் பார்வை விதங்களைப் பார்க்கின்ற போது அத்தகையதொரு முழுமைப் பார்வையில் மட்டக்களப்படுக் கட்டடக் கலையையும் நாம் நோக்கவேண்டியுள்ளது என்கின்ற கருத்து இக்கட்டுரையில் வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

இன்று உலகில் “பூகோளமயமாதல்” என்கின்ற கோழி ஒங்குகளிற்குதென்றாலும், தனித்துவமான பண்பாட்டு மற்றும் பாரம்பரியப் பயில்வுகளிலே காட்டப்படுகின்ற அக்கறை மற்றுமுழுதாக இல்லாமல் போய்விடவில்லை. துமக்கேயிறித்தான் பண்புகளையும், பாணிகளையும் தமக்கு முற்பட்ட தமிழ்நாட்டினால் அல்லது சமூகத்தினர் பின்பற்றி வந்தார்கள் என்பதை பற்றிவாக்கி அல்லது மீண்டும் மீண்டும் படைத்து நிறைவு காண்பதில் ஆர்வமும் ஈடுபாடும் காட்டுகின்ற சமூகத்தினரையும் காண்கின்றோம். இந்தப் பின்னணியில் மட்டக்களப்படுக் கட்டடக் கலையின் கதேசியப்பாணியை இனங்காண்கின்ற ஆர்வம் தோன்றியுள்ளது. என்பது இக்கட்டுரையின் பின்னணிகளுள் ஒன்றாகும். மட்டக்களப்படுக் கட்டடக்கலையின் கதேசியத் தன்மை என்பது வெறும் விவரணமா அல்லது சுதேசியத்தன்மையை இனங்காட்டுவதற்கான சான்றுகள் உண்டா என்பதனை இது தொடர்பான ஆய்வாளர்கள் சரிபார்த்துக் கொள்வது, தற்கால ஆய்வுகளுக்கும் எதிர் காலத்தில் ஆரோக்கியமான ஆய்வு முறைகள் வளர்வதற்கும் முக்கியமானது.

மட்டக்களப்பின் கட்டடக்கலை பற்றி பொதுவான விளக்கத்தைப் பெறுவதற்கு முன்னர், கட்டடக்கலை என்பது குறித்து நிற்கின்ற அர்த்தத்தைப் பரிந்துகொள்வதற்கு மன்னில் எம் கலைகளை கண்ணே மதிப்போம்

அது தொடர்பான சில் அடிப்படைக் கருத்துக்களை விளங்கிக்கொள்வது அவசியம்.

கட்டடக்கலை பொது அறிமுகம்:

இன்றைய உலகில் நிர்மாணங்களின் வளர்ச்சி அந்த நிர்மாணங்கள் கட்டடக்கலை யினுள் அடங்குமா? என்பதை உறுதி செய்து கொள்வதற்கு ஒன்றுக்கு இரண்டு தடவைகள் சிந்திக்கின்ற நிலைக்குத் தன்னியுள்ளது. ஆரம்ப காலங்களில் மனிதரின் நிர்மாணங்கள் அதிகமாக இல்லாத போதும், அதேவேளை கட்டு நிர்மாணங்களை அமைக்கின்ற நுப்பங்கள் விருத்தியடையாத போது அனைத்தும் கட்டடக்கலை என்கின்ற வகையிலேயே நூலாசிரியர்களால் கூறப்பட்டுவந்துள்ளது. ஆனால் கட்டடக்கலை பற்றிய கற்கை மற்றும் பிரயோகங்கள் நுண்கலைகள் மற்றும் கட்டடப் பொறியியல் ஆகிய துறைகளில் நன்கு வளர்ச்சி அடைந்துள்ளதால் அது பற்றிய நுணுக்கமான பார்வை இன்று இடம்பெறுகின்றது. ஆதலால் நாம் பழைய நோக்கு முறைகளைத் தவிர்த்து காலமாற்றங்களுக்கு அமைவாக நம் பிரதேசத்துக்கட்டடக்கலை மரபுகளையும் நோக்கவேண்டும்.

கட்டடக்கலை பல விடயங்களோடு தொடர்புடையதாகும். அதனை விளங்கிக்கொள்ள பின்வரும் அம்சங்கள் கவனத்தில் கொள்ளப்படும்.

1. ஆழகியல் உணர்வு:

கட்டடக்கலை என்கு பொறியில் தொழில் நுப்பத்தோடு தொடர்புடையது என்றாலும், அது மனிதரின் படைப்பு என்ற வகையில் அங்கே ஆழகியல் உணர்வுகளினதும், இரசனைகளினதும் பயன்பாட்டுக்கும் இடமுண்டு. மற்றும் கட்டடக்கலையில் ஆழகியலுக்கும் அதன் அமைப்புக்கும் முக்கிய இடமுண்டு. இவை இரண்டிலும் மரபும் பண்பாடும் தொனிக்கும். ஆழகியில் கலைத்துவம் பண்பாட்டு அம்சங்களின் செல்வாக்கு இருக்கும். அமைப்பினை நிர்ணயிப்பவை பொருளாதாரமும் மரபுகளுமாகும்.

2. தேவை:

ஏனைய கலைகளில் இருந்து கட்டடக் கலையைப்பிரித்து வைக்கின்ற ஒரேயொரு விடயம் இந்தத் தேவை என்பதாகும். மனித தேவைகளுள் அத்தியாவசியத் தேவைகள் என்பது வேறாகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு கூறப் படுகின்றது. அந்த அடிப்படைத் தேவைகளுள்தான் இந்தக் கட்டடங்கள் அமைகின்றன. ஏனைய கலைகளை மனிதன் கவைக்கின்ற கட்டடம் எதுவெனில், இந்த அடிப்படைத் தேவைகள் நிறைவேறுகின்ற போதுதான் இரசானுபவத்தைத் தேடுகின்றார். நடன்கலை ஒரு கவைஞரின் அந்தியாவசியத் தேவையுடன் இணைந்ததாக இல்லை. இக்கருத்தினை நாம் கட்டடக்கலையை ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது இன்னும் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளலாம். அதாவது கட்டடத்தை மனிதர் தமது அடிப்படைத் தேவையினை நிறைவெசிய்யவே படைக்கின்றார்கள். அதில் கலைத்துவத்தை இணைத்துக் கொள்கின்றபோதுதான் அது கட்டடக்கலை என்கின்ற பதம் குறிக்கின்ற பொருளைப் பெறுகின்றது. இந்த விடயத்தை நாம் மட்டக்களப்பு கட்டடக் கலையுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கவேண்டிய தேவை இருக்கின்றது. என்னைப் பொறுத்தவரையில் கட்டடத்தை கலைத்துவம் மிகக்கதாக ஒரு புறழும் மறுபுறம் நிர்மானமாகவும் நோக்கவேண்டும். மட்டக்களப்பிலே இவற்றினைக் காணமுடிகின்றது. சில கட்டடங்கள் நிர்மானம் என்கின்ற கட்டடத்தையும் தாண்டி கலைத்துவம் அலங்காரங்களைக் கொண்டுள்ளது. அங்கே அடிப்படைத் தேவைக்கு அடுத்த கட்டமாகவே கலைத்துவம் நிறைந்ததாகக் கட்டடங்கள் காணப்படுகின்றன.

3. பொருளாதாரம்:

பொருளாதார வசதிதான் அதன் பிரமாண்டத் தன்மையை நிர்ணயிக்கின்றது. இந்த பிரமாண்டத்தன்மை சிலகட்டங்களின் தனித் துவமான அழகுக்குக் காரணமாக அமைகின்றது. அதைவிட கட்டடக்கலைஞர்

தம்முடைய மனதில் இருக்கின்ற வடிவத்தை கலைத்துவமாகப் படைக்கின்ற போது அங்கே மனித வலு தேவைய்ப்பாலாம். அப்போது மனித உழைப்புக்குக் கூலி கொடுக்கவேண்டியதொரு கட்டடத்தில் கட்டடக்கலை பொருளாதாரம் பெறுமானம் பெறுகின்றது.

4. தொழில் நுட்பம்:

தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் கட்டட நிர்மான முறைகளும் வளர்ந்துள்ளன. கட்டடக்கலைப் பொறியிலில் அவ்வப்போது இடம்பெற்ற கண்டு பிடிப்புக்கள் கட்டடங்களை கலைத்துவமாகப் படைப்பதற்கு கணிசமான அளவுக்குத் துணை செய்துள்ளன. கட்டடக்கலைஞர் தாம் நினைத்தவகையில் அக்கட்டடத்தை அமைக்க தொழில் நுட்பத்தையே பயன்படுத்துகின்றார்.

5. பண்பாடு:

மனித வாழ்வியல் மற்றும் அழகுணர்வு ஆகியவற்றுடன் தொடர்புடையதாக கட்டடம் காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக மனிதரின் கடவுள்பற்றிய நம்பிக்கை, அதாவது கடவுள்க்கு கோவில் அமைப்பதே புனிதப்பணி என்ற எண்ணம் கோயில்களை மிகச்சிருத்தை எடுத்து பிரமாண்டமாக அமைக்கின்ற மரபுகளுக்கு இட்டுச்சென்றுள்ளது. இவ்வாறு சமயம் சார்ந்த எவாக, நம்பிக்கையின் அடிப்படைகளைப் பின்பற்றுவனவாகக் காணப்படுகின்றமையை கட்டடங்களின் பண்பாட்டுத் தொடர்புக்கு ஓரு உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம்.

மேற்சொன்ன விடயங்களை மட்டக்களப்புக் கட்டடக்கலைகளிலும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு பிரதேசத்தின் கட்டடக்கலையினை நிர்ணயிம் செய்வதற்கு கட்டடக்கலையில் இந்த அம்சங்கள் அடங்கியிருக்கின்றனவா என்பது தொடர்பான விவாதம் முக்கியமானது. நாம் ஏற்கனவே பார்த்தது போல கட்டடத்தினை வெறும் நிர்மானம் என்பார்க்கின்ற அளவுக்கு ஆங்காங்கே

கலைத்துவமற்ற கட்டடங்களும் உள்ளன. அவற்றினையும் கட்டடங்கள் என்பது? என்பது கேள்விக்குறியாகும். உதாரணமாக வீதி நிர்மானத்தை எடுத்துக்கொண்டால், வீதியை ஒரு கலையம்சம் பொருந்தியதாகக் கொள்ளலாமா? என்ற கேள்வி எழுகின்றது. இது இவ்வாறிருக்க மனித நாகரீக வரலாற்றினைச் சுற்று பின் நோக்கிப்பர்த்தால், உரோமானிய அல்லது சிந்தவெளி நாகரீகங்களை உதாரணமாக கொண்டு நோக்கினால், அக்காலத்துக் குரிய கட்டடக்கலை பற்றி நோக்குகையில், வீதிகள் பற்றியும் நோக்குகின்றோம். இந்த விடயத்தில் கட்டடக் கலையை நாம் வெறும் நிர்மானமாகப் பார்க்கின்றோமா? அல்லது அதை கலையாகப் பார்க்கின்றோமா? என்பதில் தெளிவு இருந்தால்தான் எந்தவொரு பண்பாட்டி லும் உள்ள கட்டடங்களை வெறும் நிர்மானங்களாகவா அல்லது கலையாகவா பார்க்கின்றோம் என்பது தெளிவாகும்.

எந்தவொரு கலையையும் நாம் நோக்குகின்ற விதத்தில் கலையாகத் தென்படுகின்றது. நோக்குதல் என்கின்ற போது இங்கே குறிப்பிடப்படுவது புலஸ்சாந்த பதிவு சிந்தனையில் பதியப்படுவதைக் குறிக்கின்றது. கட்டடக் கலையின் அழகுணர்ச்சி கட்டுபலனோடு சம்பந்தமுடையது. கண்ணால் பார்ப்பதைத் தொகுப்பதால் அது கலையாகத் தென்படுகின்றது. கட்டுபலன் சாந்த ஏனைய கலைகளுக்கும் இது பொருத்தமானதாக அமையும். உதாரணமாக ஓவியக்கலையை எடுத்துக் கொண்டால், உருவங்களினதும், வள்ளங்களினதும் ஒத்திசைவு அதனைக் கலையாகப் பார்க்கும் இரசனையை உண்டு பண்ணுகின்றது. இது தொகுத்துப் பார்த்தலால் அமைந்த இரசனையாகும். ஓவியத்தில் இதனை உணர்ந்து பார்ப்பது கடினம். என்றாலும், கட்டடக்கலையில் இது தெட்டத் தெளிவாக விளங்கும். ஓப்பிட்டு ரீதியில் ஓவியமொன்றின் பெளதீகப்பற்பு கட்டடத்தினதிலிந்து சிறியதாக இருப்பதனால் இதனை இலகுவாக இனங்காண முடியாது. ஆனால் கட்டடங்கள் பொதுவாக பிரமாண்டமானதாக அல்லது ஓவியங்களை விடப் பெரிதாகவே அமைகின்றன.

சிலகட்டடக்கலைகளைப் பொறுத்தவரை அவற்றினை பகுதியளவில் பார்க்கின்ற போது அவற்றின் அழகினைக் காணமுடியாது. அல்லது கட்டடக் கலைஞர் வெளிப்படுத்துகின்ற கலையுணர்வையும் புரிந்துகொள்ள முடியாது. ஆனால் அந்த கட்டடத்தையே ஒட்டு மொத்தமாகத் தொகுத்து நோக்குகின்ற போது தான் அதன் அழகியல் அம்சம் வெளிப்படும்.

இத்தகைய விடயங்களைக் கொண்ட பெரும் பரப்பாகக்கட்டடக்கலை காணப்படுகின்றமையால் மட்டக்களப்பின் கட்டடக் கலையையும் நாம் இதே தன்மையுடன்தான் நோக்க வேண்டும். இன்றுள்ள மட்டக்களப்பின் நகரத் தோற்றும், அதைவிட கிராமம் மற்றும் நகரம் என்பவற்றிலுள்ள இல்லிடங்கள், வர்த்தக மற்றும் அலுவலகக் கட்டடங்கள், எங்கும் பரந்து கிடக்கின்ற மதுவியல் கட்டடங்கள் போன்றவற்றின் தொகுப்பாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது. இத்தகைய முழுமைதான் மட்க்களப்புக் கட்டடக்கலை பற்றிய முழுமையான தகவலைத் தரவல்லது.

கட்டடக்கலை பற்றிய பருமட்டான விளக்கமொன்றினைப் பெற்ற நாம் இனி கதேசியக்கட்டக்கலை என்பதன் பொருள் என்ன? என்பது பற்றிச் சில விளக்கங்களையும் நோக்குவோம். கதேசியக் கட்டடக்கலை எனக் கூறுதல் மட்டக்களப்புக் கட்டடக்கலைக்கு பொருந்துமா? ‘என்னும் கேள்வினை நாம் ஆரம்பத்தில் கேட்டல், மட்க்களப்பு கதேசியக் கட்டடக்கலைத் தேவூலுக்கு உதவியாக அமையும். இலங்கையின் இந்துக் கட்டடக் கலையையும், பெளத்தக் கட்டடக்கலையையும் எடுத்துப்பார்த்தால் அங்கே இந்தியக்கல்பத்திகள் காணப்படுகின்றன. கிறிஸ்தவ மற்றும் இஸ்லாமியக் கட்டக்கலைகள் எனப்பார்க்கின்ற போது முறையே ஜூரோப்பிய மற்றும் மொகலை கட்டடக்கலை மரபுகளின் தாக்கம் உள்ளது. இதைவிடப் பொதுவியல், மற்றும் வாழ்வியல் கட்டடங்கள் எனப்பார்க்கின்ற போது உலகப் பொதுமையான கட்டடக்கலைப் பாணிகளைக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. இவற்றையும் மிஞ்சித்தான் நாம் நம்முடைய மட்க்களப்பின்

தனித்துவமான மரபுகளைத் தேடிக்கண்டு கொள்ள வேண்டும்.

மட்டக்களப்புக் கட்டடக்கலை தொடர்பில் மேலோ சொல்லப்பட்ட விடயம் தெளிவாகின்ற போது, மட்டக்களப்புக் கட்டடக் கலையில் பண்பாட்டுக் கலப்புக்கள் பற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது. மட்டக்களப்பின் கட்டடக்கலையில் ஏனைய கட்டடக்கலைகளின் கலப்பு காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம். இந்த சுதேசியம், கலப்பு என்கின்ற உறையாடலின் போது நாம் பின்வருகின்ற விடயங்களைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

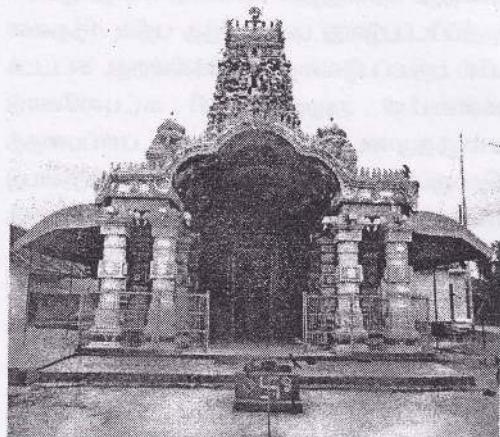
மட்டக்களப்புக் கான சுதேசியக் கட்டடக்கலை ஒன்று உண்டு என்பதை நாம் தெரிவிக்க முடியும். சுதேசியம் என்பதில் அந்த தேசத்தவரால், அந்த வளங்களைக் கொண்டு, அச்சமுகத்தின் வாழியலோடு கலந்ததாக அமைந்திருத்தல் என்பது அங்கு முக்கியமாகும். கட்டடக்கலையைப் பொறுத்தவரை அச்சமுகத் தின் வளம் என்கின்றபோது அச்சமுகத்தின் மூலப்பொருள், மற்றும் தொழில்நுட்ப வளம் போன்றன அடங்கும். மட்டக்களப்பின் சுதேசியம் பற்றிச் சிந்திக்கையில் நாம், இதன் பின்னணியில் புற்று மண்ணைக்கொண்டு வீடு மைக்கின்ற மரபு முக்கியமானது எனக் குறிப்பிட இடமுண்டு. இதைவிட கோயில்களின் வழிபாட்டு முறையைப் பொறுத்த வரையில் பந்தல் அமைத்து வழிபாடு செய்தல் போன்ற எவும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும். இதைவிட கடஞ்கரையோரங்களில் அமைக்கப்படுகின்ற தென்னையோலையாலமைந்த குடிசைகள், மற்றும் மணற்றக்கரை கொண்ட வீடுகள் போன்றனவும் தனித்துவம் பேணி நிற்கின்றன. ஒலை வீடு மற்றும் களிமண் வீடுகள் கட்டுகின்ற போது அதில் அயலர், உறவினர் வந்து பங்கெடுப்பார்கள். வேலை செய்வோ ருக்கு விருந்து வைக்கப்படும். இத்தகையவை இத்தகைய வீட்டுநிர்மான முறைகளின் சமூகத் தொடர்பினைக் காட்டுகின்றன.

மட்டக்களப்புக் கட்டடக்கலையில் ஏனைய மரபுகளின் கலப்பு என்பார்க்கின்ற போது இந்துக்கட்டங்கள் இந்திய தீராவிட மன்னில் எம் கலைகளை கண்ணேன மத்போம்

மரபில் இருந்து தழுவப்பட்டதைக் காணலாம். இன்றும் கூட இந்தியாவில் இருந்து வருகை தருகின்ற கலைஞர்கள் இக்கட்டட நிர்மானங்களில் ஈடுபடுவதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. இவற்றை விட கிறிஸ்தவக்கட்டடம் மேலைத் தேயத் தாக்கத்தைக் கொண்டதாகவும், இஸ்லாமிய கட்டடங்கள் இஸ்லாமியப்பாணிகளை மீறாததாகவும் காணப்படுகின்றன. பொதுவியல் கட்டங்கள் சில வாழ்வியல் கட்டங்கள் என்பன கூட சுதேசியத்தன்மை பெறவில்லை. பெரும்பாலும் இதில் ஈடுபடுகின்ற கட்டட நிர்மானிப்பாளர்கள் உலகில் உள்ள பொதுவான அமைப்புக் கலைக் கையாழ்கின்றார்கள்.

மட்டக்களப்பில் பல வகையான கட்டடங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றினைப்பட்டியறப்படுத்துகின்ற போது நாம் பின்வரும் வகையில் அமைத்துக் கொள்ளலாம். இந்த வகைப்பாட்டிலே இதுவரை நாம் கட்டடங்கள் என்பார்க்காத விடயங்களும் அடங்குகின்றன.

a. இந்துக் கோயில்கள்.

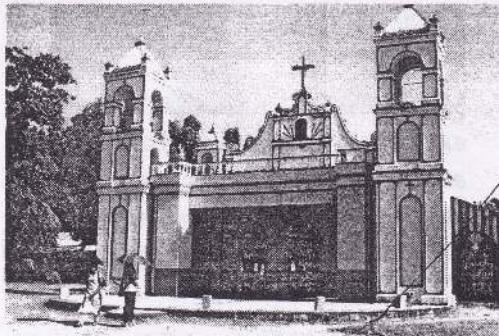
i. குகைகள் பற்றிய தகவல்கள்

ii. அழியும் பொருட்களாலன் சபங்குப் பந்தல்கள்

iii. மட்டக்களப்பிற்கு இந்தியர்கள் வந்து அமைக்கின்ற கோயில்கள்.

iv. அவற்றினைப் பிரதியெடுக்காது சுதேசிகள் அமைக்கின்ற கோயில்கள்.

b. கிறிஸ்தவக் கோயில்கள் தொடர்பாக பின் வரும் விடயங்கள் கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

- i. இவை மேலெத்தியப்பானி கொண்டவை.
- ii. பொருளாதார நிலை காரணமாக சில தேவாலயங்கள் மரபுகளைக் கடந்து தேவைக்காக அமைக்கப்பட்டவையாகவும் உள்ளன.
- iii. சில தேவாலயங்களில் தாமரைப்பூவின் பயன்பாடு போன்ற கதேசியத் தன்மைகளின் கலப்பையும் காணலாம்.
- c. இல்லாமிய பள்ளிவாசல்கள் அந்தந்த சமூகங்களின் பொருளாதார நிலைகளுக்கு ஏற்ற அளவுடையனவாக ஆனால் இல்லாமிய மரபுகளை மீறாததாகக் காணப்படுகின்றன.

d. இல்லிடங்கள்.

- i. மீனவக்கிராமக் குடிசைகள் தென்னை ஒலை இழைத்த மட்டை, கம்புகள் போன்று

எவற்றைக் கொண்டு அமைக்கப்படுகின்றன. இவற்றில் மண்டபம், விறாந்தை, ஒத்தாப்பு, அடுப்படி முக்கியமாக எல்லா வீடுகளிலும் காணப்படும்.

ii. படுவான்கரைக் களிமன் வீடுகள்

iii. நிவாரண அல்லது வீட்டுத்திட்டக் கட்டடங்கள்.

iv. கல்வீடுகள்: இந்தப் பதப்பிரயோகம் குறிப்பானதொரு வீட்டு வகையைக் குறித் துக் காட்டுகின்றது. இதில் மூன்று வகையுண்டு

1. தேவையை மட்டும் கருத்தில் கொண்டோரின் வீடுகள் (சாதாரண பொருளாதார வளம் படைத்தோரும் பொருளாதார வளம் படைத்தோரும் இதில் அடங்குவார்கள்)

2. பொருளாதார வசதிகுறைந்த ஆனால் பண்பாடுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்த வீடுகள். இங்கே வீடு பண்பாட்டு அம்சங்களையும், மத நம்பிக்கைகளையும் பேணுவதாக காணப்படும்.

3. பிரமாண்டமான வீடுகள் பொதுவாக பண்பாட்டு விடயங்களைப் பேணுகின்ற அதேவேளை பொதுவான கட்டடக்கலைப் பாணிகளைப் பிழைந்துவதாகவும் அமையும்.

e. பாடசாலைகள்

f. பொதுமக்கள் கட்டடங்கள்

(வைத்தியசாலை, புகையிரத நிலையம், பஸ்தரிப்பு நிலையங்கள்)

g. வங்கிகள்

h. வர்த்தகக் கட்டடங்கள்

i. வெள்ளையர்களால் வடிவமைக்கப்பட்ட கட்டடங்களில் அவர்களின் கட்டடக்கலை மரபுகளின் செல்வாக்குள்ளது. மட்டக்களப்பைப் பொறுத்தவரை கோட்டை, கல்லடிப்பாலம், சில கிறிஸ்தவக் கோயில்கள் போன்ற விடயங்கள் இதில் தனியிடம் பெறுகின்றன.

j. வீதி நிர்மாணம்

k. பாலங்கள் மட்டக்களப்புக்கு முக்கிய மாக அழுகு சேர்ப்பவையாக உள்ளன. போக்குவரத்து வளர்ச்சியடைய பல பாலங்களும் அமைக்கப்படுகின்றன. மட்டக் களப் பானது களப் பினால் குழப்பட்டுள்ளதன் காரணமாக அனேக பாலங்கள் தேவைப்படுகின்றன. அதே வேளை இவை நீரின் மேலால் அமைக்கப் படுகின்றமை தனியழகையும் தருகின்றன.

மேலே நாம் கண்ட இந்த வகைப்பாடுகள் அனைத்தையும் பின்வருமாறு நான்கு வகைக் குள் அடக்கலாம். இத்தகைய காலப்பிரிப்பின் தனித்துவங்களும் இங்கே கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டும்.

1. காலனித்துவ காலத்துக்கு முற்பட்ட கட்டாங்கள்: காலனித்துவம் தன்னுடைய பாணிகளில் தன்னுடைய தேவைகளுக்கு கமைவான கட்டாங்களை அமைத்தன. அவ்வாறான கட்டாங்கள் மட்டக்களப்புக் கட்டடக்களை வரலாற்றிலே புதிய பாணிகள், பிரமாண்டமான தோற்றும், புதிய தொழில்நுட்ப அறிமுகம் என்ற வகையில் தமிழ்ப்பெறுமதி. பெறுகின்றது. ஆயின், அதற்கு முன்னர் மட்டக்களப்பில் சிறப்பு மிக்க கட்டங்கள் இருக்கவில்லையா? என்கின்ற வினா எழுகின்றது. இன்றும் புனருத்தானம் பெற்று பழமை முழுமையாக அறிந்துவிடவில்லை என்பதற்கு சான்று பக்கின்ற இந்தக் கோபில்கள் சில, பழைய கட்டாங்களின் ஏச்சங்கள், ஆய்வியாளர்களின் தரவுகள் அவர்களின் கட்டாங்களும் இருந்திருக்கலாம் எனத் தோற்றுவிக்கப் படுகின்ற ஊகங்கள், நீண்ட காலமாக பயில் நிலையிலுள்ள சுதேசியத் தன்மை கொண்ட வீடுகள் போன்றன இதற்கு சான்றாக அமைகின்றன. இவற்றுள் வீடுகள் முக்கிய கவனத்துக்குரியன. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட வீட்டு முறைகள் குறிப்பாக களிமண்வீடுகள் மற்றும் மணைனான நிலழும் தென்னை ஒலை மட்டையும் கொண்ட வீடுகள் சுதேசியத் தன்மைக்கு சான்றாக அமைகின்றன.

2. காலனித்துவகாத்தின் தாக்கங்களால் தோன்றிய மதவியல், வாழ்வியல் மற்றும் பொதுவியல் கட்டடங்கள். வீடுகளிலுள்ள கிறாதி முறை மேலைத்தேயத் தாக்கம் கொண்டவை.

3. சுதேசியக்கட்டடங்களின் வளர்ச்சியை யும் காணலாம். அதாவது, முன்னர் அழியக் கூடிய மூலப்பொருட்களால் அமைக்கப்பட்ட வீடுகள் அதே அமைப்பு முறை மாற்றமல் நிறந்தரமான மூலப்பொருட்களால் அமைக்கப்படுகின்றன.

4. துற்காலக்கட்டங்கள் என்கின்ற முறையில் பல மாதிரி வீடுகள் வெளி மாவட்டங்களில் நவீனமாக அமைக்கப்படுகின்ற கட்டடங்களை அடிப்படையாக வைத்து அமைக்கப்படுகின்றன. இந்த அமைப்புக்களுக்கு மக்களைப் பழக்கப்படுத்துவதில் ஒப்பந்தக் காரர்கள், வீட்டுப்பட வரைஞர்கள் முக்கிய பங்கெடுக்கின்றார்கள்.

மேற்கொண்ட விடயங்களை வைத்துப் பார்க்கின்ற போது மட்டக்களப்பின் சுதேசியகட்டடக்கலைக்கான சவால்கள் அதிகரித்துள்ளதைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது. மட்டக்களப்பில் நடைபெற்ற அனர்த்தங்கள் பல்லை கல்வீடுகளைக் கட்டத் தூண்டியுள்ளது. (கணாமி, சூராவளி, வெள்ளம்) அல்லது தொண்டர் அமைப்புக்களும் பல வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுத்துள்ளன. வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று வந்தவர்கள், மற்றும் பகட்டு விரும்பி கள் பணம் செலவிட்டேனும் கல்வீடு களைக் கட்டுகின்றார்கள். காட்டுக்கம்புகளுக்கு விதிக்கப்பட்ட தடை சீமீந்து, கொங்கிறிற்றுத் தூண்களுக்கு மக்களைப் பழக்கப்படுத்துகின்றது. ஒலை மட்டையில் திருப்தியின்மையும் தகரம் போன்ற பிரதிப் பொருட்களின் பாவனையும் ஒலை வீடுகளைக் குறைத்து விட்டன. எனவே, ஒலையட்டை இழைத்து வாழ பவர்கள் அத்தகைய தூழிலைக் கைவிட்ட மையால் ஒலை வீடுகள் மேலும் அருகிப் போகின்றன.

மட்டக்களப்பின் மரும் மாற்றமும்

திருமதி. எனபி வலன்ரீணா பிரான்சில்

தொழில்கள்

அறிமுகம்:

இலங்கையிலுள்ள மாகாணங்களுள் ஒன்றான கிழக்கு மாகாணத்தில் மட்டக்களப்பு மாவட்டம் அமைந்துள்ளது. இம் மாவட்டத்தில் ஏறாவூர்ப் பற்று, ஏறாவூர் நகரம், காத்தான் குடி, கோற்றைப் பற்று, கோற்றைப் பற்று மத்தி, கோற்றைப் பற்று வடக்கு, கோற்றைப் பற்று மேற்கு, கோற்றைப் பற்று தெற்கு, மண்முனை வடக்கு, மண்முனைப் பற்று, மண்முனை தெற்கு - தென் எருவில் பற்று, மண்முனை தென்மேற்கு, மண்முனை மேற்கு, போரத்வுப் பற்று என்னும் 14 பிரதேச செயலாளர்.

பிரிவுகள்
உள்ளன. அவற்று

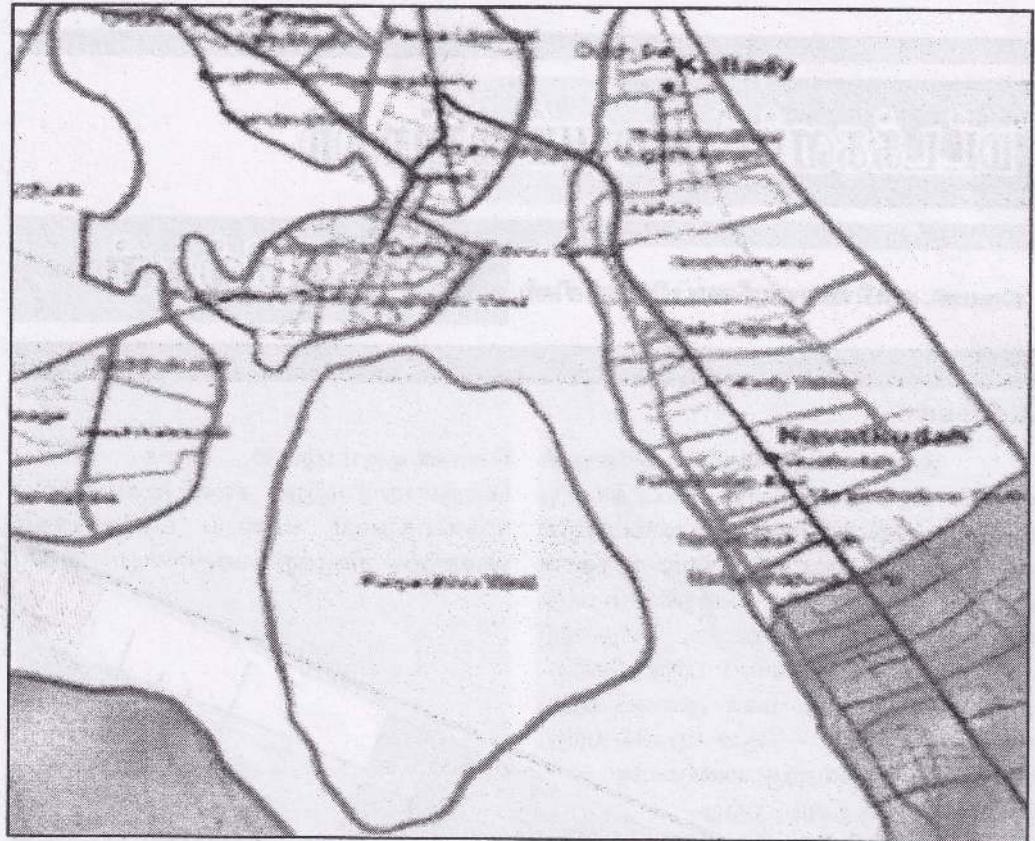
யள் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் முக்கியமான பிரதேச செயலாளர் பிரிவாக மண்முனை வடக்கு பிரதேசம் அமைந்துள்ளது. இப் பகுதி மட்டக்களப்பின் பிரதான நகரான மட்டக்களப்பையும் அதன் புறநகர்களையும்

கொண் டிருப்பதால் சமூக, சமய, பொருளாதார மற்றும் கல்வி ஆகியவற்றில் முக்கியத்துவம் உடைய பிரதேசமாக வரலாற்றில் திகழ்ந்து வந்துள்ளது.

மண்முனை வடக்குப் பிரதேசம்

மண்முனை வடக்குப் பிரதேசம் சமார் 36.4043 சதுர கிலோ மீற்றர் பரப்பளவைக் கொண்டது. அத்துடன் பின்வரும் 48 கிராம சேவகர் பிரிவுகளை உள்ளடக்கியுள்ளது.

மஞ்சந்தொடுவாய் தெற்கு, மஞ்சந்தொடுவாய் வடக்கு, நாவற்குடா தெற்கு, நாவற்குடா கிழக்கு, நாவற்குடா, கல்லடி, நொச்சிமுனை, கல்லடி உப்போடை, கல்லடி வேலுார், நாவலடி, கல்லடி முகத்துவாரம், திருச்செந்தூர், டச்பார், அமிரதகழி,

மண்முனை வடக்குப் பிரதேசம்

மாமாங்கம், இருதயபுரம் கிழக்கு, பாலமீன் மடு, புன்னைச் சோலை, திராய்மடு, கூளா வடி, ஞானகுரியம் சதுக்கம், பாரதிபுரம், கூளாவடி கிழக்கு, திசவீரசிங்கம் சதுக்கம், வெட்டுக்காடு, கொக்குவில், சத்துருக்கொண்டான், கருவேப் பங்கேணி, பெரிய ஊறணி, பனிச்சையடி, இருதயபுரம் மேற்கு, சின்ன ஊறணி, ஜயந்திபுரம், இருதயபுரம் மத்தி, தாண்டவன் வெளி, அரசடி, தாமரைக்கேணி, கோட்டை முனை, பெரிய உப்போடை, புளியந்தீவு தெற்கு, புளியந்தீவு மேற்கு, புளியந்தீவு மத்தி, புளியந்தீவு கிழக்கு, தியிலதீவு, திருப்பெருந்துறை, வீச்கக் கல்முனை, புதுநகர், சேத்துக்குடா ஆகிய னவே அவையாகும்.

இப்பிரதேசம் 96 ஊர்களை உள்ளக்கிடியுள்ளது. 92120 மக்கள் தொகை யினர் இங்கு வசிக்கின்றனர். இவர்களுள் 44165 பேர் ஆண்களாவர். 47955 பேர் பெண்களாவர். புளிலிப்பங்களின் படி (2011) சின்ன ஊறணிப் பகுதியிலேயே அதிகமான மக்கள்

வசிக்கின்றனர். சுமார் 113 குடும்பங்களைச் சேர்ந்த 4696 பேர் இங்கு வசிக்கின்றனர்.

மண்முனை வடக்குப் பிரதேசம் பல்வேறு சிறப்புக்களைத் தன்னகத்தே கொண்டது. மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் பிரதான நிலையங்களுட் பெரும்பாலானவை இப்பகுதியிலேயே அமைந்துள்ளன. உதாரணத்திற்குச் சிலவற்றைக் கூறலாம்.

மாவட்ட நீதிமன்றம், மேல் நீதிமன்றம், மாவட்ட தேசிய இளைஞர் சேவைகள் மன்றம், வீதி அபிவிருத்தி அதிகார சபை, ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை, திறந்த பல்கலைக்கழகம், கிழக்குப் பல்கலைக்கழக சௌக்கிய பராமரிப்புப்பீடம் (மருத்துவம்), நிலதுளவைத் திணைக்களம், பிரதம தபால் அலுவலகம், வனவளத் திணைக்களம், மாவட்ட பொலிஸ் அத்தியட்சகர் அலுவலகம், மோட்டார் வாகனப் போக்குவரத்து அலுவலகம், மட்டக்களப்பு மாவட்ட ஆயரில்லம், இராமகிருஷ்ண மிஷன், தொழில் அலுவலகம், புகையிரத நிலையம், போதனா வைத்திய

சாலை, மாநகரசபை அலுவலகம், கச்சேரி, மின்சாரசபை, கடற்றெழுப்பு திணைக்களம், சிறைச்சாலை முதலானவை. இத் தொழில் நிலையங்களில் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த பெரும்பாலானோர் தொழில் புரிகின்றனர்.

நோக்கம்:

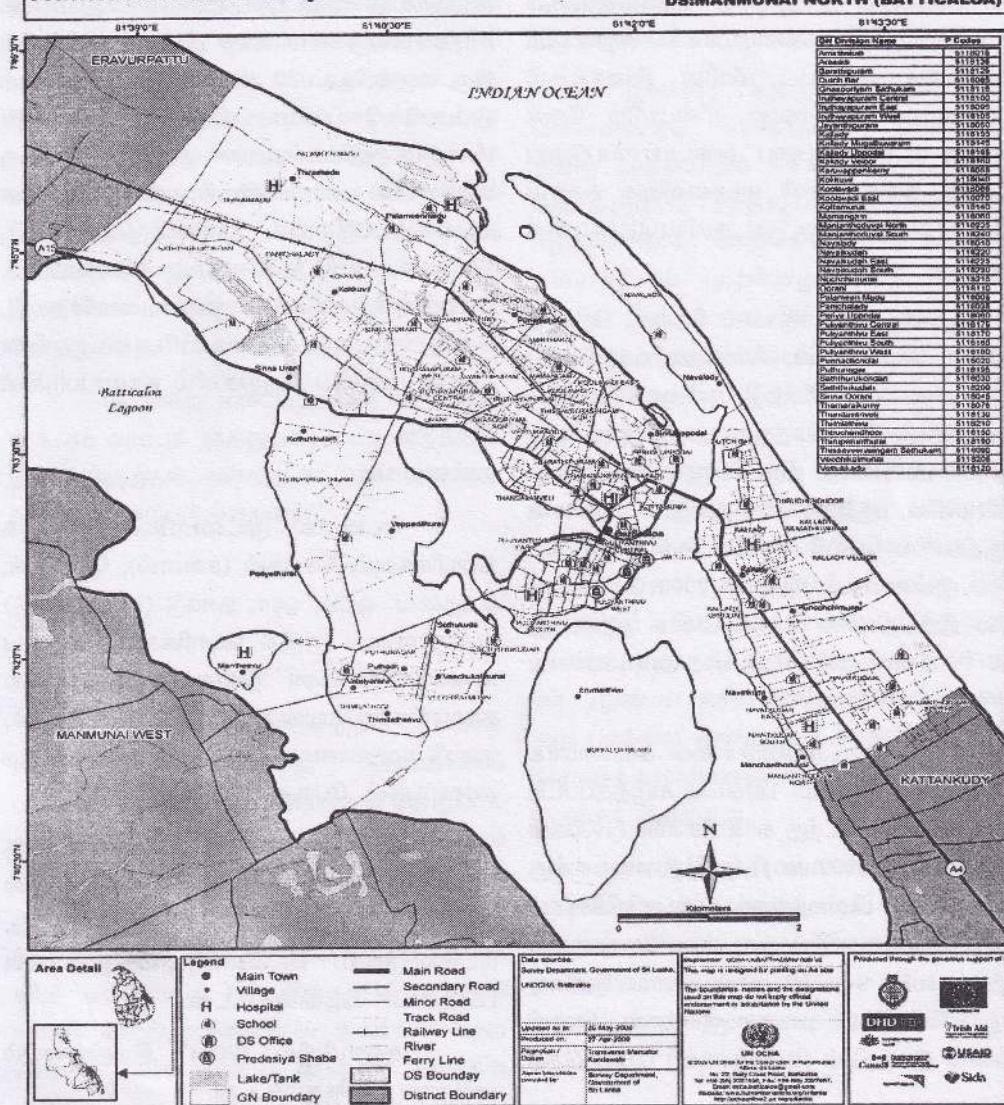
1950 தொடக்கம் இற்றை வரை இப்பிரதேசத்தின் தொழில் நிலைமைகள் குறித்து நோக்குவதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பிரதேச செயலகங்கள் பின்னரே உருவாக்கப்பட்டிருப்பினும் அது உருவாக்கப்படுவதற்கு முன்னரான காலம் குறித்த பதிலில் இக் குறித்த பிரிவில் உள்ளாடங்கும் அண்ணளவான நிலப்பகுதி இங்கு கருத்திற் கொள்ளப்படுகின்றது என்பது குறிப்பிற்குரியது.

மீன்பிடி, விவசாயம், பயிர்ச்செய்க்கை, தச்சத் தொழில், கலைத்தொழில், நெசவு, சிகையலங்காரம், சலவைத் தொழில், பொறுதொல்லர் தொழில், சுண்ணாம்பு கடுதல் மற்றும் அரசு, அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களில் தொழில் என இவ்விடயம் பகுத்து நோக்கப்படும்.

Administrative Map

**District: Batticaloa
DS:MANMUNAI NORTH (BATTICALOA)**

மீன்பிடிகள்:

இப் பிரதேசத்தின் பிரதான தொழில் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை மீன்பிடியோகும். மட்டக்களப்பு வாவியும் கடற்பகுதியும் இப்பிரதேசத்தின் பிரதான தொழிலாக மீன்பிடித் தொழிலை உருவாக்கியுள்ளமை வியப்பிற்குரியதல்ல. தற்காலத்தில் இப் பிரதேசத்தில் பல்வேறு தொழில்கள் விருத்திய டைந்திருப்பினும் மட்டக்களப்பு வாவியையும் கடற் பகுதியையும் சுற்றி வாழுகின்ற மக்கள் இத்தொழிலை மேற்கொண்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மட்டக்களப்பு வாவி மண்முனை வடக்குப் பிரதேசத்தின் வாழ்வாதாரத் தொழிலுக்கும் சுற்றுலாத் தொழிலுக்கும் மட்டக்களப்பின் மகிழமையாகக் கூறப்படும் இன்னிசை எழுப்பும் மீனின் இசைக்கும் காரணமாய் அமைவது. மீன்பாடும் தேன் நாடாக மட்டக்களப்பை அடையாளப்படுத்துவதற்கு இந்த வாவி எந்தளவிற்கு கவாமி விபுலானந்தருக்கு உதவியதென்பதை யாவரும் அறிவர்.

மஞ்சந்தொடுவாய் தெற்கு, நொச்சி முனை, கொக்குவில், சின்ன ஊறனி, பெரிய உப்போடை, பாலமீன்மூடு, புன்னைச்சோலை, அமிர்தகழி, திருச்செந்தூர், கல்லடி முகத்துவாரம், மாமாங்கம் திருப்பெருந்துறை, வீசுக்ககல்முனை, புதுநகர், சேத்துக்குடா முதலான பகுதிகளில் வசிப்போர் மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஏறத்தான 2000 பேர் வரையில் இத்தொழில் செய்வோராக தற்போது (2011 கணக்கெடுப்பின்படி) அடையாளங்காணப்பட்டுள்ளனர்.

உள்நாட்டுப்பிரச்சினை காரணமாக பாதுகாப்பு வலயம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டிருந்தமையால் கடந்த காலங்களில் (1980கள் தொடக்கம் – 2009வரை) குறித்த எல்லைக்கு அப்பால் மீன் பிழப்பதற்குத் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தமை, கடலில் அடிக்கடி மோதல்கள் ஏற்பட்டதை, 8 – 10 வரையிலான குதிரை வலு கொண்ட படகுகளுக்கான வெளி இணை இயந்திரம் (என்லீன்கள்) பயன்படுத்த

வேண்டியிருந்தமை முதலானவை கடற்றொழிலை வெகுவாகப் பாதித்திருந்தன. அத்துடன் கண்டல் தாவரத்தின் அழிவும்/அழிப்பும் மீன்பிடித் தொழிலில் கடந்த காலங்களில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

1978 குறாவளியின் பாதிப்பால் கண்டல் தாவரங்கள் அழிந்தன. பின்பு நாட்டில் ஏற்பட்ட யுத்த நிலைமைகள் இத்தாவரங்களின் பராமரிப்பில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. குறிப்பாக இப் பாரமரிப்பினை நெறிப்படுத்தி முகாமைத்துவம் செய்வதில் இது தாமதத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. பின்னர் சீடாவும் (SIDA) மன்றவும் (MANRU) மீன் நடுகையில் ஈடுபட்டன. பின்னர் பாதுகாப்புக் காரணங்களுக்காகவென பிரதான வீதிகளின் இரு மருங்கிலும் 30 அடி வரையில் வெட்டித் துப்புருவ செய்யப்பட்டதில் இத்தாவரங்கள் மீன்டும் அழிக்கப்பட்டன. கடந்தேரி குழந்தைகளில் வளரும் இத்தாவரம் மண்முனை வடக்குப் பகுதியில் சத்துருக்கொண்டான், பிள்ளையாரடி, திமிலதீவு, வலையிறவு, மட்டிக்களி, வீசுக்கல்முனை, அமிர்தகழி, சேத்துக்குடா, பெரியஉப்போடை, சீலா முனை முதலிய பகுதிகளில் காணப்படுகின்றன.

நன்மைகள்:

மட்டிறால் முட்டையிடவும், குஞ்ச பொரிக்கவும், செத்தல் (சள்ளல்), செல்வன், உழுவை, ஒட்டி, ஓரா, நண்டு (சட்டி நண்டு) முதலானவை குஞ்ச பொரிக்கவும் தேவையான சீதோஷ்ண நிலையினை கண்டல் தாவரங்கள் வழங்குவதால் மீன், இறால், நண்டு முதலானவைற்றின் பெருக்கத்திற்கு இத்தாவரங்கள் பேருதவி புரிகின்றன.

மீன்பிடித் தொழிலின் மேம்பாட்டிற்கு உதவுவதற்கென நாவலடியில் கடற்றொழில் பயிற்சி நிலையம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. கடலோடுதல், படகோட்டுதல் முதலான பயிற்சிகள் வழங்கப்பட்டன.

சனாமியில் (2004) இந்நிலையம் மற்றாக அழிந்துவிட்டது.

- நாவலடி மக்கள் சனாமியின் பின்னர் திராய்மடுவில் குடியேற்றப்பட்டனர். இவர்கள் பெரும்பாலும் தம் வாழ்வாதாரத் தொழிலாக மீன்பிடித்தலையே கொண்டிருந்தனர். கடலை நம்பி வாழ்ந்த இவர்களின் தொழில் பாதிக் கப்பட்டது. திராய்மடுவில் இருந்து கடற்கரைக்கு தொழிலுக்காக வருவதில் பல சிரமங்கள் ஏற்பட்டன. அவர்கள் குடியேற்றப்பட்ட இடத்தில் அத் தொழிலுக்கான வாய்ப்பும் இருக்க வில்லை. அத்துடன் சந்தை வாய்ப்பிலும் சில சிரமங்களை அவர்கள் எதிர்கொண்டார்கள்.

யுத்தம் முடிவிற்குக் கொண்டுவரப் பட்ட பின்னர் தற்போது கரையோர மற்றும் ஆழ்கடல் மீன்பிடித்தலில் முன்னர் விதிக்கப் பட்டிருந்த நேரம், தூரம் முதலானவற்றில் விதிக்கப்பட்டிருந்த தடைகள் தளர்த்தப்பட்டன. இதனால் மீன்பிடித்தொழில் முன்னேற்றக் ரமாக நடைபெறுகின்றது. உள்ளுர் மக்கள் மட்டுமென்றி வெளி மாவட்டங்களிலிருந்தும் இத்தொழிலுக்காகப் பலர் இங்கு வந்து மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். இந்நிலைமை வேறு பல பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவித்துள்ளமையை மறுப்பதற்கில்லை.

பெண்கள் மீன்பிடித்தலில் உதவுவோ ராகவும் கரப்புக் குத்துதல், மட்டி எடுத்தல், இறால் வடித்தல் அல்லது கட்டுதல் முதலான வற்றிலும் ஈடுபடுகின்றனர்.

விவசாயம்:

நெல்:

இக்குறித்த பிரதேசத்தில் 653 பேர் விவசாயிகளாக தற்போது இனங்காணப் பட்டுள்ளனர். இவர்கள் விவசாயத் தொழிலில் ஈடுபடுவர்கள். கொக்குவில், சத்துருக்கொண்டான், திருப்பெருந்துறை முதலிய பகுதிகளில் வசிப்பவர்களே இவர்களில் அனேகராவர். இப்பகுதிகளில் அமைந்துள்ள வயல் நிலங்களில் மட்டுமென்றி படுவான்கரைப் பகுதியிலுள்ள வயற்பகுதிகளிலும் இவர்கள் நெற்செய்கைகளில் ஈடுபட்டு வந்தனர். கொக்கு

வில், பிள்ளையாரடி, சத்துருக்கொண்டான் முதலான பகுதிகளில் அமைந்திருந்த வயற்காணிகள் தற்போது அபிவிருத்தித் திட்டங்களுக்காக உருமாற்றப்பட்டிருப்பதை இன்று அவதானிக்கலாம். இவ்வயற்காணிகள் விலைக்கு வாங்கப்பட்டு அரசு மற்றும் தனியார் கட்டிடங்கள் அதில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இப் பகுதியில் மிகப் பழங்காலத்தில் விவசாய நடவடிக்கைக்கென பயன்படுத்தப்பட்ட குளம் ஒன்று இருந்திருக்கின்றது என்பதனை அப் பகுதியில் இன்றும் கைவிடப்பட்ட நிலையில் தூரந்து போயிருக்கும் குளமொன்று காணப்படுவதனைக் கொண்டு ஊகிக்க இடமுள்ளது.

முன்னர் சத்துருக்கொண்டான், பிள்ளையாரடி, கொக்குவில், திருப்பெருந்துறை வலையிறவு கல்லடித்தெரு, புதூர், கொக்குவில் முதலான பகுதிகளிலும் நெற்செய்கை மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தது. புளியந்தீவில் (தற்போது புனித சிசிலியா தேசிய பாடசாலையின் ஒரு பகுதியாக அமைந்துள்ளதும் கோவிந்தன் வீதி மற்றும் மகிழ்தெருவை இருபக்க எல்லைகளாகக் கொண்டுள்ளதுமான பகுதி : முன்னர் கொய்யாவளவு என அழைக்கப்பட்ட பிரதேசம்) 1940 களிலிருந்து 1970களின் இறுதிப் பகுதி வரை நெற்செய்கை ஒரு குறிப்பிட்டாவு நிலப்பரப்பில் அங்கு வசித் தோரால் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தமை நினைவுக்கரத்தக்கது. அங்கு சுமார் 60 அடி விட்டமுடைய பாரிய கிணறு ஒன்றும் வயலின் மறு புறத்தில் அதைவிடச் சுற்றுச் சிறியதான் சொறிக்கல்லிலாலான கிணறு ஒன்றும் முன்னர் இருந்தது.

அபிவிருத்தி, மக்கள் குடியேற்றம், குடும்பங்கள் அமைக்கப்பட்டமை, அரசு மற்றும் தனியார் கட்டிட வில்தரிப்பு போன்ற காரணிகளால் முன்னைய வயற் பகுதிகள் யாவும் மாற்றமுற்று அழிந்து போயின.

இதனால் இங்கு பரம்பரையாகவும் மற்றும் தொழிலுக்காகவும் விவசாயத்தினை மேற்கொள்வதற்காக படுவான்கரைப் பகுதி களிலுள்ள வயல்நிலங்களுக்கு இங்குள்ள மக்களில் சிலர் செல்வர். இங்கிருக்கும் சில வசதி படைத்தோருக்கு படுவான்கரையில் வயற் காணிகள் உள்ளன. அவர்கள் அதனைக் குத்தகைக்கு விடுவதும் உண்டு. அதேவேளை தாமே விவசாயச் செய்கையினை மேற்கொள்வதுமண்டு. ஏனைய தொழில்களில் உள்ளமையைப் போலவே முன்னர் பயன்படுத்தப்பட்ட பாரம்பரிய கருவிகள் மற்றும் முறைகள் மறைந்து போக நவீன கருவிகளின் பயன்பாடு அதிகரித்து ஸ்தாது. முன்னர் இத் தொழிலுக்கு அதிகம் பேர் தேவைப்பட்டனர். அவர்களுக்கான வாழ்வாதாரத் தொழிலாகவும் அது இருந்தது. ஆனால் இன்று வசதி படைத்த சிலருக்கு இது பிரதான தொழிலாக அன்றி தம் பொருளாதார வளத்தை மேம்படுத்துவதற்கான இரண்டாம் நிலைத் தொழிலாக மாறியுள்ளது. அத்துடன்நவீன கருவிகளின் அதீப் பயன்பாடு இத் தொழிலை நிரந்தர மாக மேற்கொள்ள முடியாதவாறு விவசாயக் கூலித்தொழிலாளிகளைப் புறந் தள்ளிப்பிருப்பதும் மறுக்க முடியாததாகும்.

சிறு பயிர்ச்செய்கை:

மரமுந்திரிகைச் செய்கை:

மட்டக்களப்பு மரமுந்திகைக்குப் பெயர் போன பிரதேசமாகும். மண்முனை வடக்குப் பிரதேசத்தில் முன்னர் இருதயபுரம், சின்ன ஊறணி, மஞ்சந்தொடுவாய், நாவற் குடா முதலான பகுதிகளில் இச்செய்கை ஒரளவு காணப்பட்டது. பிரதேச அபிவிருத்தி, வீதி அபிவிருத்தி மற்றும் கட்டிட நிர்மாணம் போன்றவற்றால் இங்கு மரங்கள் அழிக்கப் பட்டமையாலும் 1978ம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட சூறாவளியினால் இம்மரங்கள் பாதிக்கப்பட்ட

மையாலும் இச்செய்கை இப்பகுதியில் அருகிப்போடியுள்ளது.

தன்னைச்செய்கையும் இப்பிரதேசத்தில் குறிப்பிடத்தக்களவு உள்ளது.

நகைத்தொழில்:

மட்டக்களப்பு நகரில் நகைத் தொழிலகங்கள் அநேகம் காணப்பட்டாலும் இதன் உரிமையாளர் பெரும்பாலானோர் மண்முனை வடக்கு பிரதேசத்திற்கு வெளியே வசிப்பவர்களாவர். சுமார் 200 பேர் வரையில் இத்தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். முன்னர் இத் தொழில் குறிப்பிட ஒரு ஈதியினருக் குரியதாக இருந்தது எனினும் தற்போது அவ்வாறில்லை. பொற்கொல்லர் பெரும்பாலும் பிறப்பிரதேசங்களிலிருந்து இங்கு வந்து குடியேறியுள்ளனர்.

தச்சுக் கொழில்:

தச்சு வேலைகளில் பறங்கியர் இனத்தவர் மிகச் சிறப்பாக ஈடுபட்டு வருகின்றனர். தற்போது தச்சுக் கொழில் பரவலாக இப்பிரதேசத்தின் பல பாகங்களிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தாலும் முன்னர் பறங்கியர் வாழ்ந்த பகுதிகளில் குறிப்பாக சின்ன உப்போடை, புளியடிக்குடா, டச்பார், களாவடி, மாமாங்கம் முதலான பகுதிகளில் இத் தொழில் சிறப்பாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தன. கல்லடி வேலுார், திருச்செந்தூர், மாமாங்கம், புன்னைச்சோலை, களாவடி, கொக்குவில் பனிச்சையடி, சின்ன ஊறணி, பெரிய உப்போடை ஆகிய பகுதிகளில் தற்போது இத் தொழில் பலரின் வாழ்வாதாரத் தொழிலாக உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. 2004 இல் ஏற்பட்ட கணாமி அனர்த்தத்தின் பின்னர் டச்பார் பகுதியிலிருந்த பெருந்தொகையான பறங்கிய இனத்தவர் பனிச்சையடிக் கிராமத்தில் குடியமர்த்தப்பட்டனர். தற்போது பனிச்சையடியில் இத் தொழில் சிறப்பற்று விளங்க இவர்களே காரணமாயுள்ளனர்.

சிகையலங்காரத்தொழில்:

இத்தொழில் பெரும்பாலும் குறிப் பிட்ட சாதியினருக்குரியதாகவே காலங் காலமாகச் செய்யப்பட்டு வந்துள்ளது. முன்னர் வீடுகளுக்குச் சென்று இத் தொழில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தது. தற்போது இதற்கென அமைக்கப்பட்ட தொழில்களில் நடைபெறுகின்றது. நவீன முறையிலான வழிகள் இத்துறையிலும் பின்பற்றப்பட்டு வருவதுடன் பரம்பரையாகவன்றி சில விசேஷ பயிற்சி பெற்றவர்களும் இத்தொழிலை பல்துறைகளையுள்ளடக்கியதான் முறையில் விஸ்தரிப்புச் செய்து இத்தொழிலை மேற்கொள்வதைக் காணமுடியும்.

அரசடி, புன்னைச்சோலை ஆகிய இடங்களிலும் முன்னர் இத்தகையோர் வாழ்ந்து தம் தொழிலை மேற்கொண்டிருந்தனர். மட்டக்களப்பில் 2ம் வட்டாரம் 80 வீதம் இத் தொழிலை பாரம்பரியமாகச் செய்து வந்தோரின் குடியிருப்பாக முன்னர் விளங்கி யது. எனினும் கல்வி மற்றும் பாரம்பரியத் தொழிலை மேற்கொள்வதில் அல்லது தொடர்ந்து முன்னெடுக்க இளந்தலை முறையினர் விரும்பாமை, தொழிலைத் தமது அடுத்த சந்ததியினருத்தக்கு முத்த சந்ததியினர் அளிக்க விரும்பாமை, கல்வியிலும் பொருளா தாரத்திலும் முன்னேற ஆர்வம், அரச தொழிலில் நாட்டம் ஏற்பட்டமை முதலான காரணிகளால் பாரம்பரிமாகத் தற்போது இத் தொழில் செய்யப்படுவது மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சீவல் தொழில்:

தென்னை, பனை ஆகியவற்றின் கள் விற்பனை முன்னர் அதிகமாயிருந்தது. கள்ளஞ்சுத் தவறனைகள் இங்கு பரவலாகக் காணப்பட்டன. தவறனைகள் தற்போது இல்லாமல் போய்ன்து. கள்ளிறக்குதல் பாரம்பரியத் தொழிலாகவோ அன்றேல் விருப்பத்திற்குரிய தொழிலாகவோ இன்று மேற்கொள்ளப்படுவதில்லை. குறாவளி

மரங்களை அதிகமாக அழித்தமையும் இத் தொழில் பாதிப்படைவதற்குப் பிரதான காரணியாகும். அத்துடன் பரம்பரையாக இத் தொழிலைச் செய்வதில் ஈடுபாடு அற்றுப் போயுள்ளது. முன்னர் குறிப்பிட்ட காரணிகளே இதிலும் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ள மையைக் காணலாம்.

நெசவு

நெசவுத் தொழில் மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையினராலேயே இப் பிரதேசத்தில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. கூமார் 50 இற்கும் மேற்பட்டோர் குறிப்பாகப் பெண்கள் அதிகமாக இத் தொழிலில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். கல்லழியில் நெசவு நிலையம் ஒன்று அமைந்துள்ளது.

சலவைத் தொழில்:

இதுவும் குறிப்பிட்ட சாதியினரால் முன்னர் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அரசடி, கொக்குவில், மணல்பிட்டி, புன்னைச்சோலை முதலான இடங்களில் இத் தொழில் புரிவோர் வாழ்ந்தனர். எனினும் தற்போது இச்சேவை வெகுவாகக் குறைந்துள்ளது. வீடுகளுக்கு முன்னர் வந்து துணிகளைப் பெற்றுக் கொள்வதும் மீள ஒப்படைப்பதுமான பணி தற்போது வெகுவாகக் குறைந்துள்ளது. ஏற்ததாழ இந்நிலைமை அருகிப்போயுள்ள தென்றே கூறலாம். நவீன இயந்திரங்களின் வசதி (Washing Machine, Iron Box), மற்றும் பிரத்தியேகமான இடங்களில் இச்சேவை வழங்கப்படுதல் (கடைகளில் மின் அழுத்தி களின் துணைகொண்டு வழங்கப்படும் சேவை) முதலானவற்றாலும் பரம்பரையாக இத்தொழில் செய்வதில் முற்குறித்த காரணிகளால் ஏற்பட்ட மாற்றம் காரணமாகவும் இத் தொழில் தற்போது குறைவடைந்துள்ளது.

சுண்ணாம்பு சுடுதல்:

பொதுச்சந்தை அமைந்துள்ள பகுதி யிலும் மோர்சாப்பிட்டிப் பகுதியிலும் முன்னர்

இத் தொழில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதுவும் குறிப்பிட்ட சாதியினரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொழிலாகவே இருந்தது. எனினும் தற்போது இப்பகுதியில் இத்தொழில் மேற்கொள்ளப் படுவதில்லை.

அரசு தொழில்கள்:

ஆசிரியர்கள்:

இப் பிரதேசத்தில் வாழ்வோருள் ஏறத்தான் 2000 பேர் ஆசிரியர்களாக உள்ள தாக புள்ளிவிபரம் கூறுகின்றது. கல்லடி(161), பெரிய உப்போடை (138), ஞானகுருயம் சதுக்கம் (108) முதலான பகுதிகளில் ஏனைய பிரிவுகளைவிட அதிகமானோர் இத் தொழிலைப் புரிபவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

இதனைவிட மருத்துவர்கள், பொறி யிலாளர்கள், ஏனைய அரசு உத்தியோகத்த வர்களும் கணிசமான அளவு உள்ளனர்.

புளியந்தீவுப் பகுதியில் மிக அதிகமானோர் அரசு தொழிலாளர்களாக உள்ளனர்.

அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களில் தொழில்கள்

கனாமியின் பின்னர் பிரதேச அபிவிருத்தி தொடர்பான நடவடிக்கைகளுக்காகவும், புனருத்தாரண நடவடிக்கைகளுக்காகவும் அரசசார்பற்ற நிறுவனங்கள் பாரிய அளவில் தம் பங்களிப்பினை வழங்கி யிருந்தன. இத்தகைய நிறுவனங்கள் புற்றிசல் போன்று அதிகமாகத் தோன்றின. இவற்றின் அபரிமிதமான வளர்ச்சி பல மக்களை தொழில்புரிவோராக உள்வாங்கியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. EHEAD, NRC, SAVE THE CHILDREN, RED CROSS, WORLD VISION, ICRC, UNHCR, UNICEF, CARITHAS முதலானவை அவற்றுட் சிலவாகும்.

மாந்திரிகத் தொழில். முறிவு வைத்தியம், ஆயுள்வேத வைத்தியம், வெல்டிங், சுயதொழில் ஆகியவும் இங்கு மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

தற்போது சிற்றுண்டிகள் மற்றும் காலை மாலை உணவுக்காக இடியப்பம், அப்பம், பிட்டு முதலியவற்றைத் தம் வாழ வாதாரத் தொழிலாகக் கொண்ட பெண்கள் பலர் இங்கு வாழ்கின்றனர். கணவர்களை அல்லது ஆண்பிள்ளைகளை இழந்த பெரும் பாலான குடும்பங்களில் இந்நிலைமையைக் காணலாம். அத்துடன் கணவர்களின் உழைப்பின் போதாமை அல்லது வருமானங்களிற் பெரும்பகுதியை அவர்கள் (குடும்பத் தலைமையை ஏற்றுள்ள ஆண்கள்) தம் தனிப்பட்ட செலவுகளுக்குப் பயன்படுத்துதல் முதலான வையும் இந்நிலையில் கூடுதலான தாக்கத் தைச் செலுத்துகின்றன. தற்போது இய்குதியில் சுற்றுலாத் துறையில் அபிவிருத்தி காரணமாக சிலருக்கு வேலை வாய்ப்புக்கள் கிடைத்துள்ளமையையும் குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது. கல்லடி, முகத்துவாரம், கோரியடி - வெளிச் சவீட்டுப் பகுதிச் சத்துருக்கொண்டான் விவசாயப் பண்ணை மற்றும் பறவைகள் சரணாலணையம் முதலான வற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

தோகுத்து நோக்குமிடத்து மன்முனை வடக்கு பிரதேசம் மட்டக்களிப்பு மாவட்டத்தின் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கேந்திர நிலைமையாகத் திகழ்கின்றது. தொழில் நிலைமையைப் பொறுத்தவரை மிக முக்கிய நிலைமைங்களும் நிறுவனங்களும் இங்கு அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஈட்டக்களப்பின் மரபும் மாற்றமும்

எஸ். மோசேஸ்

தொடர்பாடல்

LD டெக்களப்பின் தொடர்பாடல் என்ற விடயம் ஆழமான நீண்ட ஆய்வுக் குரிய பொருளாகும். அதனை ஒரு சிறிய கட்டுரைக்குள் கொண்டுவர முடியாது. அதனால் காலம், காலச்செல்வாக்கு, புல்யாடு, தொழில்நுடபம், பங்கேற்போர் போன்றவற்றின் அடிப்படையில் பரந்து விரிந்து செல்லும் பன்முகப் பார்வைக்குரிய மட்டக்களப்பின் தொடர்பாடலுக்கு எனது பார்வையிலான பன்முகப்பட்ட ஒரு அறிமுகக் குறிப்பை மட்டுமே தர முயல்கிறேன்.

அறிமுகம்: ஒருவர் தன்னுடைய எண்ணாங்க ணையும்

அறிய முடிகின்றது. காலந்தோறும் மக்கள் ஒருவரோடொருவர் ஏராளமான தகவல்களைப் பரிமாறியுள்ளனர். அதனால் தொடர்பாடலானது ‘தகவல் தொடர்பாடல்’ என பரினமித்துள்ளது. மனிகள் விழித்துக்கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் சுமார் 80 சதவீகிதத்தைத் தகவல்

நோக்கங்களையும் மற்றும் நோருவருடன் அல்லது பலருடன் பகிர்ந்து கொள்வதே தொடர்பாடலின் அடிப்படை. அது தகவல், கருத்து, உணர்ச்சி என அமையும். மனித குலம் தோன்றிய காலம் முதல் இது இடம் பெற்று வந்துள்ளதை வரலாற்றினுடோக்கு மன்றில் எம். கலைகளை கண்ணன மதிப்போம்.

தொடர்பாடலில் செலவிடுவதாக ஆய்வுகள் கூறுகின்றன. தொடர்பாடலின்றி மனிதன் மட்டுமல்ல உலகமே இயங்க முடியாது என்ற நீண்ட கால தத்துவங்களையும் தாண்டி குரியமண்டலமே இயங்க முடியாது என்ற நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. 1967ல் ஆம் ஸ்ட்ரோங் நிலவில் காலாடுவைத்தார். தொடர்பாடலை பூரிக்கு வெளியே எடுத்துச் சென்றார். 2012 ஒகஸ்ட் 5^{ம்} திகதி ‘கியூரியோசிற்றி ரோபோ’ விண்கலம் பூரியின் நாசாவில் இருந்து செவ்வாய் கிரகத்திற்கு சென்றிறங்கி அங்குள்ள தகவல்களை

ஒவி மற்றும் ஒளி வடிவங்களில் பூமிக்கு (நாசாவுக்கு) அனுப்புகின்றது. அதுமட்டு மின்றி செவ்வாயின் நேரத்தினை பூமியிலி ருந்து கணிக்கக் கூடிய வகையில் தகவல் தொடர்பாடல் வளர்ச்சி கண்டுள்ளது. அதன் காரணமாக இனிவரும் காலங்களில் தொடர்பாடல் கோட்பாடுகளும் மிக வேகமாக மாற்ற மட்டையும்.

தகவல் தொடர்பு என்பது அனுப்பு பவரிடமிருந்து பெறுபவருக்குத் தகவல் அனுப்பும் ஒரு செயன்முறையாகும். எந்த வொரு தகவல் தொடர்பிலும் தோற்றுவாய் (Source), தகவல் (message), பெறுநர் (Receiver) ஆகிய மூன்று கூறுகள் (Elements) அமைந்திருக்கும். சமூக மட்டத்தில் இடம் பெறும் தகவல் தொடர்புகளை ஆராய்ச்சி யாளர்கள் வகைப்படுத்தியுள்ளார்கள். தனக்குள் நடைபெறும் தகவல் தொடர்பு (Intrapersonal Communication), இருவருக்கிடையேயான தகவல் தொடர்பு (Intrapersonal Communication) குழுவில் நிகழும் தகவல் தொடர்பு (Group Communication), மொழி யற்ற தகவல் தொடர்பு (Non-verbal Communication), மக்களுடன் நேரடித் தகவல் தொடர்பு (Mass line Communication) என்பவையே அவை. இன்றைய செய்மதி மற்றும் கணினி தொழிலுட்ப செயன்முறையின் காரணமாக ஒளியியல் தொடர்பாடல் (Optical Communication) என்ற புதியதொரு தொடர்பாடல் முறைமையும் அறிமுகமாகியுள்ளது. ஒளிக்கத்திர்களை தொடர்பாடலுக்காக பயன் படுத்துவதன் மூலம் இது மெய்ப்பிக்கப் பட்டுள்ளது. செப்புக் கம்பிகளுக்குப் பதிலாக இங்கு கண்ணாடி இழைகள் பயன்படுத்தப் படுகின்றன.

மட்டக்களப்பில் தகவல் தொடர்பாடல்

மட்டக்களப்பு மண்ணில் மனிதர்கள் வாழுத் தொடங்கிய காலம் எதுவென்பதை அறுதியிட்டு கூற முடியாதுள்ள போதிலும் இங்கு மனித இனம் வாழுத்தொடங்கிய நாள் முதல் தகவல் தொடர்பாடலும் தொடங்கி விட்டது என்பதை உறுதியாகக் கூறலாம். ஏனெனில் சமூக, பொருளாதார, கல்வி, கலாசார, அரசியல் வாழ்க்கைப் பயன்பாட்டுப்

பிரிவு மாற்றங்களும் சீர்திருத்தங்களும் மட்டக்களப்பில் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்று வந்திருக்கின்றன. இவ்வாறானதொரு இயங்கி யல் செயற்பாட்டிற்கு தகவல் தொடர்பாடலே முக்கிய கருவியாக அமைந்துள்ளதை உலக வரலாறுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அவ்வாறான வரலாற்றுச் சான்றுகளினுடோக இதனை உறுதிப்படுத்தலாம்.

தனியொரு நிர்வாக மற்றும் தேர்தல் மாவட்டமாக வகுக்கப்பட்டிருக்கும் மட்டக்களப்பின் வரலாற்றினைப் பற்றி பல ஆய்வுகள் எடுத்துரைக்கின்றன. மட்டக்களப்பு பூர்வீக சரித்திரம் தொடர்பாக பரவலாகப் பெறப்படுகின்ற ஏட்டுப் பிரதிகளும் ‘மட்டக்களப்பு மான்மியம்’ எனும் நாலும் ஈழத்தின் முக்கிய சிங்கர், வங்கர், கலிங்கர் என்போரைக் குறிப்பிடுகின்றன. இவர்களையே முக்குகர் எனவும் இவை அடையாளப்படுத்துகின்றன. மட்டக்களப்பிற்கு முதன்முதல் வந்து குடியேறிய மக்களாகவும் இவர்களையே இவை அறிமுகம் செய்கின்றன. மட்டக்களப்பின் வாவியை அண்டிய பகுதிகளில் மீன்பிடித் தொழிலை மேற்கொண்ட மக்கள் கி.மு. 3ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே வாழ்ந்தமைக்கான சான்றுகளும் உள்ளன. தீமிலர் என அழைக்கப்பட்ட இம்மக்கள் மட்டக்களப்பின் திமிலைதீவு பகுதியை தங்கள் இருக்கையாக்கி குழுவாக வாழ்ந்த சமூகத்தினராக குறிப்பிடப்பிடுகின்றனர்.

இற்கைக்கு இருபத்தைந்தாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இலங்கையில் பழைய கற்கால மக்கள் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். பத்தாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இடைக்கற்கால மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். அப்பொழுது அவர்களுக்கிடையில் சத்தம், சமிக்கை போன்றவை தொடர்பாடலுக்காக பயன் படுத்தப்பட்டுள்ளன. அதனைத் தொடர்ந்து மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இரும்புக் கால மக்கள் வாழ்ந்த காலப்பகுதியில்தான் பண்பாடு பரவத்தொடங்கியுள்ளது. அப்பொழுது எந்தவிதமானதொரு தொடர்பாடல் கருவிகளும் இல்லாமல் தமது சூழலில் கிடைத்தவற்றினைக் கொண்டே தொடர்பாடலை மேற்கொண்டு பண்பாட்டை பரப்பியுள்

ளனர். முறையாகவும் முழுமையாகவும் சிந்திக்காத அக்காலத்திலேயே மனித தொடர்பாடலும் தொடங்கியிருக்கின்றது. இது மட்டக்களாப்பின் தொடர்பாடல் முறைமைக்கும் பொருந்துகிறது.

அக்கால மக்கள் சைகைகள், குறியீடுகள், அடையாளங்கள் என்பவை மட்டுமின்றி களிமண், குச்சி, ஆட்டுத்தோல், நாணல், தட்டை, மரக்கட்டை, ஓலைநறுக்கு, எழுத்தாணி, பாறைகள் போன்ற இயற்கை பொருட்களைக் கொண்டே தமக்கிடையே கருத்துக்களை பரிமாற்றியிருக்கின்றனர். சகுந்தலை தனது நகத்தினால் தாமரை இலையில் மடல் எழுதியுள்ளதை இலக்கியங்களின் வாயிலாக அறிகிறோம். இது மேற்சொன்ன இயற்கை யோடு இயைந்த தொடர்பாடலினை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. மட்டுமின்றி இதுவே தொடர்பாடலில் ஊடகங்களை பயன்படுத்தத் தொடங்கிய ஆரம்ப காலம் எனவும் கொள்ள முடிகிறது. இது இலங்கையின் மட்டக்களாப்பி லும் காணப்படுகிறது. இந்நிலை கி.பி. 14ம் நூற்றாண்டு வரை தொடர்ந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது. அவற்றில் பல இன்றும் மட்டக்களாப்பி மக்கள் மத்தியில் நின்று நிலைக்கின்றன. நாட்டுப்புற கலைவழி சாதனங்களாகவும் மரபு வழிச்சாதனங்களாகவும் நிலையான சாதனங்களாகவும் அவற்றில் பல காணப்படுகின்றன. அவற்றை இன்றைய நவீன வெகுஜன ஊடகங்களிலிருந்து பிரித்துக் காண்பதற்காக சைகைகள், குறியீடுகள், பழக்கவழக்கங்கள், அடையாளங்கள், கலைகள் என்ற பெயர்களால் அழைக்கின்றோம். ஆனால் அவை இன்றும் தொடர்பாடலை மேற்கொள்வதோடு தகவல் களையும் வழங்குகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக; எமது நாட்டு தழிழிடையே மரபு வழிச்சாதனங்களில் ஒன்றாக “பொட்டு” யன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. இது மட்டக்களாப்பி மக்களிடமும் பழக்கத்தில் உள்ளது. திருமணமான பெண்கள் தாம் மணமானவர்கள் என்பதனை உணர்த்த திருமாங்கல்யம் (குங்குமப் பொட்டு) அணிவார்கள். திருமணமாகாத பெண்கள் கறுத்தப் பொட்டு வைப்பார்கள். கணவனை இழந்த பெண்கள் பொட்டு வைக்காமல் வெறும் நெற்றியோடு

இருப்பார்கள். எந்தவொரு சிறப்பு நிகழ்வின் போதும் சந்தனப்பொட்டு வைப்பார்கள். இவற்றின் மூலம் குறித்த பெண்களின் நிலையை அல்லது சமூக நிலையை அச்சமூக மக்கள் அறிந்து கொள்கின்றனர்.

மட்டக்களாப்பில் ‘அடையாளங்கள்’ தொடர்பாடலுக்கான சாதனங்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இவை இன்றும் வழக்கில் உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக ஒரு வீட்டில் யாராவது ஒருவர் அம்மை நோயினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தால் அதனை மற்றவர் களுக்கு தெரியப்படுத்துவதற்காக வீடு அல்லது வளவின் நுழைவாயிலில் வேப்பிலை தொங்க விட்டிருப்பர். அதனை அவதானிக்கும் மக்கள் குறித்த வீட்டில் யாரோ ஒருவர் அம்மை நோயற்றிருக்கிறார் என விளங்கிக் கொள்வர். இவ்வாறு பல அடையாளங்கள் மட்டக்களாப்பில் மரபுவழிச் சாதனங்களாக பயன்படுத்தப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. இவை போன்றே கல்வெட்டுக்கள், ஓலியங்கள், சிற்பங்கள், சின்னங்கள், நிறங்கள், சடங்குகள், ஓலைச்சுவடிகள், ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட சத்தங்கள் என பல சாதனங்கள் இன்றும் மட்டக்களாப்பில் பயில்நிலையில் உள்ளன. இவை குறித்த ஆய்வுகள் செய்யப்பட வேண்டும்.

மட்டக்களாப்பில் தகவல் தொடர்பு சாதனங்கள்:

தகவல் தொடர்பானது பல்வேறு மட்டங்களிலும் பல்வேறுபட்ட சாதனங்களின் வாயிலாகவும் இடம்பெறுகின்றது. அவற்றினை முன் விலைப் படுத்தும் சாதனங்கள் (Presentational Media) மீன் நோக்குச் சாதனங்கள் (Re presentational Media) இயந்திரச் சாதனங்கள் (Mechanical Media) என மூலகைப்படுத்திப் பார்க்கலாம். அதே போன்று இவற்றை காலம், காலச் செல்வாக்கு, புலப்பாடு, தொழில்நுட்பம், பங்கேற்போர் என்பவற்றின் அடிப்படையிலும் வகைப்படுத்திப் பார்க்கலாம்.

மனிதனின் தகவல் தொடர்பு வளர்ச்சியை புதைபடிவங்களின் துணை கொண்டு கால வரிசைப்படுத்துகின்றனர்

அறிவியல் அறிஞர்கள். அவை குறி, சமிக்கைகளின் காலம் (The age of signs and signals), பேச்சு, மொழிகளின் காலம் (The age of speech and languages), எழுத்தின் காலம் (The age of writing), அச்சுக் கலையின் காலம் (The age of printing), மக்கள் தொடர்பியலின் காலம் (The age of mass communication) என்பவைகளாகும். இவற்றைப் பற்றி ஆராயும் போது அவை மட்டக்கள்புக்கும் பொருந்தும். ஆகவே இவை குறித்து ஆண் டிப்படையில் கருக்கமாக நோக்குவோம்.

ஆதி மனிதன் ஈட்டி, கத்தி போன்ற வற்றைக் கண்டுபிடித்து அவைகளைக் கொண்டே வேட்டையாடனான். அவ்வேளைகளில் தமது எண்ணங்களை பிறருக்கு தெரிவிக்க சமிக்கை மற்றும் சைகைகளைப் பயன்படுத்தினான். அவை பகல் நேரங்களிலேயே பயன்கொடுத்தது. இரவு வேளைகளில் பயன்றதாக காணப்பட்டது. அதனால் இரவு வேளைகளில் ஓலியை பயன்படுத்தினான். நாளைவில் அவ்வாறான ஓலிகளுடன் தனது குரல் வளத்தையும் பயன்படுத்தத் தொடங்கினான். கால ஒட்டத்தில் குரல்வளப் பாவனை பேச்சு மொழியாக பரிணமித்தது. குரல் வளத்தை தகவல் தொடர்புக்காக பயன்படுத்தும் வழக்கம் எந்த கால கட்டத்தில் ஏற்பட்டது என்பதை எவராலும் நிர்ணயித்துக் கூற முடியாதுள்ள போதிலும், அதனுடாக பரிணமித்த மொழிகளின் தோற்றும் அதன் பரிணாம வளர்ச்சியும் தகவல் தொடர்புக்கான ஆதார சக்தியாக விளங்குகின்றமையும் அதுவே மனிதனை விலங்குகளிடமிருந்து வேறுபடுத்தி உலக உயிர்களின் உச்சியில் கொண்டு சென்றுள்ளதனையும் யாரும் மறுக்க முடியாது.

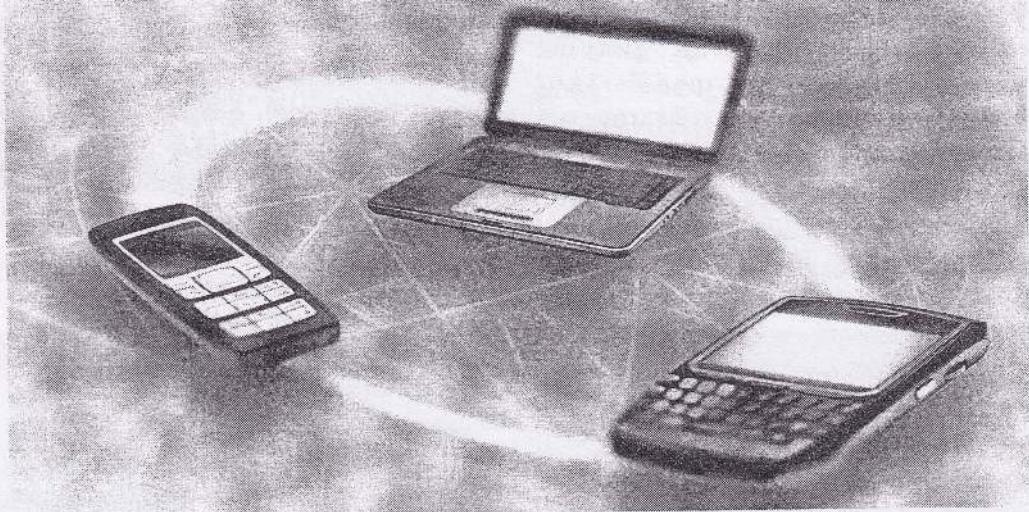
தற்பொழுது இவ்வுலகில் ஏறத்தாழ மூவாயிரம் மொழிகளும் பிரதேச மொழிகளும் உள்ளன. வெவ்வேறு நாடுகளிலும் இடங்களிலும் வெவ்வேறு விதமான மொழிகளை அவர்களது பழக்க வழக்கங்களுக்கு ஏற்பாட்டிகள் பேசுகின்றனர். மொழியின் வளர்ச்சிப் போக்கை ஆராயும் போது ஓலி - பேச்சு மொழி, வரி - எழுத்துமொழி, அச்சு - பதிப்பு மொழி, கணினி எழுத்து - கணினி மொழி என பல பழநிலை மாற்றங்களைப் பெற்று

கால ஒட்டத்தினுடே முன்னேற்றம் கண்டிருப்பதைக் காண முடிகிறது. மனித நாகரிகம் தோன்றிய நாளிலிருந்து அன்றாட நிகழ்வுகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கும் செயற்படுத்துவதற்கும் மனிதன் மொழியைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளான். பன்னெடுங்காலமாக மனிதன் மொழியை தகவல் தொடர்புக்கான கருவியாக பயன்படுத்தி வருகின்றான். இருந்தபோதிலும்; மொழியற்ற 'உடல் மொழி' (Body Language) தகவல் தொட்பிலும் மனிதன் ஈடுபட்டுவருகிறான்.

அறிவை ஒருங்கிணைக்க கவும் வளமான வாழ்க்கைக்கும் நிர்வாகத்திற்கும் ஆளுமைக்கும் சிந்தனைக்கும் தகவல் தொடர்பு அவசியமாகின்றது. அதன் காரணமாக மொழியிடன் மட்டுமல்லாமல் காலமாற்றத்திற்கேற்ப சகல வளங்களையும், அறிவினையும், தொழில்நுட்பங்களையும் இணைத்தாக தொடர்பாடல் முறைமைகளும் மாற்றும் கண்டு முன்னேற்றம் பெற்றுள்ளன. இதனை மட்டக்கள்புக்கும் பொதுவானதாகக் கொள்ளலாம்.

இவ்வாறானதொரு பின்னணியில் தகவல் தொடர்பாடல் வளர்ச்சி நிலைகளை நோக்கும் போது குறிப்பிட்ட சில காலகட்டங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

14ம் நூற்றாண்டு வரை 'செய்தி அறிவிப்பு' என்பதையே தொடர்பு சாதனங்கள் செய்து வந்துள்ளன. 15ம் நூற்றாண்டில் மனித சிந்தனை வளர்ச்சியின் காரணமாக அச்சு மற்றும் மின்னணு முறைகள் தொடர்பாடலுக்குள் அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றன. அதன் காரணமாக 'செய்திப் பரவல்' என்ற நிலை ஏற்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக; எகிப்து நாட்டில் அதிகாரிகள் தமது செய்திப் பரிவர்த்தனைக்காக சிறைத் தண்டனை பெற்ற கைத்திகளை பயன்படுத்தியதைக் கூறலாம். அதேபோல் கிரேக்கத்தில் "மாரத்தன்" என்ற இடத்தில் அவர்கள் பெற்ற வெற்றிச் செய்தியை மெல்லோட்டமாக ஏதென்ற நகருக்கு எடுத்துச் சென்றனர். அவ்வாறு மெல்லோட்டமாக தகவல் பரிமாற்றப்பட்ட காரணத்தால் மெல்லோட்டத்திற்கு "மாரத்தான் ரேஸ்" என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டு வருகின்றமையையும் காணலாம். இதனை

சற்றுத் திரித்து ‘மரதன் ரேஸ்’ என மட்டக்களப்பு மக்கள் அழைத்து வருகின்றனர்.

மணிக்கூண்டுகள், தகவல் சமிக்கை கோபுரங்கள், கற்பாறைகள், கொடிகள், குதிரை வீரர்கள், புறாக்கள், தீப்பந்தங்கள், ஒற்றர்கள், தூதுவர்கள், பறை அறிதல், கொம்பு முழங்குதல் போன்ற பல செய்தி பரிவர்த் தனைக்கான வாயில் களும் மட்டக்களப்பில் காணப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் சில சற்று மாறுபட்டு இன்றும் மட்டக்களப்பில் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன.

பதினெந்தாம் நூற்றாண்டில் பேச்சு மொழி செம்மைப்படுத்தப்படுகின்றது. அதன் காரணமாக செவிவழிச் செய்திகள், கூத்து, நாட்டுப்புற பாடல்கள், தாலாட்டு, ஓப்பாரி, வழிநடைப் பாடல்கள், சிறுதெய் வ வரலாற்றுப் பாடல்கள் போன்றவையும் தகவல் தொடர்பில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள தனை அறியலாம். அவற்றில் பல இன்றும் மட்டக்களப்பு சமூகத்தில் பயில் நிலையில் உள்ளன. பதினெந்தாம் நூற்றாண்டில் அச்சும் அதற்கான தாளும் அறிமுகமாகின்றன. அதன் காரணமாக தகவல் தொடர்பும் ஒரு புதிய பாதையைப் பெறுகின்றது. ‘செய்தித்தான்’ என்ற வெகுஜன ஊடக கலாசாரம் தோற்றும் பெறுகின்றது. அது தகவல் தொடர்பின் புதுமையான பரிணாம வளர்ச்சிக்குவித்திட்டது. அதன் தொடர்ச்சியாக அச்சுவழிச் சாதனங்கள் தோற்றும் பெற்று அச்சுக் கலைசார் வெகுஜன ஊடகங்களாக

மன்னில் எம் கலைகளை கண்ணொமதிப்போம்

பரிணமித்துள்ளன. இதில் இலக்கியங்களும் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன.

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் ஏற்பட்ட விஞ்ஞான தொழிலாட்ப வளர்ச்சி காரணமாக வாணோவி, சுஞ்சிகை, ஒளிப்படம், திரைப்படம், தொலைக்காட்சி, இணையம் போன்ற நவீன தொடர்பாடல் சாதனங்கள் தோற்றும் பெற்றுள்ளன.

பத் தொன் பதாம் நூற்றாண்டில் அறிவியல் துறையில் முனைப்போடு செயற் பட்ட அறிவியல் அறிஞர்கள் சிலர் புதிய கருவிகளைக் கண்டுபிடித்து புதுப்புது வடிவிலான தகவல் தொலைத் தொடர்புச் சாதனங்களைத் தந்துள்ளனர். அதனால், தொலைபேசி, தொலைவரி, தொலை அச்சுக் கருவி, தொலைப் பதிவுக்கருவி போன்ற தொலைத் தொடர்புச் சாதனங்களும் தகவல் தொடர்பில் பாரிய வீச்சை ஏற்படுத்தத் தொடங்கியுள்ளன.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் அறிவியல் மேலும் பல முன்னேற்றங்களைக் கண்டன. அறிவியலின் இடைவிடாத வேகமான செயற் பாடானது தொழிற் புரட்சியின் அடிப்படையில் மின்னியல் தொழில்நுட்பக் கருவிகளை தோற்றுவித்தன. தகவல் தொடர்பாடலிலும் மின்வழிச் சாதனங்கள் பயன்பாட்டுக்கு வரத் தொடங்கின. அவற்றில் வாணோவி, திரைப்படம், தொலைக்காட்சி, ஒளிப்படம் இணையம் போன்றவை குறிப்பிட்டுச்

சொல்லப்படக்கூடியவை. மின்னணு வியல் வளர்ச்சி தகவல் தொடர்புத் துறையில் புதுப்புது உத்திகளைப் புதுத்தியதோடு விரைவாக, நனுக்கமாக செயற்படவும் காரணமாக அமைந்தது.

இருபத் தோராம் நூற்றாண்டை நோக்கும்போது கணினி, தொலைபேசி, செயற்கைக்கோள் என்ற முப்பெரும் தொடர் பாடல் முறைகளை உள்ளாங்கி பாரியதோரு இணையப்பாவனையாக செயற்பட்டுக் கொண் டிருக்கிறது. இன்றைய இந்த பாவனையானது தகவல் தொடர்பின் உலகளாவிய தகவல் வலையமைப்புக்களை இணைக்கும் பாரிய தகவல் தொடர்பாடல் முறையாக கருதப் படுகிறது. நாளுக்கு நாள் இச்சாதனத்தின் செயற்பாட்டுத்திறனும் மட்டக்களைப்பில் அதிகரித்துக்கொண்டு செல்வதனை எமது கண்களினுடே காணமுடிகிறது.

இவ்வாறாக அறிவியல் புரட்சியின் காரணமாக தகவல் தொடர்புச் சாதனங்களும் அவற்றின் பயன்பாடும் பாரிய வீச்சைப் பெற்று வருகின்றன. அதனால் சமூகத்தின் சகல அம்சங்களிலும், மட்டங்களிலும் வெகுஜன ஊடகங்களின் பங்களிப்பு அல்லது பயன்பாடு பரவலாக அதிகரித்துச் செல்கின்றது. நாட்டின் அனைத்துத் துறைகளும் அம்சங்களும் சமூக முன்னேற்றத்திற்காக முழு முச்சுடன் ஈடுபட வேண்டிய இன்றைய குழலில் சகலதுறை சார்ந்ததாகவும் வெகுஜன ஊடகங்கள் செயற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. மக்கள் அவற்றினை விரும்பியோ விரும்பாமலோ பற்றிக்கொண்டே வாழ்கின்றனர். ஒருவரோடொருவர் இணைந்து நெருங்கிய தொடர்புடன் வாழும் மக்களிடையே நிகழும் கருத்துப் பரிமாற்றந்தான் சமூக வளர்ச்சிக்கு உதவுகின்றது. இந்தக் கருத்துப் பரிமாற்றம் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் வரன்முறைக்கும் உட்பட்டதாகும். இந்த கருத்துப் பரிமாற்றங்களின் வாயிலாகவே பல அமைப்பு முறைகள் (Organization) உருவாகின்றன. இவை பல்வேறு விதமான சமூக, பொருளாதார, அரசியல் மாற்றங்களைக் மட்டக்களைப்பில் கொண்டுவந்துள்ளன.

மட்டக்களைப்பில் தொடர்பாடல் சாதனங்களால் முன்னெடுக்கப்படும் விடயங்

களை நோக்கும்போது பின்வருவன மிக அதிகமாக இடம்பெறுகின்றமையை உணர்க்கூடியதாக உள்ளது. அவை சமூகத்தில் நிலவும் நலன்களை ஒன்று திரட்டி சமூக அபிவிருத்திக்கு உழைத்தல், சமூக நல சேவைகளை மேற்கொள்ளுதல், அரசுக்கும் மக்களுக்குமிடையில் இரு வழித் தொடர் பாடலை உறுதிப்படுத்தல், அரசியல் சமூக மயப்படுத்தல் செயன்முறைக்கு பங்களிப்புச் செய்தல், சமூகத்தை நெறிப்படுத்தி முன்னெடுத்துக் கொல்லும் சக்திகளாக செயற்படல், பொதுக் கொள்கை வகுப்பில் பங்களிப்புச் செய்தல், அரசியல் பொருளாதார சமூகப் பிரச்சினைகள் தொடர்பாக மக்களுக்கு அறிவுட்டுதல், சிதறியுள்ள பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை ஒன்று திரட்டி ஒழுங்கு படுத்துதல், ஒழுங்குபடுத்திய பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை அரசாங்கத்திடம் எடுத்துக் கூறுதல், அரசாங்கத்திடம் கூறும் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை மக்கள்கையாக மாற்றுவதுடன் தமது இடையறாத பணியின் மூலம் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துதல், மக்களுடனான அரசியல் சமூக தொடர்பாடலில் ஏனைய துறைகளுடன் இணைந்து செயற்படல், அரசியல் சமூக தொடர்பாட லுக்கு ஏற்ப ஆட்சேர்த்தலை மேற்கொள்ளல், பிரதி நிதிகளை தெரிவிசெய்யும் வாக்காளர்களுக்கு அறிவுட்டுதல், எதிர்காலத் தலைவர் களை அடையாளம் கண்டு தெரிந்தெடுத்து வழிப்படுத்துதல் என்பவைகளாகும்.

முடிவுரை

பாரிய வீச்சினைப் பெற்று வரும் நவீன தொடர்புச் சாதனமான இணையம் சார்ந்த பல ஊடக முறைமைகள் நாளுக்கு நாள் மிக வேகமாக தோற்றும் பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. அதனால் வெகுஜன ஊடகங்களுடான தொடர்பாடல் மட்டக்களைப்பு பிரதேசம் அல்லது குறிப்பிட்ட பயன்பாட்டு எல்லை என்ற வரையறையையும் கடந்து; எல்லை தாண்டிய வெகுஜன ஊடக கலாசாரமாக பரிமாணம் பெற்றுள்ளது. அதனால் இன்றைய குழலில் மட்டக்களைப்பின் வெகுஜன தொடர்பாடலானது உலகளவில் பரந்து விரிந்துவிட்டதொன்றாகவே காணப்படுகின்றது.

மட்டக்களப்பின் மறும் மாற்றமும்

கதிர் பாரதிதாசன்

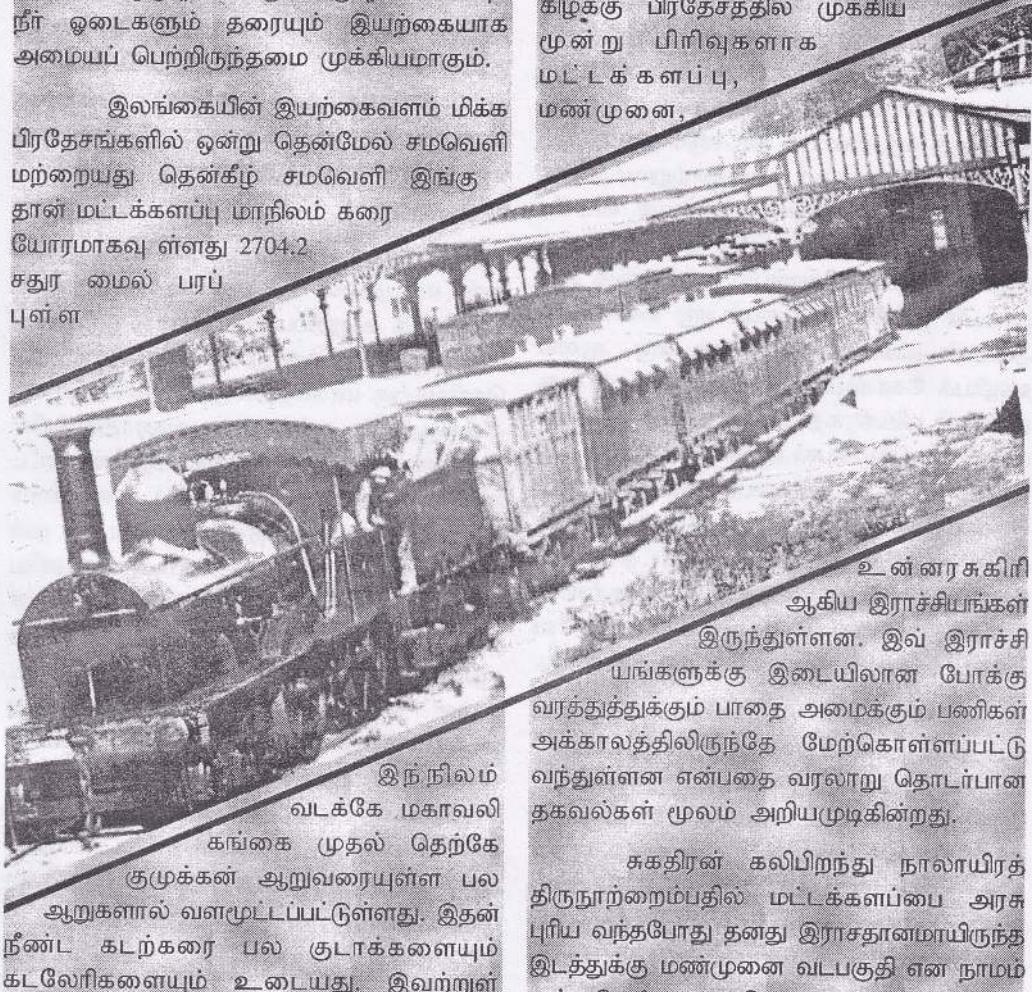
போக்குவரத்து

பண்டைக்காலம் முதல் மட்டக்களப்பின் போக்குவரத்து கடல் மார்க்கமாகவும் வாவிகளினுடோகவும், தரை மார்க்கமாகவும், மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இதற்கு வசதியாக ஒருபுறம் கடலும் மறுபுறம் வாவியும் நீர் ஒடைகளும் தரையும் இயற்கையாக அமையப் பெற்றிருந்தமை முக்கியமாகும்.

இலங்கையின் இயற்கைவளம் மிக்க பிரதேசங்களில் ஒன்று தென்மேல் சமவெளி மற்றையது தென்கீழ் சமவெளி இங்கு தான் மட்டக்களப்பு மாநிலம் கரையோரமாகவுள்ளது 2704.2 சதுர மைல் பரப்புள்ளது.

முக்கியமானது மட்டக்களப்பு வாவி இது முப்பது மைல் நீளமான தாகும்.

இலங்கையின் வரலாற்றில் சோழராட்சி நிலவிய காலகட்டத்தில் கிழக்கு பிரதேசத்தில் முக்கிய முன்று பிரிவுகளாக மட்டக்களப்பு, மண்முனை,

உணரசுகிரி ஆகிய இராசசியங்கள் இருந்துள்ளன. இவ் இராசசியங்களுக்கு இடையிலான போக்குவரத்துத்துக்கும் பாதை அமைக்கும் பணிகள் அக்காலத்திலிருந்தே மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளன என்பதை வரலாறு தொடர்பான தகவல்கள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

குமுக்கன் ஆறுவரையுள்ள பல ஆறுகளால் வளமுட்டப்பட்டுள்ளது. இதன் நீண்ட கடற்கரை பல குடாக்களையும் கடலேலிகளையும் உடையது. இவற்றுள்

கக்திரன் கலிபிறந்து நாலாயிரத்திருநாற்றைம்பதில் மட்டக்களப்பை அரசுபுரிய வந்தபோது தனது இராசதானமாயிருந்த இடத்துக்கு மண்முனை வடபகுதி என நாமம் குட்டி தோப்பாவை (போலநறுவைக்கு அருகில்

இருந்த பிரதேசம்) அரசு புரியும் மாகோன் தனதிருப்பிடம் வந்து போகும்படி ஒரு பாதையை ஏற்படுத்தி மாகோனுக்கு அழைப்புவிடுத்தான் மாகோனும் சுகதிரனின் அழைப்பை ஏற்று மகிழ்ச்சி கொண்டு சிலபோர்முனைவீரரோடு பட்டத்துயானை மேலேறி மட்டக்களப்புக்கு வரச் சுகதிரனும் பிரதானிகளோடும் திக்கதிபரோடும் தானிய பந்தலில் சந்தித்து இருவரும் சுகதிரன் மாளிகை யிலிருந்து மட்டக்களப்பு சுக செல்வங்களைப் பேசி விருந்துண்டு ஏழ தினாங்கள் அங்கிருந்து தோப்பாவைக்கு சென்றான்.

இதேபோன்றதொரு பாதை போக்கு வரத்துக்காக கண்டி மன்னன் விமலதருமன் ஆட்சிக் காலத்தில் (1594-1604) மட்டக்களப்பில் இருந்து மத்திய நகரமான கண்டிக்குப் போகவர ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது அக்கால கட்டத்திலேயே ஒத்துக் குடா யாழ்பாணத் திலிருந்த கந்தப்பரிடம் நாடாரும் நம்பிகளும் தமிழ்ச் சமயத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக எங்களையும் கண்ணகை அம்மன் விக்கிரி கங்களையும் மட்டக்களப்பில் கொண்டுபோய் குடியிருக்கும்படி வேண்டிய தற்கிணங்க ஏழ நாட்டார் குடும்பங்களையும் ஏழ கண்ணகை அம்மன் விக்கிரிகங்களையும் ஏழ ஆலய ஊழியக் கோவியக் குடும்பங்களையும் ஒரு வைரவர் விக்கிரகத்தையும் தனது சகோதரி மயிலியர், செம்பியார், புத்திரி மூவருடன் ஒரு படகில் ஏற்றி மட்டக்களப்பு மன்முனையில் இறங்கியுள்ளனர். இது அக் காலகட்டத்தில் கடல் வழியாக வந்து மட்டக்களப்பு வாவியுடாக போக்குவரத்து செய்வதற்கான வசதி வாய்ப்பு இயற்கையாகவே அமையப்பெற்றிருந்தமையே காட்டுகின்றது.

இப்படகில் வந்தவர்களில் கந்தப்பரும் அவரது சகோதரி இருவரும் மட்டக்களப்பில் அனுமதியின்றி குடியேறியதற்காகக்கவும்; போர்த்துக்கீசரின் வேவுகாரர்கள் என சந்தேகிக்கப்பட்டதாலும்; விமலதருமனின் உத்தரவுக்கமைய களப்பில் தாட்டு கொலை செய்யப்பட்டதுடன் பிரதான் ஏழ ஊர்களில் கண்ணகை அம்மன் விக்கிரிகங்களை வைத்து வழிபடுவதற்கான நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது (இவ் கண்ணகி அம்மன் விக்கிரிகங்களில் ஒன்றே பிரித்தானியரின்

ஆட்சிக்காலத்தில் மட்டக்களப்பில் இருந்து கொண்டு செல்லப் பட்டு தற்போது ஸன்டன் நாதன் சாலையில் வைக்கப்பட்டுள்ள கண்ணகிசிலை என கருதப்படுகின்றது) இதே போன்று போர்த்துக்கீசர் திருக்கோண மலையைக் கைப்பற்றி திருக்கோணேஸ்வரர் ஆலயத்தை இடித்தளிப்பதற்கு முன் அவ் ஆலயத்தின் அழகிய தோற்றுத்தை வரைந்து வைத்துள்ளனர். தற்போது அது போர்த்துக்கல்லிலுள்ள ஆவணக் காப்பகத்திலுள்ளது

சோழநாட்டில் ஏற்பட்ட கலகங்களை தனக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு (1070 இல்) விஜயபாகு பொலநறுவையைக் கைப்பற்றுவதற்காக இருபடைகளை கிழக்கின் ஊடாக அனுப்பினான் ஒன்று கடல் மார்க்க மாகவும் மற்றையது மலைத்தொடர்களுக்கு மேற்குப் பக்கமாகவும் படை சென்றது. இச்சந்தரப்பத்தில் விஜயபாகு மகியங்களை வழியாக முன்னேறிச் சென்றான் படைகள் சென்றபாதை மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தை ஊடறுத்துச் சென்றுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது.

இலங்கையில் தமிழர்கள் இருந்தார்கள் என்பதனை மகாவம்சம் என்ற நூல் தெளிவாக உறுதிப்படுத்தியுள்ளது துட்டகாமி னியின் காலத்திற்கு முன்னரே அநூராதபுரம் செல்வதற்கு மாகமத்திலிருந்து நீண்ட பாதை ஒன்றிருந்தது. எல்லாளன் அநூராதபுரத்தில் அரசனாக இருந்த காலகட்டத்தில் துட்டகாமினி மாகமத்தில் (மாகம) மன்னாக இருந்தான். அநூராதபுரத்தை கைப்பற்றி தன் ஆட்சி எல்லையை அதிகரிக்க என்னிய துட்டகாமினி குட்ட ஹாவக (புத்தளை) கச்சதிட்ட (மாகன் தோட்ட) ஆகிய ஊர்களுக்கிடையே உள்ள வீதியால் தன்படைகளை நடாத்திச் சென்றுள்ளனர். இது மட்டக்களப்பின் மேற்கு கரையோரமாக அமைந்துள்ளது இப்பகுதியில் பல தமிழ்ச் சிற்றரசுகள் இருந்ததாகவும் அவர்களை வெற்றி கொண்ட பின்னரே துட்டகாமினி யால் அநூராதபுரத்தை நோக்கி முன்னேற முடிந்துள்ளது.

மட்டக்களப்பை ஓல்லாந்தர் 1638ல் கைப்பற்றி ஆட்சிபுரிந்த காலகட்டத்தில் மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தை இரு பிரிவுகளாக

பிரித்து வடபகுதிக்கு அறுமக்குட்டிப் போடி யையும் தெற்குப்பகுதிற்கு கந்தப்போடியையும் நிலமைகளாக நியமிக்கப்பட்டனர். இவர்கள் அப்பகுதியின் அபிவிருத்திப் பணிகள் நிர்வாக செயல்களுக்கு பொறுப்பானவர்களாகவும் கடமைப்பிற்நூல் அக்காலப் பழும் போக்குவரத்துப் பாதைகளை செப்பனிடுவதி லும் பாதைகளை ஏற்படுத்து வதிலும் இவர்கள் முக்கிய கவனம் செலுத்தியுள்ளனர்.

அறுமக்குட்டிப்போடியே முக்குகர் சட்டம் கொண்டுவரப்படுவதற்கு காரணமாக இருந்ததுடன் இவர் ஒரு சிற்றாசர் போல் பல்லக்கில் பயணம் செய்துள்ளார். கலி 4880 இல் கண்டியில் நடைபெற்ற இராசாதிராச சிங்கன் முடிகுட்டு விழாவிற்காக அறுமக்குட்டிப் போடியும் கந்தப் போடியும் மட்டக்களப் பில் இருந்து கண்டிற்கு செல்லும் போக்கு வரத்துப் பாதையூடாக சென்று விலையுயர்ந்த பரிசுப் பொருட்களை அரசனுக்களித்து மகிழ் வித்துள்ளனர்.

1767 ஆம் ஆண்டளவில் ஜோ. ஹொனஸ்பிராங் என்ற மட்டக்களப் புக்கு பொறுப்பாளராக இருந்த மற்றுமொரு ஒல்லாந்த அதிகாரி மட்டக்களப்பில் இருந்து பொத்துவில் பாணமை வரையிலான போக்குவரத்துப் பாதைகள் ஊடாக ஏழு பற்றுகளுக்கும் கற்றுப் பயணம் செய்து அக்காலத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்த போடிகள் பற்றியும் அவர்களின் சிறப்புக்கள் பற்றியும் போக்குவரத்து அனுபவங்களையும் தனது கற்றுப் பயணக்குறிப்பில் குறிப்பிட்டுள்ளான்.

1789 ஆம் ஆண்டில் ஒல்லாந்தர் மட்டக்களப்பில் சமூக ஒழுங்கு எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பது தொடர்பிலான பிரகடனம் ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளனர். டசு ஆளுநர் வாண்டி கிறாப் (Vande Graaf) அவர்களின் உத்தரவுப்படி இது வெளியிடப் பட்டது. 02.06.1789 ஆம் ஆண்டு தமிழிலும் டசு மொழியிலும் மட்டக்களப்பின் அனைத்து பகுதியிலும் இது ஒட்டப்பட்டு இவ் அறிக்கையில் கோயில்கள், தோட்டங்கள், வீதிகள் உட்பட பல தகவல்கள் காணப்படுகின்றன. மட்டக்களப்பில் சமூக ஒழுங்கை ஏற்படுத்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்ததை காணமுடிகின்

ரது. மன்னர்கள் காலத்திலும் போத்துக்கீச், ஒல்லாந்த, ஆங்கிலேயர் காலத்திலும் குதிரை மீதேறி நகரை கண்காணித்தும் பிரயாணங்களையும் மேற்கொண்டும் வந்துள்ளனர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தி விருந்து மட்டக்களப்பின் போக்குவரத்தில் பல வசதிவாய்ப்புக்களும் மாற்றங்களும் ஏற்பட ஆரம்பித்தன. அக்காலகட்டத்தில் மட்டக்களப்பில் இருந்து முன்று பிரதான வீதிகள் இருந்துள்ளன. ஒன்று பதுளைக்கும் மற்றொன்று வடக்கரை வீதியென திருக்கோண மலைக்கும் தென்கரை வீதி குழக்கன் ஆறுவரை சென்றன.

மட்டக்களப்பில் இருந்து பதுளை வீதி நூற்றிறும்ரு மைல் நீளமானது குதிரை வண்டிகளும், மாட்டுவெண்டிகளும், வக்கிக் கரத்தைகளும் போக்குவரத்திற்கு பயன் படுத்தப்பட்டுள்ளன. கொழும்பு செல்வோர் பதுளை வரை சென்று அங்கிருந்து பதினெட்டு மைல் தொலைவிலுள்ள பண்டாரவளையி விருந்தே நீராவிப் புகையிரத்தின் (நிலக் கரியை பயன்படுத்தும் கரிக்கோச்சி) மூலம் கொழும்பை சென்றடைந்துள்ளனர். இதே வேளை கல்குடா துறைமுகத்திலிருந்து நீராவிக் கப்பல் மூலம் கொழும்புக்குச் செல்ல பிரயாண வசதியும் இருந்துள்ளது.

மட்டக்களப்பில் இருந்து திருக்கோண மலை வீதி 84 மைல்களாகும். இப்போக்கு வரத்தின் போது ஏழுதுறைகளை தோணி, வள்ளம், பாதை என்பன மூலம் கடந்து பல சிரமத்தின் மத்தியில் திருக்கோணமலைக்கான போக்குவரத்தினை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

மட்டக்களப்பில் இருந்து தென்கரை வீதி நூற்றிறங்கு மைல் நீளமடையது. இது குழக்கன் ஆறுவரை சென்றது. மட்டக்களப்பு முதல் கோரைக்களப்பு வரை கல்வீதியாகவும்; அங்கிருந்து நாவல் ஆறுவரை கிரவல் வீதியாகவும்; மற்றவை காட்டு வண்டில் பாதையாகவுமிருந்தன. கல்வீதி என்பது கருங்கற்களை துண்டுகளாக வெட்டியும் கருங்கற்களை வீதியில் பரவி சிறுகற்களைப் போட்டு அதன் மேல் களி, மண் என்ப வற்றைப் போட்டு நீண்டிரி அழுத்தப்பட்டி ருக்கும் இந்த கல் வீதியால் பயணிக்கும் வண்டிகள் சில சமயங்களில் வீதியில் உள்ள

கல்களில் பட்டு வண்டில் சில்லுப் பட்டம் உடைந்து பின்னர் அதை சீர்செய்து பல மணித்தியாலயங்களின் பின் பயணத்தை தொடர்ந்தும் உள்ளனர்.

கல் வீதிகளை அமைக்கவும் பராமரிக்கவும் “பைனர்” எனப்படும் தொழிலாளர்கள் இந்தியாவிலிருந்து வரவழைக்கப் பட்டு வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டனர். இதேவேளை வீதிகளில் நிழல் தரும் மரங்கள் பாரிய அளவில் மட்டக்களப்பில் நடப்பட்டுள்ளது. இன்றும் ஒருசில மரங்கள் கம்பீரமாக இருப்பதை காணமுடிகின்றது. மட்டக்களப்பின் அக்கால பிரதான வீதிகளில் கால் நடையாக பயணிப்போரே அதிகளவாக காணப்பட்டுள்ளனர். கால்நடையாக பயணம் செய்வோர் பொருட்களை குட்டிச் சாக்கில் (சனலால் நெய்யப்பட்ட சாக்கு) போட்டுக்கட்டி பாரம் தூக்கும் காற்றாடியில் இருமருங்கிலும் கட்டித் தொங்கவிட்டு தோளில் வைத்து கமந்து செல்வார்கள் சுமையுடன் வருபவர்களுக்கு தவியாக வீதிகளிலும் அம்பலத்தடிகளிலும் சுமைதாங்கி கட்டுகள் கட்டப்பட்டும் இருந்துள்ளது. இதே சமயம் மட்டக்களப்பு வாயிலினாடாக போக்குவரத்தும் மிகமுக்கிய இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. மட்டக்களப்பில் உள்ள கல்லடிப்பாலம் 1930ல் கட்டப்படுவதற்கு முன் பயணிகள் பல போக்குவரத்துக்கள் கஸ்ரங்களை எதிர்நோக்கியுள்ளனர். அப்போது அரசாங்க அலுவலகங்கள் மட்டக்களப்பில் புளியந்தீவிலேயே அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வாயியால் சூழப்பட்ட அத்தீவில் இருந்த ஒல்லாந்தர் கோட்டையின் வாயிக்கரைப்பக்க கிழக்கு பகுதி முன்வாசலில் வாடகைத் தோணிகள் இருந்தன. தோணியில் இலகுவாக ஏறுவதற்கு வசதியாக சிறிய இறங்குதுறையும் இருந்துள்ளது.

புளியந்தீவு துறையில் இருந்து கல்லடி துறைக்கு போகவர் ஒரு சதம் கொடுத்தால் அடுத்த கரைக்குச் செல்ல முடியும் இதன் இடைத்துராம் 200 யார் (180 மீற்) முன்னர் போகவர் அரைச்சதமாக இருந்த கட்டணம் ஒரு சதமாக உயர்த்தப் பட்டதையடுத்து தோணி ஒட்டுனர்களுக்கும் பிரயாணிகளுக்குமிடையில் வாய்த்தர்க்கம் ஏற்பட்டு பின் கைகலப்பில் முடிந்தது. ஒருவர்

தோணி வலிப்பதற்கு பயன்படுத்தும் சவளி னால் (துடுப்பு) தாக்கப்பட்டுமூளார். இது தொடர்பான வழக்கு நீதிமன்றத்தில் நடை பெற்றுள்ளது. மாட்டுவண்டிகள் கல்லடி கரைக்குச் செல்வதற்கு மிதக்கும் படகு சேவையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருந்துள்ளது.

மட்டக்களப்பு வாவியின் கரையோரமாக வாழ்ந்த பலர் தங்கள் போக்குவரத்துக்காக சொந்தமாக தோணி, வள்ளம் என்பன வற்றை பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர்.

வாடகைத் தோணி மூலம் புளியந்தீவில் இருந்தும் கல்லடித்துறையில் இருந்தும் மட்டக்களப்பு வாவிக்குட்பட்ட ஏனைய பகுதிகளுக்கும் சென்றுவருவதற்கான வசதி அக்காலத்திலும் இருந்துள்ளது.

புளியந்தீவு கரை தொடக்கம் கிட்டங்கி துறைவரை திரு மணியம் என்பவரின் முயற்சியால் வாவியின் ஆழங்குறைந்த நடுப்பகுதிகள் அரசாங்கத்தினால் தோண்டுவிக்கப்பட்டதையடுத்து புளியந்தீவில் இருந்து கிட்டங்கி வரையிலான இயந்திரப்படகுச் சேவையை ஆழம்பித்தார். இதனால் தென்புகுதி மக்கள் சிரமமின்றி போக்கு வரத்துச் செய்யக்கூடியதாக இருந்துள்ளது.

சிறிய கப்பலைப் போன்ற இந்த வள்ளம் ஜம்பது அடி நீளமும் 20 அடி கலமும் கொண்டது. பயணம் செய்வோருக்கான ஆசனம் பலகையினால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. வள்ளத்தில் பொருட்களை ஏற்றிச் செல்வதற்கு போதிய இடவசதியும் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. வள்ளத்தின் நடுக்கம்பத்தில் சிவப்பு நிறத் துணியிலான கொடி எந்தேரும் பறந்து கொண்டிருக்கும். தினமும் காலை ஆறுமணிக்கு புளியந்தீவு ரேகடியில் (ஜெற்றி) இருந்து புறப்பட்டு கிட்டங்கி வரையிலான ஒடத்துறைகளில் தரித்துநின்று பிரயாணிகளை ஏற்றிக்கொண்டு முற்பகல் 11 மணிக்கு கிட்டங்கித் துறையை சென்றடையும் இதற்கு ஒருவழிக் கட்டணமாக 27 சதம் அறிவிடப்பட்டது. பிற்பகல் 1.00 மணிக்கு கிட்டங்கியில் இருந்து புறப்பட்டு மாலை 6.00 மணிக்கு புளியந்தீவை வந்தடையும்.

இரண்டாம் உலக மகாயுத்த காலத்தில் புளியந்தீவு மக்கள் உணவு நெருக்கடிக்

கும் பசிப்பினிக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டார்கள் அச்சமயத்தில் மணியத்தார் “வோட்” உணவுப் பொருட்களை கொண்டு வந்து சேர்த்ததில் முக்கிய பங்கை வகித்துள்ளது.

1891ல் வாவிப்போக்குவரத்தில் பாரிய அபிவிருத்தி ஒன்று ஏற்பட்டது ஓ.எஸ்.டி.ஓகிரேடி என்பவர் “ஷாம் ரொக்” (Sham Rock) என்னும் நீராவிப்படகுச் சேவையை ஆரம்பித்தார். மணிக்கு 7மைல் வேகத்தில் பயணம் செய்து கிட்டங்கியில் இருந்து புளியந்தீவை மூன்றாரை மணித்தியாலயத்தில் வந்தடைந்து. மாலையில் புளியந்தீவில் இருந்து புறப்பட்டு கிட்டங்கியை சென்றடையும். ஸ்டான்லி கார்ன் என்பவர் 1907இல் அலிஸ், பிரைல் எனும் இரு படகுகளை மட்டக்களப்பு வாவியில் சேவையில் ஈடுபடுத்தியுள்ளார்

மட்டக்களப்பு வாவியின் போக்கு வரத்திற்காக பல வாவித்துறைகள் காணப்பட்டுள்ளது. இத்துறைகளில் முகத்துவாரம், புளியந்தீவு, கோட்டமுனை, கல் லடி, திமிலைதீவு, வலையிறவு, பெரியதுறை, மண்முனை, பட்டிருப்பு, குறுமண்வெளி, மண்டுர், கல்முனை, கிட்டங்கி போன்ற துறைகள் முக்கியமானதாகும். ஒருசமயம் வலையிறவு துறையிலிருந்து வவுனதீவுக்கு பயணம் செய்த வள்ளம் கச்சான் காற்றில் சிக்குண்டதில் நீரில் மூழ்கி ஏழுபேர் ஆற்றில் உயிர் இழந்தனர். அன்று முதல் இவ் ஆற்றை “ஏழுதாலி அறுத்த ஆறு” என அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இவ்விபத்துக்கு பின்னரும் பல விபத்துக்கள் இடம்பெற்றுள்ள போதிலும் வாவியினுடாக போக்குவரத்து செய்வோரின் எண்ணிக்கை குறைவடையவில்லை. மட்டக்களப்பில் கடல்வழியான போக்குவரத்து சோழர் காலத்திற்கு முற்பட்ட காலம் முதல் அண்மைக் காலம் வரை இருந்துவந்துள்ளது. இங்கிருந்து அரிசி, நெல், கொப்பறா, தேங்காய், நெய் போன்ற பொருட்களை சிறு கப்பல் மூலம் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் அங்கிருந்து தென் இந்தியாவுக்கும் கொண்டு செல்லப்பட்டுள்ளது. மட்டக்களப்பு துறை முகத்தினுடாக கப்பலில் வரும் பொருட்களை களஞ்சியப்படுத்துவதற்கு முகத்துவாரத்திற்கு அண்மையில் (பாலமீன்மடு) ஒரு களஞ்சிய சாலையும் புளியந்தீவு இறங்குதுறையில் (றேகடி) பொதுநூலகத்திற்கு அருகாமையில்

மண்ணில் எம் கலைகளை கண்ணே மத்தியோம்

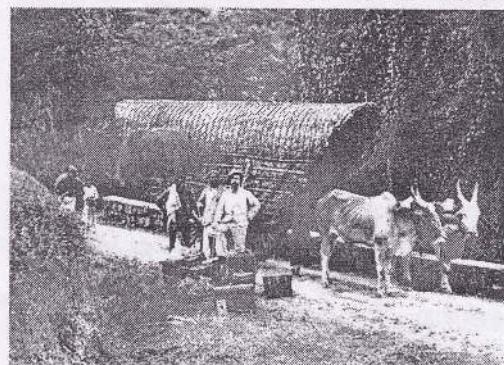
“உப்புக்குதம்” என அழைக்கப்படும் மற்று மொரு களஞ்சிய சாலையுமிருந்துள்ளது.

மட்டக்களபில் இருந்து கல்முனை போன்ற ஊர்களுக்கு தரைமார்க்கமாக பிரயாணம் செய்வதாக இருந்தால், கல்லடிக் கரைக்குச் சென்று (கல்லடி பிள்ளையார் கோவிலுக்கு அருகாமையில் செல்லும் வாவிக் கரை பக்கவழி இங்குதான் வாவித்துறை

இருந்தது. தற்போதும் வாவித்துறை இருந்த மைக்கான் தடையங்கள் காணப்படுகின்றன) அங்கிருந்து குதிரைவண்டியிலும், மாட்டு வண்டில்களிலும் போக்குவரத்தை மேற் கொண்டுள்ளனர். இதற்கான கட்டணமாக ஒரு கட்டை தூரத்திற்கு பயணம் செய்ய குதிரை வண்டிக்கு ஒன்றாரைச் சதமும் மாட்டு வண்டிக்கு ஒரு சதமும் கொடுத்து பயணம் செய்துள்ளனர்.

ஜூரோப்பியர்கள் கூட அக்காலத்தில் மாட்டு வண்டிகளில் பயணம் செய்துள்ளனர். மட்டக்களப்பிலிருந்து – பொத்துவில் வரை மாட்டுவண்டிகளில் பொருட்களை ஏற்றிச் செல்வதற்கும் திரும்பி வருவதற்கும் இரு வாரங்கள் எடுத்துள்ளது. மட்டக்களப்பி லிருந்த தென்னம் தோட்டங்களில் தேங்காய் களை (யானை) வண்டில்களில் ஏற்றிக் கொண்டு செல்லவும் வெட்டப்பட்ட பெருமரங்களை தூக்கி அடுக்கவும் யானைகள் பயன் படுத்தப்பட்டது. அக்காலத்திலிருந்த ஆட்டு

மந்தைகள் கூட தோட்டங்களில் சிறு வண்டில்களை இழுத்துச் சென்றும் உள்ளது.

அக்காலத்தில் கல்முனைக்குச் செல்வதற்கு கல்லடிப் பிள்ளையார் கோவில் சந்தியிலுள்ள பழைய கல்முனை வீதியே (ஹர் வீதி) பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இவ்வீதி காத் தான் குடியூடாக ஆரைப் பற்றை (ஆரையம்பதி) யைக் கடந்து மன்முனைத் துறையடிக்குச் செல்லும் ஜந்தாம் கட்டையில் வந்தேறி பின் நேர்வீதியால் பலகிராமங் களைக் கடந்து கல்முனையை சென்றடைந் துள்ளனர். மாரிகாலத்தில் கல்லாற்றிலிருந்த இரு தாம்போதிகளின் மேலாக வெள்ளம் பாய்ந்தால் பிரயாணம் தடைப்பட்டும் உள்ளது.

இத்தகைய போக்குவரத்து முறைகள் படிப்படியாக இந்நாற்றாண்டில் பல மாற்றங்களை இற்றைவரையடைந்துள்ளதை காண முடிகின்றது. மட்டக்களப்பில் தரை மார்க்க வழிப்பாதை வழியில் காணப்பட்ட வாவிகளின் குறுக்கே பாலங்கள் அமைக்கும் பணி முதன்மையாக கொள்ளப்பட்டுள்ளது திரு கோணமலை வீதியில் உள்ள ஒட்டமாவடிப் பாலம் முதலில் 1922 ஆண்டு நிர்மாணிக்கப்பட்டது. பின்னர் இப்பாலத்திற் கருகில் புதிய பாலமொன்று 2010 ஆம் ஆண்டு நிர்மாணிக் கப்பட்டு போக்குவரத் து மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. பழைய (கறுத்தப்) பாலம் புகையிரத வண்டி போக்குவரத் துக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. கிழக்கு கரை வழியாக திருகோணமலைக்குச் செல்லும் பாதையில் இருந்த ஏழு துறைகளையும் வாகனங்கள் மூலம் கடந்து செல்லும் பிரயாணம் 1921ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தற்போது ஏழுதுறைகளுக்கும் பாலம் போடப்பட்டுள்ளது. இதனால் குறைந்த நேரத்தில் திருகோணமலையை சென்றடைய முடிகின்றது.

இதே போன்று கல்லடிப்பாலம் 1930 ஆண்டு கட்டி முடிக்கப்பட்டது. இதனால் மட்டக்களப்பில் இருந்து கல்முனை வீதியூடாக போக்குவரத்து செய்வதில் இருந்த கவச்டங்களை இலகுவாக்கியது. தற்போது இப்பாலத்தின் பழையையும் போக்குவரத்து நெருக்கடி களையும் கருத்தில் கொண்டு புதிய பாலம் ஒன்றை நிர்மாணிப்பதற்கான அடிக்கல் 01.03.2008ம் திகதி நடத்தப்பட்டு 22.03.2013

ஆண்டு போக்குவரத்துக்காக புதிய பாலம் இலங்கை ஜனாதிபதியினால் திறந்து வைக்கப் பட்டது.

புளியந்தீவையும் கோட்டைமுனையையும் இணைக்கும் கோட்டை முனைப் பாலம் 1930 ஆண்டு நிர்மாணிக்கப்பட்டது. இதனால் புளியந்தீவு மக்கள் பெரிதும் நன்மையடைந்ததுடன் புளியந்தீவு என்ற பெயரும் மருவத் தொடர்வியது.

படுவான் கரைக்கும் எழுவான் கரைக்கும் இடையிலான தரைமார்க்க இணைப்பை ஏற்படுத்திய வலையிறவுப்பாலம் 1970 முதல் 1977 வரையிலான காலப் பகுதியில் ஆட்சிபுரிந்த சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி தேசிய அரசுப் பேரவை அரசாங்கத் தினால் பாலம் கட்டுவதற்குரிய நிதிஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டு நிர்மாண வேலைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு பின் பூர்த்திசெய்யப்பட்டது.

இதனால் நீண்ட காலமாக நிலவிவந்த போக்குவரத்து பிரச்சனை முடிவுக்கு வந்தது. மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் இப்பெற்ற வன்செயல்களினால் வலையிறவுபாலத்தின் ஒரு பகுதி பெரும் சேதத்திற்குள்ளாகியது. இதை தொடர்ந்து பாலத்தினாடாக போக்குவரத்துச் செய்வதற்காக தற்காலிகமாக பாதை அமைக்கப்பட்டு போக்குவரத்து மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. தற்போது (2013) சேதமாக்கப்பட்ட பாலத்தின் பகுதி புனரமைப்புச் செய்யப்பட்டு வருகின்றது.

மட்டக்களப்பு – கல்முனை வீதியில் ஒந்தாச்சி மடத்திற்கும் கல்லாற்றிக்கும் இடையில் உள்ள இரு வழியினால் மாரிகாலத்தில் ஆற்று வெள்ளம் பலஅடிகளுக்கு மேல் பாய்ந்து செல்வதால் பிரயாணம் தடைப்பட்டு வந்துள்ளது. 1958 ஆண்டு இவ்இருவழிகளின் மேல் உயரமாக நீர் வழிந்தோட்க் கூடியதாக இரு தாம்போதிகள் கட்டப்பட்டது. பின்னர் 2004 ஆண்டு ஆழிப் பேரலையினால் (கனமாபி) இத்தாம்போதிகள் முற்றாக சேதமாக்கப்பட்டதை தொடர்ந்து பாலத்தின் அமைப்பைக் கொண்ட இருதாம்போதிகள் நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ளது.

1910 ஆம் ஆண்டளவில் இப்பிரதேசத்தில் இரண்டு சில்லு துவிச்சக்கர வண்டி

(சைக்கிள்) அறிமுகமாகியது. இதனால் குறிப்பாக கால்நடையாக பயணங்களை மேற்கொண்ட மக்களுக்கு இது வரப்பிரசாதமாகியது. ஆரம்பத்தில் சைக்கிள் ஒன்றின் விலை நூற்றிருபது ரூபாவாக இருந்தது. இப்பைத் தொகையை கொடுத்து எல்லோராலும் வாங்கி ஒட்டமுடியாதிருந்துள்ளது. பின் சைக்கிள் போக்கு வரத்து அதிகரித்ததை தொடர்ந்து இருவு வேளையில் விபத்துக்களும் ஏற்பட்டது. இதனால் இருவு வேளையில் சைக்கிளில் செல்வோர் வெளிச்சத்துடன் ஓட்டிச் செல்ல வேண்டும் என சட்டமும் கொண்டுவரப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து சைக்கிளின் முன்பகு தியில் சிறிய ஸாந்தர் பொருத்தப்பட்டு (தேங்காய் எண்ணையுடன் ஏரியும் விளக்கு) பிரயாணம் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

மட்டக்களப்பில் 1912 ஆம் ஆண்டே பஸ் வண்டி ஒட்ட ஆரம்பித்தது. அக்காலத்தில் தாஸ் பிரதர்ஸ், சைமன் முதலாளி, புஹாரி ஆகியோர் பஸ் சேவைகளை நடாத்தினர். ஆரம்பத்தில் பஸ் நிலையம் தற்போதுள்ள பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்களின் விடுதிற்கு முன் இருந்தது. பின் கோட்டைமுனைப் பாலம் கட்டப்பட்டதையுடேது நகரில் தற்போதுள்ள மணிக்கூட்டு கோபுரத்திற்கு பக்கத்தி விருந்த அரசமரத்தியில் இருந்தது. பின்னர் (தற்போது) பாட்டாளி புரததுக்கு மாற்றப்பட்டு நவீன பஸ்நிலையமொன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பாட்டாளிபுரம் என்பது ராஜேஸ்வரா படமாளிகை கட்டிடத்திற்கு முன் உள்ள பகுதியாகும். ஆரம்பத்தில் ஒரு சில பஸ்வண்டிகளே சேவையில் இருந்தது பின் பஸ் வண்டிகள் அதிகரிக்கப்பட்டு பல பாதைகளில் சேவையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டது. பஸ் சேவை ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலம் பகுதியில் ஒரு மைல் தூரம் பிரயாணம் செய்வ தற்கு இரண்டு சதம் கட்டணமாக அறவிடப்பட்டது. போக்கு வரத்துச் சேவைகள் ஈஸ்ரன் பஸ் கம்பனியா கவும், இலங்கை போக்குவரத்துச் சபையாக வும் காலத்திற்கு காலம் பல பெயர்களில் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. முன்னர் மட்டும்படுத்தப்பட்ட பஸ் சேவைகளை வழங்கி வந்த நிலை மாறி மட்டக்களப்பின் பிரதான பகுதிகளில் பல பஸ் வண்டிப் போக்குவரத்து சாலைகளை ஏற்படுத்தி நாட்டின் பல பாகங்களுக்கும் சென்றடைவதற்கான போக்குவரத்து

சேவைகள் வழங்கப்பட்டு வருவதுடன் நவீன சொகுசு பஸ் வண்டிகளும் சேவையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டு போக்குவரத்தில் பாரிய மாற்றம் ஏற்பட்டு வருகின்றது. இதேவேளை அரசு போக்குவரத்துச் சேவைக்கு நிகராக தனியார் போக்குவரத்துச் சேவையும் நவீன வசதிகளை கொண்ட குளிருட்டப்பட்ட பஸ் வண்டிகளும் சேவையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ளன.

1912 ஆண்டு பஸ் ஒட்ட ஆரம்பித்ததைத் தொடர்ந்து மோட்டார் கார்களும் மோட்டார் சைக்கிள்களும் மட்டக்களப்பில் போக்கு வரத்து செய்ததை அறியமுடிகின்றது. அக்காலத்தில் வசதி படைத்த சிலரே மோட்டார் கார்களை வாங்கி தங்கள் பாவனைக் காக பயன்படுத்தியுள்ளனர். பிற்பட்ட காலகட்டத்தில் மொரிஸ்மெனர்கார் ஆறாயிரம் ரூபாவிற்கு விற்பனை செய்யப்பட்டுள்ளது. மோட்டார் கார்களையும் சைக்கிள்களையும் மட்டக்களப்பில் தருவித்து விற்பனை முகவர்களாக இருந்தவர்களில் காலஞ்சென்ற பிரபல வர்த்தகர் S.A.செல்ல நாயகம் அவர்களும் ஒருவராவார். வாடனைக் கார்கள் அதிகளும் காணப்பட்ட அக்கால கட்டத்தில் பிரயாணிகள் தூர இடங்களுக்கும் வாடகைக் கார்களை வாடகைக்கு அமர்த்தி போக்குவரத்தை மேற்கொண்டுள்ளனர். தற்போது சொந்தமாக நவீன மோட்டார் கார்களையும், வேன், லொறி, உழவு இயந்திரம் (ரக்ரர்), டிப்பர், முச்சக்கர வண்டி (ஓட்டோ), உந்துருளி மோட்டார் சைக்கிள் போன்ற பலவிதமான வாகனங்கள் போக்கு வரத்திற்காக பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. இதேவேளை மட்டக்களப்பின் சில கிராமங்களில் மாட்டு வண்டிகள் தற்போதும் பயன் படுத்தப்பட்டு வருவதை காணமுடிகின்றது.

புகைபிரத சேவை வரலாற்றில் 1865 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் 2 ஆம் திகதி கொழும்புக்கும் அம்பேடுசவுக்குமான ரயில் பாதை திறக்கப்பட்டது. 1867 ஜூலை மாதத்தில் கொழும்புக்கும் கண்டிக்குழிடையிலான ரயில் பாதை பூர்த்தி செய்யப்பட்டது. அத்துடன் கண்டிக்கும் மாத்தளைக்கும் இடையிலான ரயில் பாதை 1880 இல் திறந்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. மலை நாட்டிற்கான ரயில் பாதை நானு ஒயா ஹப்புத்தளை மற்றும் பண்டார

வளை வரையில் முறையே 1885, 1893 மற்றும் 1894 ஆம் ஆண்டுகளில் நீடிக்கப்பட்டது 1902 ஆம் ஆண்டில் பொல்காவல, யாழ்ப்பானம் மற்றும் காங்கேசன்துறை ஆகியவற்றுக்கிடையிலான ரயில் பாதை ஆரம்பிக்கப்பட்டது இதற்கான பணிகள் 1905 பூர்த்தி செய்யப்பட்டன.

திருகோணமலை புகையிரதப்பாதை 1927 ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 2 ஆம் திகிதி ஆரம்பிக்கப்பட்டு, 1928 இல் புகையிரம் மட்களப்பை வந்தடைந்ததுள்ளது. தற்போது நவீன வசதிகளைக் கொண்ட புகையிரத சேவையும், புகையிரத பஸ்களும் தினசரி சேவையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டு வருகின்றன.

1860 களில் ஆசியாவிலேயே முதன் முதலில் தபால் ரயில் சேவையை ஆரம்பித்த நாடு இலங்கையாகும். ஆரம்பத்தில் இச் சேவை கொழும்பு மற்றும் கண்டி வரையிலேயே மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. பின்னர் இச் சேவை கொழும்பு முதல் காலி வரை விஸ்தரிக்கப்பட்டது தபால்களை ஏற்றிச் செல்வதை தவிர மட்டுப்படுத்தப்பட்டனவில் பயணிகளுக்கும் குதிரை இழுவை ரயில் வண்டிகளில் ஏற்றிச் செல்லப்பட்டனர். கொழும்பு முதல் கண்டி வரை ஒரு பயணி பிரயாணிப்பதற்கு 2 பவுன்ஸ் முதல் பத்து ஷில்லிங்குகள் வரை செலுத்தவேண்டியிருந்தது.

இக் குதிரை இழுவை ரயில் வண்டி தபால் சேவை இலங்கையின் சில பாகங்களுக்கு விஸ்தரிக்கப்பட்டும் உள்ளது. கொழும்பிலிருந்து மட்டக்களப்புக்கான தபால் போக்குவரத்து கடல் மார்க்கமாகவும், தரை மார்க்கமாகவும் வந்தடைந்துள்ளது கடல் மார்க்கமாக வரும் தபால்கள் கல்குடா துறை முகத்திலும், மட்டக்களப்பு (முகத்துவாரம்) துறைமுகத்திலும் கப்பலில் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது தபால் சேவை ஆரம்பத்தில் தபால்களை உரியவரிடம் முகவரிக்கு சென்று ஓப்படைக்கும் முறை இருந்திருக்கவில்லை தபால் கந்தோரில் தபால்கள் வந்துள்ளதா? என்று கேட்டு பெற்றுக்கொள்ளும் முறையே யிருந்துள்ளது. அதற்கு பிற்பட்ட காலத்திலேயே தபால் சேவகர்கள் நியமிக்கப்பட்டு வீடுகளுக்கு காலநடையாகச் சென்று முகவரி

யாளருக்கு தபால்களை (பட்டுவாடா) சேர்ப்பித்துள்ளனர்.

பஸ் போக்குவரத்தும் புகையிரத சேவைகளும் ஆரம்பிக்கப்பட்டதையடுத்து தபால் போக்குவரத்து தரைமார்க்கமாகவே மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. இதற்கு தபால் தினைக்களத்தின் வேன் வண்டிகளும் பஸ் வண்டிகளும் பயணபடுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

1958 ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற இனக் கலவரத்தையடுத்து மட்டக்களப்பில் விமானத்தளம் ஒன்று அமைக்கப்படுவதன் அவசியம் உணரப்பட்டது விமானத்தளத்திற் கான பொருத்தமான காணியை தெரிவு செய்யும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்த போது அக்காலத்தில் புதூர் வலையிறவு கிராமங்களுக்கு கிராமசேவையாராக (விதானையார்) கடமையாற்றிய காலஞ் சென்ற ஜோன் விதானையார் தனது பிரிவில் காணியிருப்பதை சுட்டிக்காட்டியதையடுத்து மட்டக்களப்பு ஆலையடிச் சோலைக்கு முன்பாகவுள்ள இடம் தெரிவு செய்யப்பட்டு விமானத்தளம் அமைப்பதற்கான வேலைகள் இலங்கைச் சேவையின் இரண்டாம் (தொண்டர்) களப் பொறித் தொகுதிப் பேரணி, இலங்கை எந்திரிகள், அரசாங்கக் கட்டு வேலைப்பகுதி யினரும், கல்லூரா அபிவிருத்திச் சபையினதும் உதவியோடு 25.06.1958ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டு 98 நாட்களில் 25.10.1958ல் முடிவுற்றதை தொடர்ந்து சிவில் விமான சேவையான ஏயார் சிலோன் (Air Ceylon) விமானசேவை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. விமானத்தில் பயணம் செய்யும் பயணச்சீட்டு பெறும் அலுவலகம் மட்டக்களப்பு வைத்தியசாலை வீதியில் ஆணைப்பந்தி பெண்கள் பாடசாலைக்கு அருகில் உள்ள வீதியிலிருந்தது. இதே வேளை தனியார் விமானபோக்குவரத்து நிறுவனங்கள் உபாலி (Upali) விமானப் போக்குவரத்து நிறுவனம் மட்டக்களப்புக்கு சேவையை விஸ்தரித்தது. இதன் பிரயாண முகவராக ஆங்கில மருந்துக்கடையான ரிப்ரோப் (Tip-Top) வர்த்தக நிலையத்தின் உரிமையாளர் காலம் சென்ற A.P.M.நூர்லெவ்வை அவர்கள் இருந்தார்.

இதன் பயணச்சீட்டு பெறும் அலுவலகம் மட்டக்களப்பு மெயின் வீதியில் இருந்தது.

சிலில் விமான போக்குவரத்து சேவை ஆரம்பிக்கப்பட்டதையுடைய பொது மக்களின் போக்குவரத்தை மேலும் இலகு படுத்தியது. விமானத்தில் பயணம் செய்வதற்கு அரசு ஊழியர்களுக்கு பிரயாண ஆணைச் சீட்டுக்களை பயன்படுத்தி விமானத்தில் பயணம் செய்யும் வசதிகளும் இருந்துள்ளது.

விமான சேவையின் ஆரம்பக்காலத்தில் மட்டக்களப்பிலிருந்து திருகோணமலை, பலாவி, கொழும்பு ஆகிய இடங்களுக்கான சேவைகள் நடாத்தப்பட்டது. 1985ம் ஆண்டின் பிற்பட்ட காலத்தில் மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் இடம்பெற்ற வன்செயல்களினால் சிறிது காலம் மட்டக்களப்பிற்கான விமான போக்குவரத்து பாதுகாப்பு காரணங்களை முன்னிட்டு இடை நிறுத்தியும் வைக்கப் பட்டிருந்துள்ளது. தற்போது விமானத்தளம் விமானப் படையினரின் பொறுப்பிலும் கட்டுப் பாட்டிலும் உள்ளது. இருந்தபோதிலும் விசேட விமான போக்குவரத்து சேவைகள் மூலம் பயணிகள் பயணம் செய்தும் வருகின்றனர். இந்த விமானநிலையத்தின் விஸ்தரிப்புக்காக பொதுமக்களின் காணிகள் முன்னர் அரசினால் கல்கிரிக்கப்பட்டு ஓரளவு நஷ்டமாகும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

பொதுமக்களின் பிரயாண வசதி அபிவிருத்தியடைந்ததைப் போன்று வீதிகளின் அபிவிருத்தியும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருப்பதை காணமுடிகின்றது.

மட்டக்களப்பின் பிரதான வீதிகள் ஆரம்ப காலத்தில் அகலம் குறைந்த ஆற்றிக் குப்பட்ட வீதிகளாக காணப்பட்டுள்ளது இவ்வீதியின் ஓரமாக பாதசாரிகள் நடந்து செல்வதற்கு ஒரு சிறிய பாதையும் இருந்துள்ளது. வாகனப்போக்குவரத்து நெரிசல் ஏற்பட்டதையுடைய பல தடவைகள் சிறியளவில் அகலமாக்கப்பட்டும் வந்துள்ளது இறுதியாக 2008 ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பின் பிரதான போக்குவரத்து வீதிகள் காப்பைற் வீதிகளாக மாற்றும் வேலைத்திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு 2012 ஆண்டு பூர்த்தி செய்யப்பட்டுள்ளது. இப்பாதைகள் ஊடாக

கனரக வாகனங்கள் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வேகக் கட்டுப்பாட்டில் பயணிக்க முடிகின்றது.

இவ்வீதிகள் மட்டக்களப்பு நகரில் முன்று கிலோ மீற்றர் தூரத்திற்கு 10 மீற்றர் அகலமாகவும் மட்டக்களப்பு பொலிஸ் நிலைய சந்தியில் இருந்து பொத்துவில் வரை இடத்துக்கிடம் மாறுபட்ட (பத்துமீற்றர் முதல் ஆறுமீற்றர் வரை) அளவுகளில் அகலமாக்கப் பட்டுள்ளது. மட்டக்களப்பின் பல வீதிகள் ‘கொங்கறிற்’ வீதிகளாக மாற்றப்பட்டுள்ளது

இதேவேளை மட்டக்களப்பிலிருந்து செல்லும் வீதிகளும் நாட்டின் ஏனைய பிரதேசங்களுக்கு போக்குவரத்து செய்யும் வீதிகளுக்கும் இலக்கங்களைக் கொண்ட வீதிப் பெயர் கரும் பின் வருமாறு காணப்படுகின்றது.

மட்டக்களப்பு - திருகோணமலை வீதி A.15, ஹபரன்-திருக்கொண்டி யாமடு வீதி A.11, ஹபரன் - அம்பேசு வீதி A.6, அம்பேசு - கொழும்பு வீதி A.1, கொழும்பு - கண்டி வீதி A.1இ கொழும்பு - காலி வீதி A.2, மட்டக்களப்பு - பொத்துவில் வீதி A.4, மட்டக்களப்பு - பதுளை வீதி A.5

மட்டக்களப்பில் உள்ள A,B தரத்திலான வீதிகளை வீதி அபிவிருத்தி அதிகார சபையும் (R.D.A), வீதி அபிவிருத்தி திணைக்களம் (R.D.D) C,D,E தரத்திலிருந்து வீதிகளையும், மற்றும் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் ஏனைய வீதிகளை பராமரித்து வருகின்றன.

மட்டக்களப்பு போக்குவரத்து பண்டைக்காலம் முதல் இற்றை வரை பல கட்டங்களாக அபிவிருத்தியடைந்த போதிலும் மாவட்டத்தின் பல கிராமங்களில் மக்களின் போக்குவரத்து இன்றும் மிதக்கும் படகுகள் மூலமும், தோணிகள் மூலமும், மாட்டு வண்டிகளிலும், கால் நடையாகவும் பயணிப் போரைக் காணமுடிகின்றது. இவை எதிர் காலத்தில் கவனத்தில் கொள்ளப்படல் வேண்டும்.

இட்டக்களியின் மரும் மாற்றமும்

கவிக்கோ
வெல்லவூர்க் கோபால்

ஆட்சி முறைகள்

அறிமுகம்:

மண்முனை வடக்குப் பிரதேசமானது அதன் வரலாற்றுக் காலம் முதலே மட்டக் களைப்புத் தேசத்தின் கேந்திர முக்கியத்துவம் பெற்ற பிரதேசமாக மினிரந்து வருவதை வரலாறு நமக்கு சுட்டிறிற்கின்றது. மண்முனை வடக்கு எனும் பெயர் கவிங்க மாகோன் ஆட்சிக் காலமான கி.பி 13ஆம் நூற்றாண்டிற்குரிய தகவல்களில் கண்டறியப்பட்டாலும் அதனை அப்போதைய ஒரு நிருவாகப் பிரிவிற்கான அலகாக அடையாளப் படுத்த முடியவில்லை. பொது வாகப் பார்க்கின்ற போது கிபி

4ம்

நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி

யில் மண்முனைச் சிற்றரசு உருவாக்கம் பெற்றதும்

இன்றைய மண்முனை வடக்குப் பிரதேசம் அதன் ஒரு பகுதியாகவே இருந்திருக்கமுடியும். கி.பி 13ம் நூற்றாண்டில் கவிங்க மாகோன் வகுத்த வன்னிமைப்

பிரிவில் மண்முனைப் பற்றுள் இப்பிரதேசம் உள்ளடக்கப்படுகின்றது. கி.பி 1832ல் கோல்புறுக் கமரோன் ஆணைக்குமுவின் எல்லை மீன்வரைவின் பின்னரேயே மண்முனைப்பற்று மண்முனை வடக்கு மற்றும்

மண்முனை தெற்கு

என இரு பிரிவாக உருவாக்கம் பெற்றது. ஆங்கில அரசின் 1901, 1911, 1927, 1947 ஆகிய நிருவாக அறிக்கைகளில் (Administration Reports) இப்பிரதேச அலகு தனியாகக் குறிப்பிடப்படுவது. நாடு சுதந்திரம் அடைகின்ற காலகட்டத்தே பெறப்பட்ட ஆங்கில அரசின் கடைசி மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பில் இப்பிரதேச மக்கள் தொகை 40397 ஆக பதிவாகியுள்ளது. அதில் இன்றைய மண்முனை வடக்குடன் மண்முனை மேற்கு,

காத்தான்குடி மற்றும் ஆரையம்பதி பிரதேசங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆட்சி முறைகள்:

இப்பிரதேச ஆட்சி முறைகளை பின்வருமாறு அட்வணைப்படுத்துவதோடு அவற்றைச் சுருக்கமாக நோக்கலாம்.

01. கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட குழநிலை ஆட்சி முறைமை
02. மட்டக்களப்பு பூர்வீக ஏடுகள் தரும் தகவல்களின் அடிப்படையிலான குறுநில ஆட்சி முறைமை
03. சோழர்கால சிற்றரசு முறைமையும் உடையார் நிருவாகக் கட்டமைப்பும்
04. மாகோன்கால வன்னிமை நிருவாக முறைமை
05. கண்டி அரசின் கீழான திக்கதிபார்கள் மற்றும் நிலமை முறைமை
06. போர்த்துக்கேயர் மற்றும் ஒல்லாந்தர் கால நிருவாக முறைமை
07. ஆங் கிலேயர் கால நிருவாக முறைமை
08. சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்டதான் நிருவாக முறைமை

கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட குழநிலை ஆட்சி முறைமை:

மட்டக்களப்பின் தொடக்ககால சமூகக் கட்டமைப்பில் இயக்கர், நாகர், வேடர், திமிலர், முற்குகர் ஆகியோரின் குழு நிலை ஆதிக்கத் தன்மை நிலைநிறுத்தப்படுவதால் ஆரம்ப கால ஆட்சிமுறைகளையும் அதனாடிப்படையிலேயே தீர்மானிக்கவேண்டியுள்ளது. கி.மு 500 வாக்கில் மட்டக்களப்புத் தேசத்தில் இயக்கரும் நாகரும் வாழ்ந்துள்ளமை வரலாற்றில் பதிவாகவேயுள்ளது. எனினும் மன்முனை வடக்குப் பிரதேசத்தைப் பொறுத்தவரை நாகர் சமூகத்தினர் வாழ்ந்த அடையாளங்களே ஆய்வுகளில் வெளிவருகின்றன. நாகரின் முக்கியத்துவம் பெற்ற

வாழிடமாக சூரியத்தறையென அழைக்கப் பட்ட பெருந்துறையே ஆய்வுகளில் அவதானிப்புக்குள்ளாகின்றது.

இதனாடிப்படையில் பார்க்கின்றபோது அக்காலகட்டத்தே நாகரின் குழநிலை ஆதிக்கமே இப்பிரதேசத்தில் நிலவியிருக்க வாய்ப்பாகின்றது. சில ஆய்வாளர்களின் கருத்துப்படி புளியந்தீவில் புலியன் எனும் வேடர் தலைவன் வாழ்ந்துள்ளதாக தகவல் படுத்தப்பட்டுள்ளமையால் நாகருக்குப் பிற்பட்ட ஆதிக்க சமூகமாக மன்முனை வடக்குப் பிரதேசம் வேடர் சமூகத்தைக் கொண்டுள்ளமையை கவனத்தில்கொள்ள முடியும்.

மட்டக்களப்பு பூர்வீக சரித்திரம் தரும் தகவல்களின் அடிப்படையில் கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தே திமிலை தீவில் திமிலர் சமூகம் வாழ்ந்ததாகக் கொள்ளப்படுவதால் திமிலரின் குழநிலை ஆதிக்கம் இங்கு நிலைநிறுத்தப்படுவதை ஏற்றுக்கொள்ளமுடியும். இதன்பின்னர் குக வம்சத்தினரின்கட்டுப்பாட்டில் இப்பிரதேசம் கொண்டுவரப்படுகின்றது. இதனை ஒரு நீண்டகால நிலைநிறுத்தலாக வரலாற்றுப் பதிவு செய்துள்ளது.

குறுநில ஆட்சி முறைமை

கிடைக்கின்ற தகவல்களின் அடிப்படையில் கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டி லேயே மட்டக்களப்புத் தேசத்தில் குறுநில ஆட்சி அமைப்பொன்று உருவாகிவிட்டமை கண்டிரயப்படுகின்றது. எனினும் அதன் இருக்கையானது இன்றைய சம்மாநத்துறையாக அமைவதால் மன்முனை வடக்குப் பிரதேசம் அதன் கட்டமைப்புக்குள் இருந்தது பற்றி அறிய முடியவில்லை. எனினும் கலிங்க இளவரசி உலக நாச்சியின் வரவைத் தொடர்ந்து கி.பி 4ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி அல்லது 5ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி தொடக்கம் மன்முனை சிற்றரசின் கீழ் இப்பிரதேசம் உள்ளடக்கப்பட்டதாகவே கொள்ளலாம். இச்சிற்றரசிமுறைமை சோழராட்சியையும் தொடர்ந்திருப்பதை மட்டக்களப்பு வரலாறு நமக்குத் தகவல்படுத்துகின்றது.

சோழர்கால சிற்றரசு முறைமையும் உடையார் நிருவாகக் கட்டமைப்பும்:

கி.பி 10ஆம் நூற்றாண்டின் பிற பகுதியில் ஏற்பட்ட சோழரது ஆட்சிக்காலம் முதல் கொண்டு இப்பிரதேச ஆட்சி முறைகளை ஓரளவு நம்மால் நிரல்படுத்த முடிகின்றது. சோழப் பேரரசின் ஆட்சிப் பிரதி நிதிகள் (ஆளுனர்கள்) ஜனநாத மங்கலம் என்பட்ட பொலன்றுவையைத் தலைமையிட மாகக் கொண்டு செயல்பட்ட காலத்தே மட்டக்களப்பின் சிற்றரசுகள் முழுக்க முழுக்க அவர்களுக்குச் சாதகமாகவே செயல்பட்டன. இதனால் இவ்வரசுகள் மீது ஒரு மேலாதிக்கப் போக்கை கடைப்பிடிக்கும் அவசியம் சோழருக்கு எழவில்லை. எனினும் தங்களது நிருவாக வசதிக்காகவும் வரி அறவீடு போன்றவற்றிற்காகவும் அவர்கள் உடையார் நிருவாக முறைமையொன்றைச் செயல்படுத் தினர். இது சேரநாட்டின் மத்திய காலமான கி.பி 9ஆம் நூற்றாண்டில் உருவான நாடுடையார் (நாடுவழி) முறைமையை ஒத்ததாக அமைந்தது. தொடக்கத்தே மட்டக்களப்புத் தேசத்தில் ஏழுடையார் பிரிவுகள் அறியப்படுவதாக வெல்லவூர்க் கோபால் தனது நூல்களில் குறிப்பிடும் வேளையில் பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன், சமூகவியலாளர் ஞா.தில்லை நாதன் போன்றவர்கள் இது பின்னர் ஒன்பதாக விரிவுபட்டுள்ளதாக தங்கள் ஆய்வுகளில் வெளிப்படுத்துகின்றனர். இதில் மன்முனை வடக்குப் பிரதேசம் மன்முனை உடையார் பிரிவுக்குள் உள்ளடங்கும். சோழராட்சியைத் தொடர்ந்து விஜயபாகு முதலானவர்களின் பொலன்றுவை ஆட்சியிலும் அவர்கள் சோழர்களின் நிருவாக முறைகளையே பின் பற்றியதாக வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிடுவதால் கவிங்க மாகோன் ஆட்சிக்கு வரும் வரை இதே நடைமுறைகளே பின்பற்றப்பட்டுள்ளன தெரிகின்றது.

மரகோண்கல வன்னிமை நிருவாக முறைமை

கவிங்க மாகோன் காலமான கி.பி 1215 முதல் மட்டக்களப்புத் தேசம் அதனது ஆட்சி முறைமைகளில் பல மாறுதல்களைப் பெற்றுள்ளது. இது குறித்து பேராசிரியர்

பத்மநாதன் தரும் கருத்துக்கள் மிக முக்கியத் துவம் பெறுகின்றன.

மரகோண் ஆட்சிக் காலத்தில் இங்கு ஒரு மிரங்கிய நிருவாக அமைப்பும் சிறு நிருவாகப் பிரிவுகளும் அமைந்திருந்தன. முற்கூர் உள்ளூர் நிருவாக முறைகளில் உயர் பதவி கணையும் நிலமரனியங்களையும் பெற்ற தேரடு ஆட்சி முறை, சமூக வழக்கைகள் என்பவற்றில் செல்வாக்குச் செலுத்தினர். மருமக்கள்தாய் முறைமைகளின் அடிப்படையில் சமூக வழக்கைகள் உருவர்கள். சாதிமுறைச் சமுதாய அமைப்பில் மற்றுங்கள் ஏற்பட்டன. மன்முனையில் இவன் இராணுவத் தனத்தினை அமைத்து திறமையான அதிகாரத்தை அமுல்படுத்தினான்:

இவனது காலத்தில் மன்முனை வடக்குப் பிரதேசம் மன்முனை வன்னியப் பிரிவுக்குள் (மன்முனைப் பற்று) உள்ளடங்கியிருந்தது. இக்காலத்தே சேரநாட்டில் கி.பி 9ம் நூற்றாண்டுமுதல் நடைமுறையிலிருந்த மருமக்கள்தாய் நிருவாக முறைமைகள் முக்குக தேசவழிமைச் சட்டம் எனும் பெயரில் இங்கு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது.

கண்டி அரசின் கீழான திக்கதிபர்கள் மற்றும் நிலமை முறைமை

கி.பி 14ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி தொடக்கம் மட்டக்களப்பு தேசம் கண்டி அரசின் கீழ் வந்தபோது அவர்கள் தங்கள் பிரதிநிதிகளாக முன்று திக்கு அதிபர்களை நியமித்தார்கள். மன்முனை வடக்கு உள்ளிட்ட மன்முனைப் பகுதிக்கு கலிங்க குலம் சார்ந்தவர் நியமிக்கப்பட்டார். கி.பி 16ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரை இவர்களது வாரிசுத் தலைமைத்துவம் நீடிக்கலானது. கி.பி.1520ல் மாருதசேனன் எனும் பெயரில் பொலன்றுவையின் திசாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்ட கலிங்ககுலத்தைச் சேர்ந்த பங்கிடாவெளி கண்ணாப்போடி திக்கதி பர்களின் துணையடன் மட்டக்களப்புத் தேசத்தை தனியரசாக்கினான். அதன்பின்னர் கி.பி.1540ல் அவனது மகனும் தாய்வழிப்

பணிக்கர் குலத்தவனுமான எதிர்மன்னசிங்கன் மட்டக்களப்புத் தேசத்தின் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டான். இவனது ஆட்சியில் வன்னிமை நிருவாகம் ஜந்து பிரிவாக அமை ந்திருந்தது. மன்முனை வடக்கு தொடர்ந்தும் மன்முனைப் பிரிவுக்குள்ளேயே இருந்தது. இக்காலத்திலும் முக்குக் தேசவழமைச் சட்டமே நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது.

போர்த்துக்கேயர் மற்றும் ஒல்லாந்தர் கால நிருவாக முறைமை:

1622ல் போர்த்துக்கேயர் மட்டக்கள பைக் கைப்பற்றி தற் போது கச் சேரி அமைந்துள்ள இடத்தை தங்களது ஆட்சியிறுக்கையாக்கினர். அவர்கள் தங்களது ஆட்சியிலும் மருமக்கள் தாய் நடை முறைகளைக் கொண்ட (முக்குக் கச் சட்டம்) முத்திரைகூடம் எனும் முத்தோர் அமைப்பிலான நிருவாக கட்டமைப்பையே பின்பற்றினர். வரி அறவிடே அவர்களுக்கு மிக முக்கியமாக அமைந்திருந்தது. இதற்காக தோம்பு எனும் பதிவேட்டுமுறை உருவானது. காணிவரி, பதினைந்து வயதுக்கு மேற்பட்ட ஆண்களுக்கான தலைவரி, தென்னை வரி, புகையிலை வரி, சந்தை வரி, ஆய (துறை) வரி, முத்திரை வரி என்பன அமுல்படுத்தப்பட்டன. முன்றாண் டுகனுக்கு ஒருதடவை பதிவேடுகள் புதுப் பிக்கப்பட்டன.

கி.பி 1638ல் ஒல்லாந்தர் மட்டக்களப்பை கைப்பற்றி முக்குக்கத்தலைவர்களின் ஆட்சி அதிகாரசபையாக இருந்த முத்திரைக் கூடம் எனும் அமைப்பைக் கலைத்து விட்டு தமது முறைப்படி சிவில் கோடாக லான்றாட (Landrarrd) நீதி நிருவாக அமைப்பை உருவாக்கினர். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து பஸ்கோல் முதலியை கிறிஸ்தவ மதத்தினை விருத்தி செய்யவும் கணக்குவழக்குகளை சரிபார்க்கவும் நியமித்தனர். இதனால் போடி மாரின் பாரிய எதிர்ப்பு உருவானது. இவர்கள் சில போடிமார்களை கொன்றதுடன் சிலரை மட்டக்களப்பின் திறந்தவெளிச் சிறையாகக் கருதப்பட்ட சிறையாத்தீவிலும் (எருமைத் தீவை அடுத்துள்ள சிறுதீவு) சில போடிமாரை

கொழும்பிலும் சிறைவைத்தனர். இன்னும் சில போடிமாரின் சொத்துக்களை பறித்தனர். இதன் தொடர்ச்சியாக கி.பி 1700ல் கண்டிய ரசின் தலையீட்டால் ஒல்லாந்தர் கண்டியுடன் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தப்படி போடிமாருடன் சமரசத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு ஆட்சி அதிகாரங்களில் மற்றும் நீதி நிர்வாகங்களில் சமவாய்ப்பினை போடிமாருக்கு வழங்கினர். இறுதியாக மட்டக்களப்பை வடக்கு தெற்கு என இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்து தலை மைப் போடிகளை நியமித்தனர். வட பகுதி யான மன்முனைக்கு காலிங்கா குடியைச் சேர்ந்த அருமைக்குடிடிப் போடியை 1766 கார்த்திகை 06ம் திகதி நியமித்தனர். மன்முனை வடக்குப் பிரதேசத்தையும் அருமைக்குடிடிப்போடியே பரிபாலித்தார்.

ஆங்கிலேயர் கால நிருவாக முறைமை

1802ல் மட்டக்களப்பு ஆங்கிலேயர் வசமானது. 1803ஆம் ஆண்டு வரை மட்டக்களப்பு நகரம் மட்டுமே அவர்களது ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது. அதன்பின் ஆங்கிலேயர் மேற்கொண்ட பாரிய இராணுவ நடவடிக்கையின் பின்னால் முழு மட்டக்களப்புத் தேசத்தையும் அவர்கள் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். இக் காலகட்டத்தில் போடிகளுக்கும் ஆங்கிலேயேருக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட கருத்து வேற்றுமைகளால் ஆங்கிலேயரால் எதுவித வரியையும் அறவிட முடியவில்லை. இதன் காரணமாக இக்காலத்தில் தமக்கு ஆதரவாக இருந்த ஒரு சிலரையும் போரில் ஈடுபோடால் இருந்த சில போடிகளையும் தலைமைப் பதவிகளில் ஆங்கிலேயர் நியமித்தனர். இதன்பின்னர் 1833 இல் கோல் புராக் கமரோன் சீர் திருத்தத்துடன் போடிகள் பலர் மாற்றப்பட்டுப் புதியவர்கள் தலைமைப் போடிகளாக நியமனம் பெற்றனர். இத் தலைமைப் போடிகள் 1833 இற்கு முன் நிலமைப் போடி என்றே அழைக்கப்பட்டனர். திமிலைதீவைச் சேர்ந்த வேலாப் போடி என்பவர் மன்முனை வடக்குப் பிரதேசத்துக் கான நிலமைப்போடியாக பதவி வகித்தார். இவரது வாசஸ்தலம் கோவிந்தன் வீதியும் (கொவிங்கள் வீதி) ஏரிக்கரை வீதியும் இனை யுமிடத்தில் அமைந்திருந்தது. இதன் பின்னர்

தலைமைப்போடி மற்றும் நிலைமைப்போடி பதவிகள் மீண்டும் வன்னிமைகளாகவும் உடையார்களாகவும் மாறியது. ஆங்கிலேயர் காலத்தில் மட்டக் களப்பு பதின்மூன்று வன்னிமைப் பற்றுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. மண்முனை-வடக்குப் பிரதேசம் மண்முனைப் பற்றில் அடங்கியிருந்தது. அம்பிளாந்துறை யைச் சேர்ந்த குஞ்சிளையாப்போடி, ஹொபட் எனும் கிறிஸ்தவப் பெயரையும் இணைத்துக் கொண்டு வன்னியனாகப் பதவி வகித்தார். பெரிய தபாலகத்துக்கு முன்னாலுள்ள தற்போதைய வில்லியம் ஒல்ட் மண்டபமே இவரது வாசஸ்தலமும் அலுவலகமும் ஆகும்.

போர்த்துக்கேயர் மற்றும் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் குடியியல் நடைமுறைச் சட்டமாகப் பேணப்பட்ட முக்குகச் சட்டம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில்படிப்படியாக நீக்கப்பட்டு உரோமன்-டர்ச் சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தது. ஒல்லாந்தரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட லான்ட்ரட் (Landrarrd) நீதியமைப்புக்குப் பதிலாக கிராம நீதிமன்றம் - Village Tribunal எனும் பெயரில் ஆஸ்பத்திரி வீதியில் இயங்கத்தொடங்கியது. 1865ல் ஆர்.டபிள்யூ.ரி. மொறிஸ் என்பவர் முதல் அரச அதிபராக (Collector) நியமிக்கப்பட்டார். அதன் பின்னர் மட்டக்களப்புத் தேசம் அரச அதிபர் நிருவாகத்துள் கொண்டு வரப்பட்டதோடு மட்டக்களப்பு நகரம் உள்ளூர் சபையின்கீழ் (Local Board) வந்தது.

கதந்தீரத்திற்குப் பிற்பட்டதானநிருவாக முறைமை

நாடு கதந்தீரமடைந்த தொடக்க காலத்தே இங்கு ஆங்கில அரசின் நிருவாகக் கட்டமைப்பே முழுதாகப் பேணப்பட்டது. பின்னர் காலத்துக்கு காலம் உருவாக்கப் பட்டுவந்த இலங்கையின் அரசியல் யாப்பு களுக்கு அமைவாக நிருவாக முறைமைகளில் மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. கொழும் பின் தீர்மானங்களே நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் ஆட்சி மற்றும் நிருவாகக் கட்டமைப்பில் பேணப்படும் தன்மையில் மட்டக்களப்பின் மண்முனை வடக்குப் பிரதேசமும் அதில் இணைவுறுவதாக அமையும்.

சான்றாவணங்கள்:

- Administration report of Ceylon: 1776,1827,1901,1911,1927,1947
- Canagaratnam, S.O. 1921 . Monograph of the Batticaloa District of the Eastern Province of Ceylon , Colombo , Government Press.
- Casie Chetty , S . 1834 .Ceylon Gazetteer , Colombo : Cotta Church Mission Press.
- McGilvery, Dinnis. B. 1982. Mukkuva Vannimai: Tamil Cast and Morticians Ideology in Batticaloa :Srilanka; Cambridge University Press
- கந்தையா.வி.சி. 1964. மட்டக்களப்பு தமிழகம்: சமூகேசரி பொன்னையா நினைவு வெளியிட்டு மன்றம். குரும்பசிட்டி
- கோபால்,வெல்லவூர் 2004, தமிழக வன்னியரும் ஈழத்து வன்னியரும், மட்டக்களப்பு
- கோபால், வெல்லவூர். 2005. மட்டக்களப்பு, ஓர் அறிமுகம். மட்டக்களப்பு:
- கோபால், வெல்லவூர். 2007 மலையாள நாடும் மட்டக்களப்பும். மட்டக்களப்பு
- பத்மநாதன். சி.1984 இலங்கைத் தமிழ்வனிக கணங்களும் நகரங்களும், யாழ்ப்பாணம்.
- பத்மநாதன்.சி. 2001 இலங்கைத் தமிழ் தேசவழைமைகளும் சமூகவழைமைகளும்; சென்னை
- பத்மநாதன், சி. 2002. சமூகம், தமிழரும் புராதன காலக்குடிகளும் மட்டக்களப்பு தேசமும். சுவாமி விபுலானந்தர் நினைவுப் பேருரை:கிழக்குப்பல்கலைக்கழகம்.
- தங்கேஸ்வரி, க. 1995. மாகோன் வரலாறு. ஆரையம் பதி: அன் பு வெளியீடு. தில்லைநாதன்.நோ.புராதன மட்டக்களப்புத் தேசத்து ஆட்சி அதிகாரங்களும் - சமூக கட்டமைப்பின் அடிப்படைகளும் - ஒரு சமூகவியல் மானிடவியல் நோக்கு
- நடராசா எவ் .எக்ஸ்.சி 1962 மட்டக்களப்பு மான்மியம்: கொழும்பு.

17.12.1949

48/2 பெயிலி, 1ம் குறுக்கு தெரு, மட்டக்களப்பு.

ஆக்கிலக்கியம் / ஆய்வு

பேராசிரியர். செ.யோகராசா

யாழிகத்தை பிறப்பிடமாகவும், மலையகத்தை புகுந்தமாகவும் தேன்கமாம் மட்டக்களப்பை வாழ்விடமாகவும் கொண்ட பேராசிரியர் செ.யோகராசா தனது உயர்தர வகுப்பில் இருந்தே கருணாயோகன் என்ற பெயரில் கலிதை, சிறுகதை, என எழுதி வருபவர். தற்போது கிழக்குப்பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறை பேராசிரியராக கடமை புரியும் செ.யோகராசா 200க்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளையும், பலநூல்களையும் எழுதியுள்ளார். இவரது சில நூல்கள் அரசுஉயர் விருதுகள் பெற்றுள்ளன. அவையாவன,

சமுத்து நவீன்களினதை புதிய உள்ளடக்கங்கள் புதிய தரவுகள், புதியபோக்குகள் (அரசு இலக்கிய விருது -2007), சமுத்து ஆளுமைகள் வாழ்வும் வகிபாகமும் பண்டிதமனி சி.கணபதிப்பிள்ளை (மாகாணசபை இலக்கிய விருது -2007, இலங்கை இலக்கிய பேரவை விருது -2007) சமுத்து தமிழ் நாவல் வளமும் வளர்ச்சியும் (மாகாண சபை இலக்கிய விருது -2008) இதனை விட 'இன்றைய இலக்கியங்களில் இதிகாசப் பெண்பாத்திரங்கள்' - (2000) 'சமுத்து இலக்கியத்தோட்டம்: சமுத்து நவீன இலக்கியம்' (2002) 'சமுத்து இலக்கியமும் இதழியலும்' (2007) என்பன அச்சில் வந்த நூல்களாகும். இவர் பதிப்பித்த நூல்களில் "மாற்று நோக்கில் சில கருத்துக்களும் நிகழ்வுகளும் (2004) 'அசன்பே சரித்தரும்' (2008) என்பனவும், தொகுப்பு நூல்களான 'தமிழராய்ச்சியின் வளர்ச்சியும் வரலாறும்' (1996) இலங்கை வாய்மொழிப்பாடல் மரபு (2002) சிறுகதைப் பட்டறைப் பயிற்சிக்காக தேர்ந்தெடுத்த கதைகள் (2002) சிறுவர் பாடல்கள் (2003) சமுத்து சிறுவர்பாடல் களஞ்சியம் (2007) சிறுவர் இலக்கியக் களஞ்சியம் (2009) அறிவியல் புதுத்தளி நூறு (2004) என்பனவும் சிறு பிரசரங்கள் வரிசையில் குறிப்பிடத்தக்கவை. 'கவாமி விபுலாந்தரும் ஸ்ரீலஸ்ரீஉறுமக நாவலரும்' (1992) சமுத்து தமிழியல் ஆய்விதழ்கள் ஒரு கண்ணோட்டம் (2000) என்பன முக்கியமானவை.

கிழக்கிலங்கை தொடர்பான இவரது ஆய்வுகளுள், மண்ணுரிவிருந்து வெளியான பாரதி'(1948), திருகோணமலையிலிருந்து வெளியான மாதர்மதி மாவிகை (1929), தி.சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் 'தமிழப் பாசை', மட்டக்களப்பு எண்ணைய்ச்சிந்து: பண்முகப் பார்வை, சமுத்துச் சிறுகதை முன் ஓனாடி பித் தன், தமிழ்றிஞர் வ.சிவகப் பிரமணியம் பார்வையில் மட்டக்களப்புத் தமிழகம் ஆகியவை முக்கியமானவை. மட்டக்களப்பு இலக்கிய வளர்ச்சிப்போக்குடன் ஒன்றித் திருக்கும் செ.யோகராசாவின் முச்சே இலக்கியமாகும் என்றால் அது மிகையாகது.

கணவஞ்சர்
பிக்கரவும்

03.05.1949

114/3, சந்திரா லேன், திருமலை வீதி, மட்டக்களப்பு.

நாடகம் / கூத்து

மூக்கயா நிருதயநாதன்

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் பாலமீன்மடுவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் ஓய்வு பெற்ற அதிபராவார். இவர் சிறந்த மேடை, வாணாலி, தொலைக்காட்சி நாடகக் கலைஞராவார். ஐந்திற்கும் மேற்பட்ட நாட்டிய நாடகங்களையும், ஆயிற்கு மேற்பட்ட நாட்டிய நாடகங்களையும், பத்திற்கும் மேற்பட்ட புராண இலக்கிய, வரலாற்று நாடகங்களையும் இவர் தயாரித்துள்ளார். கூத்து துறையிலும் ஈடுபட்டுள்ள இவர் ஆறு வடமோடிக்கூத்துக்களையும் தயாரித்துள்ளார். இலங்கை ரூபவானியில் “கரையரங்கம்” எனும் நாட்டுக்கூத்துணையும் அறிக்கை செய்துள்ளார்.

இவரது வடமோடி நாட்டுக்கூத்து 1993ல் அகில இலங்கை தமிழ் மொழித்தினத்தில் மீட் இடம் பெற்றுள்ளது. அத்துடன் மன்முහனை வடக்கு கலாசாரப்பேரவை 1997ல் நாத்திய வடமோடி நாட்டுக்கூத்துப் போட்டியில் இவரது கூத்து மீட் இடத்தினையும் 1998இல் மாவட்ட கலாசாரப்

பேரவை நடாத்திய கூத்துப் போட்டியில் மீட் இடத்தினையும் பெற்றுள்ளது. இலக்கிய துறையில் ஈடுபாடு கொண்ட இவர், மன்முஹனை மேற்கு கல்விப்பிரதோச கீதத்தினையும், ‘கவிமாலை’ எனும் கவிதை தொகுப்பையும் வெளியிட்டுள்ளார். இலங்கை வாணாலியில் ‘சொட்டும் சுவுகள்’ எனும் நிகழ்வினையும், இலங்கை ரூபவானியில் ‘உதய கதம்’ நிகழ்ச்சிக்காக மெல்லிசைப்பாடல் பலவற்றையும் ஏழுதியுள்ளார். பல்வேறு சமூகதுமைப்புக்கள் கலை இலக்கிய மன்றங்களில் உறுப்பினராகவுள்ள இவர் 25 வருடங்களுக்கு மேலாக சாரணியத்திலும் தன்னை இணைத்துக்கொண்டவராவார். இவர் பெற்ற விருதுகள் பின்வருமாறு. சிறந்த சாரணிய சேவைக்காக ஜனாதிபதியால் ADULD AWARD பெற்றுக்கொண்டார். இயேகவின் வாழ்க்கை வரலாற்றை நாட்டிய நாடகமாகத் தயாரித்தமைக்காக திருமலை-மட்டக்களப்பு மறைமாவட்ட ஜேசுசபை இவருக்கு ‘கலைஞரானி’ பட்டம் வழங்கிக் கொள்வித்துள்ளது. அத்துடன் மட்டக்களப்பு மறைமாவட்ட கலைக்கோயில் கலை மன்றம் இவருக்கு ‘கலைக்கோட்டன்’ பட்டம் வழங்கிக் கொள்வித்தது. மேலும் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் மட்டக்களப்பு மாநகர வழங்கிய ‘சிறந்த பாரம்பரிய நாடகக் கலைஞர்’ விருதையும், அரும்புகள் நிறுவனம் இவரது வீதி நாடகத்துக்கு வழங்கிய விருதையும் இவர் பெற்றுள்ளார். மேலும் பாலமீன்மடு, திராய்மடு இந்துமாமன்றம், நாவற் குடா தியாகு கலைக் கழகம்; விளாவட்டவான் ஸ்ரீ கணேசா கலைமன்றம், போன்றவையும் இவரது கலைச்சேவையைப் பாராட்டி கொள்வித்துள்ளன.

சபையுடன் இணைத் து

கலைஞர்
நிருதயநாதன்

16.08.1954

11/3, குறுக்குத்தெரு, தாமரைக்கேணி, மட்டக்களப்பு.

நடனம்

திருமதி. குமாரேஸ்வரி தவராஜராஜனம்

அப்புத்தனையை பிறப்பிடமாக கொண்ட இவர் தற்போது அழகியல் உதவி கல்விப் பணிப்பாளராக கடமையாற்றிவருகின்றார். மட்டக்களப்பு நடனத்துறை முன்னோடிகளில் ஒருவராவரான இவர் சிறுவயதிலேயே நடனத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தமையினால் திரு. மா. கைலாயப்பிள்ளை அவர்களிடம் நடனம் பயின்று அவரால் பாடசாலைகளுக்காகவும், ஆலயங்களுக்காகவும் தயாரிக்கப்பட்ட பல்வேறு நடன நிகழ்வுகளில் பங்குகொண்டிருந்தார். பின்னர் 1977ல் யாழ் இராமநாதர் கல்லூரியில் சாந்தா பொன்னுத்துறை, திருமதி ரவீந்திரன் ஆகியோரிடம் நடனம் பயின்று மட்டக்களப்பில் முதலாவது நடன டிப்ளோமா பட்டம் பெற்றவராக வெளியேறினார். பின்னர் நடன ஆசிரியராக கடமையேற்று கல்லூரி விவேகாங்ந்தா மகளிர் பாடசாலையில் தனது நடன பணியை ஆரம்பித்தார். பாடசாலை மட்டத்தில் நடைபெறும் தமிழ்த்தினப் போட்டிகளில் கலந்து கொண்டு மாணவர்கள் பதக்கங்கள் பெற வகை செய்தார்.

தேசிய இளைஞர் சேவைகள் மன்ற நடன போட்டிக்காக மாணவர்களை தயார் செய்து ஜனாதிபதி விருது பெறக்கூடியதாரி. இவ்வாறு மாணவர்களின் நடன வளர்ச்சிக்கு பங்காற்றிய பின்னர் 1991ல் ஆசிரிய ஆலோசகராக பதவியேற்று 1999 வரை சேவை புரிந்து பின்பு 1999ன் பின்பு இன்றுவரை உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளராக சேவையாற்றி வருகின்றார். இவர் தமது பாடசாலை சார்ந்த நடனச் செயற்பாடுகளை செவ்வனவே செய்வதோடு ‘நடனாலயம்’ எனும் ஒரு நடன அமைப்பையும் உருவாக்கி பல மாணவர்களை பயிற்றுவித்து அரங்கேற்றும் செய்துள்ளார். இவற்றைவிட தேசிய கல்வி நிறுவனத்தில் நடன ஆசிரியர் கைநூல் தயாரிக்கும் குழுவில் முன்பயிற்சியாளராகவும் செயற்பட்டு வருகின்றார். மட்டக்களப்பு கலாசார நிலையத்தில் விரிவுறையாளராகவிருந்து பல நடன மாணவர்களை உருவாக்கி வருவதோடு ஜனாதிபதி விருது பெற்ற பல நடனங்களை தயாரித்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கலைஞர்
தவராஜராஜனம்

19.07.1937

14/6, புதிய கல்முனை வீதி, கல்லடி,

இசை

திருமதி. இராஜேஸ்வரி தெஸ்ஸோஸுர்த்தி

யாழ்ப்பாணம் நல்லூரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், இன்றைய கிழக்குப் பல்கலைக்கழக விபுலானந்தர் அழகியற் கற்கைகள் நிறுவகம் கல்லூரியாக இருந்த அக்காலத்தில் 1986 ஆண்டுவரை அக்கல்லூரியின் அதிபராக இருந்து பணியாற்றி ஒய் வி பெற்றவர் என பது குறியிடத்தக்கது. இவர் அதிபராக இருந்த காலப்பகுதியில் கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்கும், மட்டக்களபு இசை நடன கலை வளர்ச்சிக்கு அரும்பணியாற்றியவராவார். இசைத் துறையில் சிறந்து விளங்கிய இவர் இளம் வயதிலேயே பாராஜாஜேஸ்வரி அவர்களிடம் சங்கீதம் கற்று பின்னர் இசை பயில் 1958 இல் இந்தியா சென்று சென்னை பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர். சாம்பமூர்த்தி அவர்களிடம் இசைபயின்று டிப்ளோமா பட்டத்தையும் பெற்றுக் கொண்டார். அதன்பின்னர் வீணைத்துறையிலும் டிப்ளோமா பட்டத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார். 1966ல் ஆசிரியர் சேவையில் இணைந்து கொண்ட இவர், தொடர்ந்து வடதிலைங்கை சங்கீத சபையில் பார்சுகராக கடமையாற்றி பின் O/L பார்சுகராகவும் விபுலானந்தா இசை நடனக் கல்லூரிக்கு அதிபராக நியமனம் பெற்று 1986 மட்டக்களபு அப்போதைய கவுமி விபுலானந்தா இசை நடனக் கல்லூரிக்கு அதிபராக நியமனம் பெற்றார். இவர் தமது பதவிக்காலத்தில் இக் கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்கு ஆழ்ந்தியல் பண்டிகை அளப்பெறியதாகும். கவுமி விபுலானந்தாவின் நூற்றாண்டு விழா நடாத்தியது. அன்னாரின் யாழ் வகைகளில் ஏழு வகையினை உருவாமைத்து காட்சிப்படுத்தியது. இவ்யாழ் பந்திய கட்டுரைகளை தொகுத்து காட்சிப்படுத்தியது என்பதுன் கல்லூரியில் அதிபர், மாணவர் விடுதிகளை உருவாக்கியமை, கலாசார மண்டபம் நிறுவப்பட்டதை, கல்லூரியின் இராசதுவரை அரங்கிற்கு ஓலி, ஓளி வடிவமைக்கப்பட்டதை, மற்றும் கலை நிகழ்ச்சிகளை தயாரித்து ரூபவாஹினியின் ஓயிபரப்பியமை, கொழும்பு சாகித்திய விழாவில் பங்கு கொள்ள செய்தமை, கல்லூரியை பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைக்கும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டமை போன்ற பலவற்றையும் குறிப்பிடலாம். இத்தனைக்கும் மேலாக அக்கல்லூரியின் அதிபராக இருந்து மட்டக்களபு மற்றும் ஏனைய மாவட்ட இசை, நடன, வாத்தியங்கள் பயின்ற மாணவ பாரம்பரியம் ஒன்று உருவாவதற்கு இவர் அரும்பணியாற்றியவர் என்றால் அது மிகையாகாது. தற்போது தான் ஒய்வுபெற்ற பின்னும் நின்றுவிடாது தனது வீட்டில் வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவர் 1999ம் ஆண்டு கலாபூசன விருதையையும், 2000ம் ஆண்டு இந்திய உயர்ஸ் தத்தானியாகர் ஸ்ரூதியையின் கலாத்தன விருதையும் பெற்றுக் கொண்டார். மேலும் மாலூட்வியல் அமைப்பு இவருக்கு முது கலைஞர் விருதையும் மாகாண சபை 2006ம் ஆண்டு ஆளுனர் விருதையும் வழங்கி கொள்வத்து குறிப்பிடத்தக்கது.

கலைஞர்
மிகாரவும்

23.06.1948

14, புதுநகர் மட்டக்களப்பு.

ஒவியம்

திரு. இராசமுத்தையாஜியாலன்

ஒவியர் இராசமுத்தையா ஜெயபாலன் அவர்கள், மட்டக்களப்பின் தலை சிறந்த ஒவியர்களுள் ஒருவராவார். சிறுவயது முதலே ஒவியத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்ட இவர் சிறிது காலம் ஒவியர் மா.வி.குமார் அவர்களிடம் ஒவியம் பயின்று, பின்னர் தானாக வே ஒவியங்களை வரையத் தொடங்கியவர். இவர் மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலாமன்றத்தினால் அகில இலங்கை ரீதியில் (1969) நடாத்தப்பட்ட “இராம நாடகம்”, “அனுவருந்தீர் நாடகம்” ஆகிய இரு நாட்டுக்கூத்துகளுக்கான அட்டைப்பட ஒவியப்போட்டியில் கலந்து கொண்டு சிறந்த அட்டைப்பட ஒவியத்துக்கான பரிசினைப் பெற்றவர். அவ்விரு ஒவியங்களும் அன்று அட்டைப்படமாக வெளிவந்தன.

மண்முனை வடக்கு கலாசார பேரவையினால் 1986ம் ஆண்டு நடாத்தப்பட்ட ஒவியப்போட்டியிலும் இவரது ஒவியம் சிறந்ததாகத் தெரிவிசெய்யப்பட்டு பரிசு வழங்கப்பட்டது. இவைதவிர, சினிமா படங்களுக்கான கட்டடவுட் ஒவியங்கள் வரைதல், இலச்சினைகள், புத்தகங்களுக்கான அட்டைப்பட ஒவியங்கள் வரைதல், ஆலயங்களுக்கான திரை ஒவியங்கள் வரைதல் போன்ற பலவகையிலும் இன்று வரை இவர் ஒவியப்பணி ஆற்றிவருகின்றார்.

இவர் ஒவியக்கலையில் மட்டுமின்றி நாடககலையிலும் மிகுந்த ஈடுபாடுடையவர். நடிப்பு, ஓப்பனை, உடையலங்காரம், காட்சி அமைப்புக்கள் என்பவற்றில் சிறந்து விளங்குபவர். தேனமுத இலக்கிய மன்றத்தின் “நிறைந்தது நெஞ்சம்” என்னும் நாடகத்தில் வரும் அந்தப்புரக்காட்சி, ஆரையூர் இவளவின் “நீறு பூத் நெஞ்பு” என்னும் நாடகத்தில் வரும் பாற்கடலில் பரந்தாமன் பள்ளி கொள்ளும் காட்சி, குருநாதனின் “கறுப்பு ராஜா சிவப்பு ரோஜா” என்னும் நாடகத்தில் வரும் அரண்மனைக் காட்சி என்பன இவரால் வரையப்பட்டு பலராலும் பாராட்டப்பட்ட நாடக ஒவியக் காட்சியமைப்புக் களாகும். இவர் இந்த காட்சியமைப்பு களுக்காக பல பாராட்டுப் பத்திரங்களையும் பெற்றுள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும் இவரது ஒவியத்திற்களைப் பாராட்டி இலங்கை ஒவியரப்புக் கூட்டுத் தாபனமும் மட்டக்களப்பு மாநகர சபையும் இணைந்து அன்மையில் வழங்கிய ‘சிறந்த ஒவியக் கலைஞர்’ என்ற விருதையும் இவர் பெற்றுள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கணவாங்கி
கணவாறுவர்கள்

